Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 10.000 TL. 26 Haziran 1993 Sayı: 51

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Merkez büromuza polis baskını... Gözaltı terörü: 42 gözaltı

Sesimizi boğamayacaksınız

- **İstanbul'daki merkez büromuz, Halkın Gücü ve Marmara ÖZGÜR-DER, 21 Haziran'da polis tarafından basıldı. İçlerinde gazetemiz sahibinin, okur ve çalışanlarımızın da olduğu 42 kişi gözaltına alındı. DGM'den 15 günlük "gözetim izni" alınan okur ve çalışanlarımızın çoğunluğu halen siyasi şubede gözaltında.**
- Operasyonlarını, saldırılarını "hukukun sınırları içine" sığdırmaya çalışanların keyfiliği tüm bu sınırları aşıp bir "gözdağı" politikasına dönüşüyor. Yaşadıklarımız "demokratik hukuk devleti"nden, "basın özgürlüğü"nden söz edenlerin ikiyüzlülüğüdür.
- **Yurtiçi ve yurtdışındaki demokratik kuruluşlardan, kişilerden ve okurlarımızdan gördüğümüz destek ve dayanışma, iktidara yöneltilen protestolar gazetemizin nasıl sahiplenildiğinin bir göstergesi oldu.**
- Mevzilerimizi asla terk etmeyeceğimizden kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Mücadele, emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşanların sesi olmaya devam edecek.

İŞÇİ-MEMUR GÜNDEMİ

Turbo, Kağıthane ve Temmuz grevleri için dayanışmaya

- **Turbo Filtre işçilerinin ölüm orucu direnişi 50'li günlerde. Ankara'daki Kağıthane işçilerinin açlık grevi ise 40. güne dayandı. Bugün işçilerin mücadelesi Turbo ve Kağıthane direnişlerinde odaklaşıyor. Memurlar ise Temmuz'la birlikte grev ateşini yakmaya hazırlanıyorlar.**
- Toplumsal muhalefetin iki ayrı kanalından akan bu direnişleri aynı kanalda birleştirmeli, hak alma mücadelesini siyasi iktidara yöneltmeliyiz.
- **İşçi ve memur kesimindeki sarı ve reformist sendikaların uzlaşma çabalarına, iktidarın eylemleri icazeti altına almaya yönelik baskılarına rağmen, özgücümüze güvenerek ve gücümüzü birleştirerek, bu direnişleri zafere taşımalıyız.**

✔ Cezaevlerindeki devrimci tutsaklar Turbo Filtre ve Kağıthane Belediyesi işçilerinin direnişlerini desteklemek için açlık grevinde.

✔ **Devrimci Sol Güçler, Adana'daki bankaları, Devrimci Sol Mersin Halk Milisleri de Mersin'de Turbo Filtre fabrikasını tahrip ederek Turbo işverenini uyardılar.**

Yazısı sayfa 8'de

Önderlik mücadeleyle kazanılır

"Önderlik tarihsel bir olgudur. Tarihe baktığımızda görürüz ki, önderlerden, önderliklerden yalıtılmış bir tarih yazmak mümkün değildir. Bu, bizim istemimizden bağımsız olarak böyledir."

"Türkiye halklarının kurtuluş yolunun aydınlatılması anlamında önderlik gerçeğimiz Mahir Çayan'la başlar... Devrimci Sol önderliğinin misyonu ve tarihsel rolü de her şeyden önce bugün THKP-C çizgisinin, geleneğinin sürdürülüyor olmasında somutlanmaktadır."

"Darbecilerin çok sevdikleri 'önderlik kurum mudur, kişi midir?' tartışması bir demagojiden ibarettir. Önderlik, mücadelenin yürütülüşü içindeki yeriyle her zaman bir kurum işlevi görmüştür. Burada aslolan bu kurumun kaç kişilik olduğu değil, işlevidir."

Yazısı sayfa 12-15'te

MERHABA

Daha sıkı çalışmak... Mücadeleye dört elle sarılmak... Baskının, zorbalığın olduğu her yerde sahiplenmek, yerini doldurmak ve daha hızlı koşabilmek. İşte bu düşünce ve inançla okurlarımızla birlikte çıkartıyoruz gazetemizin 51. sayısını. 21 Haziran günü gazetemiz merkez bürosuna, Halkın Gücü dergisi merkezine ve Marmara ÖZGÜR-DER'e saldıran oligarşi, kapılarımıza kilit vurarak, yürüttüğümüz bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini yok edeceğini sanıyor. Okurlarımız, bürolarımız, kurumlar o gün sahiplendiler ve açtılar gazeteyi. Halen altı çalışanımız gözaltında ve gazetemiz çıkmaya ve elinize ulaşmaya devam ediyor.

Siyasi iktidar hak gasplarıyla, kanlı yüzüyle, baskıcı, yoz politikalarıyla içine düştüğü açmazı ve çaresizliğini yeni makyajlarla gidermeye çalışıyor. "Yeni" vaatler ve programlarla koltuğa oturan Çiller'in "güzel" yüzünün ardında yine işten çıkarmalar, yeni zamlar, kaçakçılara verilen primler, Kürdistan'da Kürt halkına uygulanan teslim alma politikaları var.

Baskı ve katliam politikalarıyla birlikte uyguladığı psikolojik yöntemlerle sonuç almaya çalışıyor. Hani'deki son saldırı bu politikanın bir yansıması. Kürdistan sayfalarımızda muhabirimizin Hani'deki gözlemlerini bulacaksınız.

Darbeyle önderliğe soyunanları, tarih ve halklar her zaman mahkum etmiş ve lanetlemiştir. Önderlikler, öngörüleriyle, doğru politikalarıyla ve taktikleriyle tarihsel momentlerin ürünü olarak ortaya çıkmışlar ve bu vasfı kazanmışlardır. Orta sayfalarımızda tarihselliği içinde önderliğe bakış açımızı ve önderlik gerçeğimizi okuyacaksınız.

Toplumsal muhalefet bulunduğumuz dönemde iki kanalda yoğunlaşıyor; işçiler ve memurlar. Reformist ve oportünist anlayışların acizliklerine ve pratikte direnişlerin, saptanan politikaların önünü tıkamaya yönelik çabalarına rağmen, işçilerve memurlar yeni döneme umut ve azimle giriyorlar. Kanallar aynı potaya akıtılmalı ve politik mücadele çizgisi bırakılmamalıdır. Sayfalarımızda ölüm oruçlarına kadar varan direniş biçimleriyle hak alma mücadelesini yükselten işçi-memur eylemlilikleri ve bu konudaki yorumlarımız yer alıyor.

Yeni dünya düzeninin halklara ne verebileceği artık belli. Toplumların ilerlemesini kapitalist reçetelerde arayanlar yalnızca yoksullaşmaya ve halkların birbirine kırdırılmasına tanık oluyorlar.. Azerbaycan'da yaşananlar da bunun bir örneği. İç savaş bir yanıyla içteki çıkarların çatışmasını yansıtıyor. Bir yanıyla da sosyalizmin kazanımlarıyla kapitalist reçetelerin çatışmasını. Sayfalarımızda yeni dünya düzenini ve Azerbaycan'daki gelişmeleri ele alıyoruz.

Öğrenci gençliğin devrimci mücadele içerisinde sürdürdüğü akademik-demokratik üniversite mücadelesi, şehitler pahasına bedellerle sürüyor. Gazetemizin bu sayısında gençliğin bir yılının değerlendirilmesine yer veriyoruz.

Baskılar bizleri çelikleştiriyor, daha sıkı kenetlendiriyor. Yine sizlerin katkıları ve özverileriyle oluşacak yeni sayılarda buluşmak dileğiyle.

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

- Sesimizi boğamayacaksınız... Başaramadılar, başaramayacaklar... 4-5
- Kürt halkının yalnız olmadığını kanıtlamalıyız... Hani: Korku ve tedirginliğin egemen kılınmak istendiği kent... 6
- Kepenk kapatmaya devlet saldırısı... "Ölüm böyle güzel"... 7
- Turbo işçilerinin zaferi Türkiye işçi sınıfının zaferi olacak... Mersin Turbo Filtre işçileri yalnız değildir... 8
- Deri işçileri ayakta... Kağıthane işçileri: "Kazanmak zorundayız"... 9
- Çanakkale'de memur mitingi.. İktidarın manevrası ve mücadele... 10
- İsyan Bakü'de nasıl iktidar oldu? 11
  Azerbaycan: Sosyalizmin kazanımları, kapitalizm ve çıkarların çatışması...
- Önderlik mücadeleyle kazanılır 12-15
- Ölüm Orucu şehitleri anıldı... Kontrgerilla yalan üretiyor 16
- Gençlik mücadelesinin bir yılı; Daha güçlü adımlara ihtiyacımız var 17
- İskenderun Demir-Çelik işçileri: "İşçinin işçiden başka dostu yok"... Adana Sümerbank işçileri haklarını aramaya devam ediyorlar... 18
- Çay üreticisi dert yumağı.. Kars'ta heyelan tehdidi... Çöp Ege Mahallesi'nde pusuda... 19
- Öğrenci gençlik Ankara'ya yürüyor... 19 Mayıs Üniversitesi'nde keyfi soruşturmalar... Yargısız infazlara tepkiler sürüyor... 20
- Sayfa sayfa namus timsalleri 21
- Kültür/Sanat 22
  Gelecek bütün bir halkın ve onun aydınlarının elindedir
- Sömürgeciliğin adı yeni dünya düzeni 23

OKURDAN

Merhaba,

Somali halkından hiç de farklı değil yaşadıklarımız. Aynı kaderi paylaşıyoruz dünyanın tüm ezilen halklarıyla.

75 yaşındaki bir insanı köy meydanında döverek öldüren, 9 yaşındaki çocukların çocukluğunu bile yaşamadan panzerler altında can vermesine neden olan, kadınlarımıza işkenceli sorgularda coplarla tecavüz eden anlayış ülkemizin halklarına ne verebilir ki?

Ama ülkemiz halkları uygulanan zulme ölümüne direniyor. İşçisi, köylüsü, memuru, öğrencisi, aydını ve sanatçısıyla karşısına dikiliyor. Ama onlar susmamızı istiyorlar. Peki susacak mıyız? Hayır!.. Yaptığımız her işin, attığımız her adımın bir bedeli var olduğunu biliyoruz bu koşullarda. Bu ülkenin onurlu insanları her zaman ödemeye hazır bu bedeli. Ne zamana kadar mı? "Yer yüzü aşkın yüzü oluncaya dek" diyor ateşin ve güneşin çocukları, sokakları inleten işçi sınıfı, Temmuz direnişinin mimarı kamu emekçisi, 6 Kasım'ları yaratan öğrenci gençlik, halktan yana sanatı Ayşe Gülen'leriyle sahiplenen devrimci sanatçılar.

18 Nisan günü Ekin Sanat Merkezi'nin basılarak, 85 kişinin gözaltına alınıp işkenceden geçirilmesi ve daha sonra 17 kişinin tutuklanması, siyasi iktidarın son marifetlerindendir. 11 Haziran'da Grup Ekin elemanı Murat Özdemir ve 12 Haziran'da yurtdışı turnesinden dönerken Antalya Havaalanı'nda gözaltına alınan Grup Ekin solisti Metin Turan baskı ve terör politikasına hedef olan devrimci sanatçılardır.

Devrimci sanat ve sanatçılara yönelik baskıların yoğunlaşması, iktidarın ikiyüzlülüğünün göstergesidir. "Yasakların kaldırılacağı, sanatın ve sanatçıların destekleneceği" söylemlerinin onların alışılmış demagojilerinden sadece biri olduğu ortaya çıktı ve demokrat maskeleri düştü. Bütün baskıların onların sonunu yaklaştıracağını, devrimci sanatçıların bütün baskılara rağmen çalışmalarını sürdüreceğini haykırıyoruz. Ve halktan yana sanatı susturmaya çalışan siyasi iktidara diyoruz ki, "Bir ulusun türkülerini yapanlar, yasalarını yapanlardan daha güçlüdür!"

DİYARBAKIR'DAN BİR GRUP GRUP EKİN DİNLEYİCİSİ

BİR AVUÇ SEVGİ

Merhaba mücadeleci arkadaşlarım. Bugün hayatımda ilk kez sizler hakkında düşüncelerimi yazılarıma aktarıyorum.

İnsan mücadelenin öznesidir. İnsan yüreğinde sevgi yanı sıra öfke doludur. Sevgimi sizlere, öfkemi karanlığa sunuyorum. Karanlığın sabahları hiç tanışmadan, el sıkışmadan, yüzlerini görmeden düşüncenin elleriyle, bir kutuptan öteki kutba dek parlayan, çoğalan yıldızlardır. Bu dünyada güvenip sevebileceğimiz bir kişi varsa, güvenip seni seven insanlar varsa, bu güzelim dünyada, bu canım ülkede canımız pahasına da olsa, mücadele etmeye değer. Bizler tanımadan da birbirlerimizi sevenlerdeniz, güvenenlerdeniz.

HAKLIYIZ, HAKKIMIZI SÖKÜP ALACAĞIZ!

HAKLIYIZ, SAVAŞARAK KAZANACAĞIZ!

Samsun'dan Mücadeleci Arkadaşlarıma Sevgilerimle
Bir Dostunuz
Filiz KAYA

22.6.1993

İhanetin, alçaklığın olduğu her yerde, adaletimiz hesap sormaya devam edecek. Mücadele emekçilerine ve okurlarına yapılan saldırıyı lanetliyoruz. Hepinizi kavgaya olan inancımızla kucaklıyoruz.

Malatya Cezaevi Devrimci Sol Davası Tutsakları Adına
Ekrem Kaval

23.6.1993

Selamlar,

Devrim yürüyüşümüzü engelleyenleri affetmeyeceğiz

Gaziantep Cezaevi'nden Devrimci Sol Davası Tutsakları Adına
Teslim Koç

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Namık Kemal CIBAROĞLU
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kalealtı İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet/İst.
Tel: 518 84 17-518 68 57
Fax: 516 24 14
Baskı: Sezer Matbaacılık
Fiyatı: 10.000 TL. Almanya: 3 DM.
Fransa: 10 FF. İsviçre: 3 SF.
Hollanda: 3 FL., İngiltere £ 1
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık 160.000 TL., 1 yıllık 320.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık 85 DM.
1 Yıllık 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN T.İş Bankası Aksaray Şubesi 1002 30420 951718

BÜROLARIMIZ

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap. 47/A Kat: 1 No: 10 Tel-Fax 51 97 25
Ankara: Marmara Sk. Kırmır Ap. No: 12 /17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 93
Bursa: Hacılar Mah. Konakardı Sk. Aslım İşhanı (Heykel) No: 8/408 Tel: 24 47 60
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Güçlü Pasajı No: 3/30 Tel-Fax: 185 89
Elazığ: İcadiye Mah. Hanlar Sk. Şifa Han No: 4/1 Tel-Fax: 24 519
Eskişehir: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 311 644
İzmir: 853. Sokak No: 27/501 Bilen İşhanı Konak Tel: 896 311
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 375 25
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 25 75 35
Konya: Körkçü Mah. Ahiveyin Kardeşler Sk. Kat: 2 No: 201 Tel: 50 50 77
Malatya: Pak Kazanç İşhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 21 78 63
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Bozacıoğlu İşhanı Kat: 3 Tel: 35 59 81
Sivas: Sularbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel-Fax: 22 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolotoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel-Fax: 26 10 70
Tunceli: Moğoltay Mah. Okullar Cad. Boratas Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel-Fax: 251 89
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Kılıç Pasajı No: 14 Kat: 2 Tel: 53 99 65
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/68 31 058
Atina: Agonas Veranzerou No. 5 Kaningos Square-Athen
Londra: 52 Park View Estate Collins Road London N 5 2UB Tel: 00 44/71/92 34 138
Paris: 38 Rue D'Hauteville 75010 Paris/Fransa? Tel: 00 33/1/47 70 05 90

DYP-SHP ortaklığı nikah tazeliyor

Demirel'in yerini alan Çiller'in de yapabileceği hiçbir şey yoktur. Tabii, siyasal olarak daha fazla baskı ve terör; ekonomik olarak daha çok sömürü dışında!... İşte imzalanan "yeni" protokolün emekçi halklar açısından anlamı budur.

İlk DYP-SHP koalisyon protokolü açıklandığında koparılan gürültü hatırlardadır. "Toplumsal mutabakat"ın baş döndürücü sarhoşluğuyla çizilen tabloda neler yoktu ki! Enflasyon düşecek, işsizlik azalacak, her şeyden önemlisi ülkede "demokrasi tesis edilecek"ti! Demirel hızını alamıyor, "vatandaşın başı göğe erecek" diyordu. Koalisyon protokolüne ilişkin gazete manşetlerinden biri aynen şöyleydi: "Devrim gibi"

20 ay sonra, şimdi ikinci koalisyon protokolü imzalandı. Böylece, tekelci burjuvazinin 20 ay önce nikahlayıp iktidara oturttuğu DYP-SHP ortaklığı "nikah tazeliyor". Başbakanlığa çıkarılan Çiller, tekelci sermaye adına Özal'ın bıraktığı yerden devam etmeye hazırlanıyor. Bunun için halktan yine "fedakarlık" istiyor. Oligarşi, en azından bu süreçte, SHP olmadan acı reçeteyi emekçilerin önüne ayrı rahatlıkla koyamayacağını bilmektedir. Ama SHP'nin ne pahasına olursa olsun iktidarda yer almak istemesi, Çiller'in SHP'ye dayanma zorunluluğundan daha da ağır basıyor.

İşte bu yüzden, tabanlarının baskısıyla reddettikleri her şeyi bir bir kabul ediyorlar. Özelleştirme konusundaki "değişim"leri buna çarpıcı ve "sınırsız" bir örnektir.

İkinci koalisyon protokolü birincisinin aynı. Ancak vurgu, birincisindeki gibi "şeffaflık" ya da "demokrasi" yerine "ekonomik önlemler"de. İlk protokolde yer alan diğer maddeler ise, bu kez daha "yuvarlak" ifadelere bürünmüş. Yuvarlak olmayan biricik konu özelleştirme...

"KİT'ler mali bünyeleri bozuk olduğu için zarar etmekte ve büyük bir borç yükü altında kalmaktadır. Bunlardan gerekli görülenler, Bakanlar Kurulu kararıyla, uygun raporlara göre satılacaktır." Çiller, KİT'lerin ve özellikle PTT, Petkim, Sümerbank gibi kuruluşların özelleştirilmesini kabul etmeyen bir SHP ile koalisyona gitmeyeceğini açıklamıştı.

"Her şeyden önce iktidar" diyen SHP ise, daha önce koyduğu sınırlamalardan vazgeçip Çiller'e teslim olmuş durumda. "Zarar ediyorlar" gerekçesiyle savunulan özelleştirme kapsamında emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerinin iştahını kabartan PTT, Petkim, Sümerbank gibi en kârlı KİT'ler artık kolayca peşkeş çekilebilir.

Protokolün diğer maddeleri ise ilk protokoldeki maddelerin sadece tekrarı. Siyasi partiler ve seçim yasalarına 12 Eylül sonrasında getirilen yasaklama ve kısıtlamaların kaldırılmasından iş güvencesine, işsizlik sigortasından basın özgürlüğüne, "demokratikleşme"den memurların sendika hakkının yasal güvenceye kavuşturulmasına değin her şey aynı.

Evet, görüldüğü gibi, ikinci protokol birincisinin yükünü olduğu gibi devralmış durumda. Bu 20 ay boyunca hiçbir konuda ciddi hiçbir adım atılmadığının resmidir. Şimdi kağıt üzerinde kalan bütün vaatler ikinci protokole taşınmakta. Ancak bunların da büyük çoğunluğunun yine kağıt üzerinde kalacağını söylemek için kahin olmak gerekmiyor. Çünkü tekelci burjuvazi ne kadar uğraşsa da, mevcut tıkanıklığı aşmayı başaramıyor.

Aslında geleneksel baskı-şiddet politikalarının hiçbir şeyi çözmediğinin farkındalar. Ancak ne halka görece bir refah sunabilecek yetenekleri, ne de uluslararası sermaye karşısında direnebilecek güçleri var. Tekelci burjuvazinin ekonomik-siyasi krizin neden olduğu bunalımı aşmak için gerçekleştirmeye çalıştığı görünürdeki "reformlar"a bile gücü yetmiyor. Bu noktada '92 Eylül'ünde Demirel'e ültimatom veren TÜSİAD, bugün Çiller'e destek veriyor. Ancak Mesut Yılmaz'ın verdiği 100 günlük süreyi bile tanımıyor. Daha doğrusu tanıyamıyor. Çünkü bugün ülkede yaşanan krizin geldiği nokta, tehlike sınırını çoktan aştı. Bugün tekelci burjuvazinin temsilcisi TÜSİAD'ın Çiller'den beklediği, Özal'ın çizgisini devam ettirerek, bir an önce "reformlar" konusunda adımlar atılmasıdır.

Demirel'i "ekonomik çözümlerin siyasi faturasını göze almamak"la suçlayan TÜSİAD, aynı açmazla karşı karşıya bulunan Çiller'i yüreklendirmeye ve cesaret aşılamaya çalışıyor. Bütün propaganda güçleriye Çiller'in arkasında birleşen sermaye sepheşi, yarattığı yapay rüzgarla sürüklediği Çiller'i geleneksel politikaların kısırdöngüsünü kırmaya aday gösteriyor.

On yıllardır denenen IMF politikalarıyla krizden krize sürüklenen ekonominin biraz olsun soluklanabilmesi için Çiller neredeyse son şans gibi değerlendiriliyor.

Ancak emperyalizmin Türkiye'ye biçtiği rol ve tekelci burjuvazinin ihtiyaçları ile işçi sınıfının ve emekçi halkın beklentileri, istemleri arasındaki derin uçurum hiçbir programa fazla şans tanımıyor. Ancak faşist cuntalar ile yakalayabildiği bu şansı kullanarak, krizi emekçilerin sırtına yükleyen tekelci burjuvazi, Kürt ulusal hareketinin ve devrimci güçlerin mücadelesiyle yeniden krizin nefes aldırmayan derinliğine saplanmış durumda.

"Yeni dünya düzeni" içinde ABD'nin gösterdiği yoldan yürümeye çalışan oligarşi, yaşanan süreçte bu açmazını "reformlar" ve "demokratikleşme" manevralarıyla aşmaya çalışıyor. Fakat bu yolun önünde işçi sınıfının ve emekçi halkın öyle kolay zapturapt altına alınamayan muhalefeti var.

"Değişim" teranesi işte bu muhalefeti etkisizleştirmek, halkın "düzen değişikliği" istemini sömürerek IMF politikalarını uygulayabilmek için uydurulan bir hikayedir. Çiller karaya oturmuş bir teknenin kaptanıdır. Fakat bu yapay rüzgar Çiller'in hükümet teknesini hareket ettirmeye yetmeyecektir.

İşte bu yüzden bugün Demirel'in yerini alan Çiller'in de yapabileceği hiçbir şey yoktur. Tabii, siyasal olarak daha fazla baskı ve terör; ekonomik olarak daha çok sömürü dışında!... İşte imzalanan "yeni" protokolün emekçi halklar açısından anlamı budur.

Politikada Bu Hafta

Mücadele gerçeğini kavramalıyız

Bu köşemizin yazarı Tuncer Bağdathoğlu gözaltında. 21 Haziran'da merkez büromuza yapılan baskında gözaltına alındı ve hala siyasi şubede.

Ülkemizde devrimci anlamda politika yapmak bedel istiyor. Bunu yeni öğreniyor değiliz kuşkusuz. Çünkü bugünkü mevzilerimizi de bedeller ödeyerek kazandık. Tarihimiz bunun örnekleriyle dolu.

Yazarlarımızın, muhabirlerimizin pek çoğu gözaltında. Mücadele yine çıkıyor.

Devrimci hareket, '90'dan bu yana sekseni aşkın şehit verdi. Mücadele yine sürüyor.

Bu, geleneklerimizin, değerlerimizin, sosyalizme inancımızın gücüdür.

Yalnızca kararlı olmak, bedeller ödemeye hazır olmak gerekiyor. O zaman bizi demokratik mevzilerimizden kimse söküp atamayacaktır. O zaman savaşı geliştirmemizin önüne kimse geçemeyecektir. Dünümüz, bugünümüz bunun kanıtıdır.

Oligarşi bir yandan Çiller hükümetiyle yeni bir umut rüzgarı estirmeye çalışıp, radikalleşen toplumsal muhalefeti yeniden düzen partilerinin kanallarına çekmeyi hedeflerken, diğer yandan da Kürdistan'da katliamlarla, yaygın gözaltı ve tutuklamalarla devrimci, yurtsever muhalefeti dizginlemeye çalışıyor. Kuşkusuz bunu başaramayacak. İktidar, emekçilerin taleplerine yanıt veremediği noktada, direnişlerin biri bitecek biri başlayacaktır. Devrimci hareketin gelişimi engellenemeyecektir.

Her direnişte, devletin her terör dalgasında emekçilerin, devrimci, demokrat tüm kesimlerin birliğini, dayanışmasını sağlamak, bu noktada belirleyici bir önemdedir.

Halkın Gücü'ne, ÖZGÜR-DER'e ve gazetemize yöneltilen gözaltı terörü karşısında okurlarımızın, yurtiçi ve yurtdışındaki demokratik kitle örgütlerinin gösterdiği dayanışma, böylesi bir bakış açısının ve dinamizmin ifadesiydi. Ancak yine belirtmek gerekiyor ki, yapılan açıklamalardaki ısrarlı çağrılara karşın, "sosyalist" olma iddiasındaki pek çok kurum ve yayın organı yok saydı gözaltıları. Darbecilerin "esenliği" daha fazla ilgilendiriyordu çünkü onları. Demokratlığı, tarafsızlığı kimseye bırakmayan İHD, darbeciler için basın açıklaması yapmayı ihmal etmezken, ÖZGÜR-DER'in basılması, Halkın Gücü ve Mücadele gazetesinin talan edilmesi, 42 kişinin gözaltına alınması karşısında kelimenin tam anlamıyla bir duyarsızlık, sorumsuzluk ve sübjektivizm sergiliyordu. Kendilerine 24 Haziran'da "gözaltılarla ilgili bir açıklamalarının olup olmadığı" sorulduğunda, "kendilerinin her gözaltı için açıklama yapmadıkları", "fakslarımızın yeni ellerine geçtiği", gibi ciddiyetsiz yanıtlar veriyor, bizi bu tavırlarının "özel bir nedeni" olmadığına "ikna" etmeye çalışıyorlardı.

Evet, özel bir neden var.

İnfazlar, Kürdistan'daki katliamlar, gözaltılar, işçi direnişleri değil, yalnızca darbecileri himaye etmek bir araya getiriyor onları. Bir türlü toplanamayan, bir basın açıklamasında bile kolay kolay hemfikir olamayan platformlar, konu darbeciler olunca bunları aşmakta zorlanmıyor.

Özel neden mücadelenin gerçeğini ve gerekliliklerini anlayamamalarıdır. Değilse, bedeller ödeyerek yarattıklarımızın gasp edilmesine rıza göstermemizi kimse isteyemezdi bizden.

Biz devrim için, sosyalizm için, ödememiz gereken tüm bedelleri ödemeye hazırız. Devrimin, sosyalizmin düşmanları, ihanetçileri de hazır olmalıdır... Bizim sorunumuz devrimi ilerletmektir. Darbeciler ise, bugün bunun önünde engeldir.

Sorumluluğumuz devrim mücadelesini geliştirmektir. Türkiye solu da ayrı sorumlulukla davranmak zorunda. Sorumsuzluklarına, devrim mücadelesini sekteye uğratan yanlışlarına bir yenisini eklememelidir.

Herkesi, direnişlerde, demokratik mevzilerimizi savunmada, devrimci gelenekleri, devrimci ahlakı ve adaleti savunmada omuz omuza olmaya çağırıyoruz. Darbeciler için harcadığımız enerjiyi, duyarlılığı, çabayı, örneğin infazlara karşı geliştirilen kampanyaya, örneğin bugün gözaltı terörü karşısında geliştirilen protestolara harcamak, kuşkusuz ülkemiz gerçeğiyle, sınıf mücadelesinin gerekleriyle daha çok çakışacaktır.

Başaramadılar başaramayacaklar

Ne yapmak istiyorlar?
Neyi amaçlıyorlar?

Gazeteleri, dergileri, demokratik kitle örgütlerini basıp, terör estirenler, onlarca insanı gözaltına alarak bazılarını işkenceden geçirenler ne istiyor? Onlar, burjuva basından ve TV ekranlarından kamuoyuna duyurdukları baskın gerekçelerine kendileri inanıyorlar mı? Gazetemizi basıp gazete çıkarmada kullandığımız araç-gereç ve dokümanlara el koymakla, çalışanlarımızı gözaltına almakla Mücadele'nin sesini susturabileceklerini mi umuyorlar? Baskı ve terörle sinip, bir köşeye çekileceğimizi, çaresizlik içinde çırpınacağımızı mı düşünüyorlar? Yoksa kilit vurdukları kapılarımızın bir daha açılmayacağını, Mücadele'yi bir daha çıkaramayacağımızı, emekçi halkın sesini duyuramayacağımızı mı hayal ediyorlar? Oysa Mücadele'nin baskı ve teröre boyun eğmeyeceğini, ne yaparlarsa yapsınlar sesimizi boğamayacaklarını en iyi kendileri biliyor olmalılar. Çünkü bunu bugüne kadar defalarca denediler ve hiçbirinde başarılı olamadılar.

Gazetemiz yayın hayatına başladığı tarihten bugüne kadar üzerimizden baskılar hiç eksilmedi. Çalışanlarımıza ve okurlarımıza yönelik gözaltılar, tutuklamalar, işkenceler birbirini izledi. Hemen her hafta bir ya da birkaç büromuz basıldı, yağmalandı, talan edildi. Kimi zaman çalışanlarımızın tamamı tutuklandı, bürolarımızın kapısına kilit vuruldu. Ama yine başaramadılar. Okurlarımız sahiplendi Mücadele'yi; bürolarımızı onlar açtı. Kontrgerilla özellikle ülke çapında gelişip, yaygınlaşmamızı engellemek için temsilcilerimize aşağılık komplolar tertipledi. Gözaltına alınan çalışanlarımız "Mücadele'yi bırakmaları" için ölümle tehdit edildi. Hemen her sayımız daha matbaadan çıkar çıkmaz toplatıldı; yazarlarımız hakkında onlarca yıl hapis, milyonlarca liralık para cezaları istendi. Davalar, kovuşturmalar birbirini izledi. Ancak hiçbiri fayda vermedi, bizi susturmayı başaramadılar. Şimdi çalışanlarımızı gözaltına alıp, arşivimizi, kitap ve dergilerimizi, daktilolarımızı gasp ederek, aynı şeyi bir kez daha deniyorlar. Yine başaramayacaklar.

İktidarın amaçladığı açıktır. Halkın mücadelesine tahammül edemeyen iktidar, DKÖ'lere ve sosyalist basına saldırmakta, bu yolla tüm halka, demokratlara, ilericilere, hak ve özgürlük mücadelesi veren herkese gözdağı vermek istemektedir. Onlar burjuva basından, özel TV kanallarından başka hiçbir sesi kaldırabilecek durumda değiller. İşte bu yüzden işçilerin, memurların, öğrenci gençliğin, tüm emekçi halkın sesini duyuran sosyalist basına yönelik pervasız saldırılarına hız veriyorlar. Mücadele bu yüzden basılmıştır. Halkın Gücü, Marmara ÖZGÜR-DER bu yüzden basılmıştır. Keyfi gözaltılar, işkenceler bu yüzdendir. Hedeflenen, demokratik mücadelenin önünü almaktır. Ama bir kez daha söylüyoruz ki, başaramayacaklar. Her saldırı bizi daha da güçlendirecektir. Bu onların açmazıdır. Bu ülkede insanca bir yaşam ve onurlu bir gelecek için mücadele eden emekçiler, devlet terörüne karşı direnen devrimciler, yurtseverler oldukça Mücadele susmayacak...

Sesimizi boğama

İstanbul'da gözaltı terörü: 42 gözaltı...

GÖZALTI TERÖRÜ- Gazetemizin merkez bürosu, Marmara ÖZGÜR-DER ve Halkın Gücü gazetesi 21 Haziran'da aynı saatlerde polis tarafından basıldı. Birçok araç-gereç ve dokümana el kondu. 42 kişi gözaltına alındı.

KEYFİLİK YASALARIN YERİNE GEÇİYOR- Gözaltındakilerin bir kısmı 22 Haziran akşamı serbest bırakıldılar. Diğerlerinin de ertesi gün serbest bırakılacağı açıklandı. Ancak daha sonra, DGM'den 15 günlük gözetim izni alındığı öğrenildi.

51. SAYIMIZ YİNE BAYİLERDE- Okurlarımız ve çalışanlarımızdan halen 19 kişi gözaltında. Gazetemizin sahibi F.Gülten Şeşen de gözaltında tutulanlar arasında. Gözaltılarla, talanlarla, keyfilikleriyle Mücadele'nin sesini boğmaya çalışanlar yine yanıldılar. 51. sayımız yine bayilerde.

ACİL EYLEM KARARI- Uluslararası Af Örgütü gözaltındakiler için "Acil Eylem" kararı aldı. Telefonlarımız büromuza gelmek, yardımcı olmak isteyenlerin, "geçmiş olsun" dileğinde bulunanların sesleriyle açıldı. Çeşitli kurumlar açıklamalarıyla saldırıyı protesto ettiler.

21 Haziran öğle saatleri... Gazetemizin Sultanahmet'teki merkez bürosunun önü bir anda olağanüstü bir görünüm kazanıyor. Ellerinde telsizlerle, silahlarla onlarca sivil polis dolaşıyor... Kısa bir süre sonra olağanüstülük büromuzun içine taşınıyor. Kimisi, her an bir makineli tüfek yuvasıyla karşılaşacakmışçasına silahına sıkı sıkı sarılmış, dikkatli adımlarla çıkıyor merdivenleri, kimisi silahlı elini havaya kaldırıp, kovboylar gibi giriyor içeri.

İlk anda içeriye on kadar polis doluyor. Diğerleri kapıları tutuyor, kimlik kontrolü yapıyorlar. İçeridekiler oldukça nazikler. Kalabalıklaştıkça değişiyor tavırları. Saldırganlaşıyorlar. Ruh hallerini yansıtıyorlar. Arama izinleri yok. Zorla arama yapılıyor... Sonuçta avukatımızın, gazetemizden bir muhabirin ve bir polisin imzasıyla tutanak tutuluyor: **"Yapılan aramada suç unsuruna rastlanmamıştır."**

Ancak çekip gitmiyorlar. Aradıkları bahaneyi bulamamanın rahatsızlığı ve çaresizliğiyle dolanıp duruyorlar. Biri "Amirimize bir soralım" diyerek gidiyor.

Biraz sonra "kimlik kontrolü için" büroda bulunan herkes karakola "davet" ediliyor. Burasının bir gazete olduğu, kapısına kilit vurulup gidilemeyeceği belirtiliyor. İki çalışanımız kalıyor, 10 kişi götürülüyor.

Gözaltıların ardından Siyasi Şube'nin işkencecileri doluşuyor büroya. Her şey yerlere atılıyor; gerillaların, şehitlerimizin resimlerine karşı tahammülsüzler... Talandan sonra gasp başlıyor. Arşivler, gazetemizin çeşitli sayıları, daktilolar, fotoğraf, dia arşivimiz, video kasetlerimiz ve kitaplarımızın bir kısmına el konuluyor. Okur ve çalışanlarımızın da gözaltına alınmasıyla gözaltı sayısı 22'ye yükseliyor.

Büromuza yapılan baskın akşam TV bültenlerinde "Darbeci Çözüm dergisini basanlardan bazılarının Sultanahmet'teki Mücadele gazetesi bürosuna kaçtığının ihbar edilmesi üzerine..." diye bir gerekçeyle sunuluyor.

Gözaltı Terörü Halkın Gücü ve Marmara ÖZGÜR-DER'de...

Büromuzun basılmasının ardından Halkın Gücü dergisinin merkez bürosu da saldırıya uğruyor. Büroda bulunan 8 kişi gözaltına alınıyor. Pervasız, şuursuz bir baskın bu. Halkın Gücü bürosunun hemen yanında bulunan Varyos Yayıncılık bürosu da saldırıdan payını alıyor. Oradaki 9 kişi de itirazları dinlenmeksizin gözaltına alınıyor.

Marmara ÖZGÜR-DER'e düzenlenen baskında ise Başkan Yardımcısı Solmaz Artar ve dernek çalışanı Savaş Dörtyol gözaltına alınıyor. Duvarlarda asılı resimler parçalanıyor, yayınlara,

Polis, gazetemize yaptığı baskın sonrasında tüm çalışanlarımızı ve okurlarımızı gözaltına aldı.

basın açıklamalarına, ailelerin adreslerinin bulunduğu fihriste, Mücadele ve Tavır ciltlerine el konuluyor.

22 Haziran: Mevzilerimizdeyiz...

Büromuzun, ÖZGÜR-DER'in ve Halkın Gücü'nün kapıları 22 Haziran'da açıktı yine. Büromuza haberler gelmeye devam ediyor. Muhabirlerimiz basın toplantılarını, haberleri izlemeye gidiyor. Okurlarımız yardım ve destek için telefonlarımızı çaldırıyorlar. Birkaç okurumuz kendiliğinden bazı haberleri izleyip bizi bilgilendiriyor.

ÖZGÜR-DER'liler Fransa'dan gelen bir devrimcinin cenazesiyle ilgilenmek üzere koşturuyorlar. Bu arada gözaltılarla ilgili girişimlerde bulunuyor, kendilerini arayanlara açıklamalar yapıyorlar.

Saat 13.00'te Marmara ÖZGÜR-DER'de yapılan basın toplantısında Mücadele, Halkın Gücü ve ÖZGÜR-DER adına yapılan konuşmalarda saldırılar protesto edilerek, baskılara, gözdağına, fiili engellemelere rağmen demokratik mevzilerimizi savunacağımız belirtildi.

Uluslararası Af Örgütü'nden "Acil Eylem" Kararı

Polis baskınlarının yapıldığı ilk gün gelişmeler hakkında bilgilendirilen Af Örgütü aynı gün Acil Eylem kararı alarak, gözaltındakilerin serbest bırakılmaları için hükümet ve çeşitli kurumlar nezdinde girişimlerde bulundu.

Avrupa'da gündeme getirilen diğer etkinliklerde de "Türkiye'deki emniyet güçlerinin sosyalist basına karşı saldırılarının" protesto edildiği bir metin imzaya açıldı. Polisin saldırılarından hemen sonra gazetemiz yazı işleri müdürü ve Halkın Hukuk Bürosu tarafından yapılan açıklamalar tercüme edilerek, yaygın bir şekilde dağıtıldı.

Bu kampanya çalışması başta Almanya olmak üzere, Hollanda, Belçika, Fransa, İngiltere, İsviçre, İtalya, Avusturya, Japonya, Arjantin, Küba, Filipinler ve İspanya'daki çeşitli kişi ve kurumlara iletilerek yaygınlaştırıldı.

Mücadele, Halkın Gücü ve ÖZGÜR-DER'in polis tarafından basılması Avrupa demokratik kamuoyunda yaygın bir protesto ile karşılaştı. Avrupa'nın çeşitli uluslarından gazeteler ve gazeteciler, yazarlar, insan hakları örgütleri, avukatlar hatta kilise adamları Mücade

Eskişehir temsilcimize ve okurlarımıza gözaltı

Bir süredir Devrimci Sol Güçlerin Eskişehir'deki eylemliliklerini artırması üzerine polis gazetemiz ve okurlarımız üzerindeki keyfi baskılarını artırdı.

21 Haziran günü gazetemizin Eskişehir Temsilcisi Durak Doğan ve okurumuz Devrim Dağtartan bir kimlik kontrolü sırasında "firari" göründükleri gerekçesiyle gözaltına alındılar. Ertesi gün muhabirimiz emniyetten, temsilcimiz ise çıkarıldığı savcılıktan serbest bırakılırlarken, aynı gün okurlarımızdan lise öğrencisi Serkan Erdoğan aynı şekilde gözaltına alınıp, serbest bırakıldı.

yacaksınız

Şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da sesimizi duyurmaya devam edeceğiz.

le'ye olan desteklerini sunarlarken, onların duyarlılığını dile getiren protesto, faks mesajları Demirel, İnönü, Menzir ve TBMM'nin İnsan Hakları Komisyonu'nu uyarıyordu. Mücadele'nin uğradığı saldırıyı protesto edenler arasında Gunther Wollraft gibi yazarlar, Uluslararası Af Örgütü, Alman Sendikalar Birliği, Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD) gibi kuruluşların yanı sıra, Filipin Yeni Halk Ordusu, Belçika İşçi Partisi gibi örgütler de vardı.

Unitet Prens Holland gazetesi Mücadele için gönderdiği destek mesajını "Yaşasın uluslararası sınıf mücadelesinin birliği, dayanışma selamlarımızı sunuyoruz." diye noktalıyordu. Bir gün içerisinde desteklerini sunan bütün bu kişi ve kuruluşlar polis ve hükümet yetkililerine hitap eden protestolarını ilan şeklinde yayınlanmak üzere Özgür Gündem gazetesine gönderdiler. Uluslararası demokratik kuruluşların karşılıklı faks mesajları arasında dolaşan "...ecilik" başlığını taşıyan iki sayfalık bir metindi. Bu tanıtım yazısı Mücadele'yi anlatıyor, sosyalist amaçlarını ve bu uğurda karşılaştığı baskıları açıklıyordu..

Keyfilik 15 Günlük "Gözetim İzni"yle Tırmanıyor

Merkez büromuzdan ve diğer kurumlardan gözaltına alınan 42 kişi ilk anda Eminönü Polis Karakolu'na götürüldüler. Aynı günün akşamı oradan Siyasi Şube'ye götürülen gözaltındakiler burada hücrelere konuldular. 22 Haziran akşamı ise dördü gazetemiz çalışanı olmak üzere yaklaşık 10 kişi savcılığa bile çıkarılmaksızın Siyasi Şube'den serbest bırakıldılar. Diğerlerinin de ertesi gün bırakılacağı açıklandı. Ancak polis ve savcılık ertesi gün, kalanlar için 15 günlük "gözetim izni" alarak keyfiliğin yeni bir örneğini verdiler.

Her gün, her an "demokratik hukuk devleti"nden söz edenlerin, operasyonlarını, saldırılarını "hukukun sınırları içine" sığdırmaya çalışanların, "basın özgürlüğü"nden dem vuranların gerçek yüzüydü bu. Ve bu yüz hiç yabancımız değildi.

Gazetemiz sahibi F.Gülten Şeşen de içlerinde olmak üzere okur ve çalışanlarımız, ÖZGÜR-DER'liler ... 25 Hazi... Siyasi Şube'*den şubeden bırakılan ve isminin açıklanmasını istemeyen bir kişi, gözaltında bulunanlardan Meltem Önder, Gülay Yücel, Ethem Elma ve Savaş Dörtyol'un ağır işkence altında olduğunu ve sağlık durumlarının iyi olmadığını bildirdi.*

Bütün bu gelişmelerden sonra bize bir tek şu sözü söylemek düşüyor: Yazmaya devam edeceğiz. Susmayacağız.

Elinizdeki sayı bunun kanıtıdır. ✪

Halktan yana sanat susturulamaz

Devlet halktan yana sanat yapan devrimci-demokrat sanatçılar üzerindeki baskılarını sürdürüyor.

18 Nisan'da Ekin Sanat Merkezi'nin basılarak talan edilmesi ve 85 kişinin gözaltına alınıp, işkenceden geçirilmesi, ardından da 17 kişinin tutuklanmasından sonra Grup Ekin elemanı Murat Özdemir'in DGM Savcısı'nın kapısının önünde, Ankara ÖZGÜR-DER Başkanı Grup Ekin solisti Metin Turan'ın yurtdışından dönüşte Antalya Havaalanı'ndan gözaltına alınarak bırakılmaması, Diyarbakır'da demokratik kurum ve kişiler tarafından bir basın açıklamasıyla protesto edildi.

SAĞLIK-SEN Diyarbakır Şube Başkanı, Koma Berfin, Mücadele gazetesi Diyarbakır Temsilciliği, Kültür ve Sanatta Tavır Diyarbakır Temsilciliği, Hazro EĞİT-SEN Şube Başkanı, Bismil EĞİT-SEN Yönetim Kurulu üyesi Serdar Çal, Eğitim-İş Diyarbakır Şube Başkanı, Petrol-İş Diyarbakır Şube İdari Başkanı, Tüm MALİYE-SEN Şube Başkanı, DEMİRYOL-SEN Yönetim Kurulu Üyesi Hanefi Yıldırım, Newroz dergisi Diyarbakır Temsilciliği, HKD Yönetim Kurulu Üyesi Metin Aytaç, Gazeteci Cengiz Argüç, Govend dergisi sahibi Mazhar Kara, Ülkem Basım Dağıtım AŞ, Gazeteci Hasan Özgün, Ressam Samet Aydın tarafından imzalanan basın açıklamasında halktan yana sanatın susturulamayacağı vurgulanarak, "Bizler duyarlı kişiler ve demokratik kurumlar olarak, insanım diyen herkesi duyarlı olmaya çağırıyoruz." denildi.

21-22 haziran günleri Murat Özdemir ve Metin Turan serbest bırakıldılar. ✪

TEPKİLER

Marmara ÖZGÜR-DER

"Polisin her zamanki gibi demokratik kitle örgütleri ve sosyalist basın üzerinde estirdiği terör sonucu onlarca insan gözaltına alındı. Biz ÖZGÜR-DER'li aileler olarak, polisin haksız ve gerekçesiz uygulamalarının karşısında olacağız ve olmaya devam edeceğiz."

Mücadele Gazetesi Ankara Bürosu:

"Siyasi iktidar katliamlarına ve hukuk dışılığına halkın sessiz kalmasını ve susmasını istiyor.

"Gerçekleri açıklayanları, halktan yana politika üretenleri ve susmayanları gözaltılarla, tutuklamalarla ve milyarları bulan para cezalarıyla sindirmeye, yok etmeye çalışıyor.

(...)

"Biz Mücadele gazetesi olarak bugüne kadar polisin hiçbir baskı ve terörüne boyun eğmedik ve bugün de eğmiyoruz. Bu saldırılar da bizleri susturamayacaktır."

İYÖ-DER'li Öğrenciler:

"Siyasi iktidar saldırılarında sınır tanımıyor. Kürdistan'da kirli savaşı tırmandıran, köyleri yakıp-bombalayan, infazları gündeminden indirmeyen iktidar, gittikçe pervasızlaşarak, hak alma ve demokrasi mücadelesi veren kesimlere de saldırmaktan çekinmiyor.

(...)

"Bizler İYÖ-DER'Li öğrenciler olarak diyoruz ki, ne yaparlarsa yapsınlar, hak alma mücadelesini engelleyemeyecekler, devrimci mücadelenin sesini boğamayacaklar."

Kültür ve Sanatta Tavır Dergisi:

"Basılan dergi ve gazete büroları, gözaltına alınan, işkence gören, öldürülen gazeteciler iktidarın demokratik yüzünü gözler önüne seriyor.

"Sosyalist basın ve demokratik kitle örgütleri üzerindeki baskıları protesto ediyor, ... yazarı Ethem Elma ve ... gözaltına alınan diğer gazeteciler, okurların ve dernek yöneticilerinin bir an önce serbest bırakılmasını istiyoruz."

Ankara ÖZGÜR-DER'liler Adına Hakan Erginay:

"Devlet terörü bu kez de İstanbul'da demokratik kurumlarda mücadele edenlere yöneldi.

(...)

"Darbeci mantığı "Devrimci Çözüm" olarak pazarlamaya kalkan anlayışa ve bürosuna karşı yapılan baskın karşısında polis sağa-sola saldırarak, çaresizliğini örtbas etmeye çalışıyor. Polisin bu tavrı mücadelemizi durduramayacaktır.

"(...) Ayrıca "Darbeci Çözüm" dergisinin bürosundan ayrılmayarak ve mücadeleye karşı sürdürdükleri oyunlara fiili destek sunarak gerçek yüzlerini sergileyen bu "sol" çevreleri de kınıyoruz.

"Halkın mücadelesini ne darbeciler, ne onlara destek verenler, ne de devlet terörü engelleyemeyecektir."

ÖZGÜR-DER Sekreteri Nilüfer Alcan ve Halkın Hukuk Bürosu Avukatı Ümran Gün:

"Viyana'da gerçekleştirilen BM İnsan Hakları Konferansı'na gözlemci olarak katılmış bulunuyoruz. (...) İstanbul'da Marmara ÖZGÜR-DER'in, Mücadele gazetesinin ve Halkın Gücü dergisinin polis tarafından basıldığını ve 34 kişinin gözaltına alındığını öğrendik.

Dünya kamuoyunda, Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan insan hakları ihlallerini anlatmaya çalıştığımız bir dönemde, bu polis baskını ve akabinde yaşanan gözaltılar, çeşitli ülke insan hakları kurum ve kuruluşları açısından Türkiye ve Kürdistan'daki insan hakları ihlallerinin somut bir örneği oldu ve tepkiyle karşılandı."

Mücadele'ye Dünyanın Dört Bir Yanından Dostluk Eli Uzandı

"Başta kendi insanımızın sahiplendiği Mücadele, Almanya, Hollanda, Belçika, Fransa, İngiltere, İsviçre, İtalya, Avusturya, Japonya, Arjantin, Küba, Filipinler ve İspanya'da kişiler ve kurumlar düzeyinde birçok dostunu yanında buldu. Hazırlanan ortak protesto metni ve imzalar şunlardı:

21 Haziran 1993 günü İstanbul polisi aynı saatlerde Mücadele merkez bürosunu, Halkın Gücü dergisinin bürosunu ve Haklar ve Özgürlükler Derneği'ni bastı.

(...)

Türkiye'deki emniyet güçlerinin sosyalist basına karşı yoğun saldırılarını büyük bir endişeyle izliyoruz.

Biz imzalayanlar olarak enformasyon ve basın özgürlüğünü engelleme denemelerini ve saldırıları, gazetecilerin yasadışılığa itilmesini ve insan haklarının kesintisiz olarak ihlal edilmesini en sert şekilde protesto ediyoruz.

Avukatlar:

Mark Wijngaarden (Hollanda)- Steve Graig (İngiltere), Marcel Bosannet (İsviçre), Jan Fermon (Belçika), Dr. Prader (Avusturya), Endika Zulveta (İspanya), Flora Carrasco Servano (İspanya), Pit Wuhrer (Almanya), Armin Golzem (Almanya), Michael Gödde (Almanya), Heidi Meyer Shuvy (Almanya), Ernst Ronte (İspanya).

Basın Mensupları

Michael Opperskalski (Top Secret ve Geheim Redaktörü-Almanya), Ren Eyaleti Gazeteciler Bürosu, Moller Berukart (BARRİCADA, Uluslararası Redaktörü-Almanya)- Unlimited Press (Hollanda), APS (Alternatif Basın Bürosu-Hollanda), Vrije keyser Radyosu (Hollanda), Pan Foto (Almanya), İ.Z.SW (Haftalık Dergi-Almanya), Solidaire (Haftalık Dergi-Belçika), Newsdesk (Kompütür İletişim Ağı-Hollanda), Evelyn Lubbers (Gazeteci-Hollanda), Harald Doornbos (Gazeteci-Hollanda), Chris Freund (Gazeteci-İsviçre), Hans Peter Gahlinge (Gazeteci-İsviçre), Hans Steteler (Gazeteci-İsviçre), Susann Boos (Gazeteci-İsviçre), Sylvia Luckner (Fotoğrafçı-İsviçre), Gertrud Vogler (Fotoğrafçı-İsviçre), Kris Merkx (Yorumcu-Belçika), IG-Media, Kuzey Ren Westfalya Eyaleti Başkanlığı (Sendika-Almanya)

Yazar-Gazeteci

Günther Wallraf (Almanya), Ruben Galucci (Arjantin), Kristin T.Schnider (İsviçre).

Kiliseler

Oekumenisches Büro (Münih Kilisesi-Almanya), Arend Driessen (Rahip-Hollanda).

Politikacılar

Hannah Van Wijngnarden (Senatör-Hollanda, Gepa Maibaum (Avrupa Parlamenteri-Almanya)

Örgütler

NDF (Yeni Demokratik Cephe-Filipinler)Yurtdışı Bürosu (Hollanda), PVDA-PTB (Belçika İşçi Partisi-Belçika), PDS (Demokratik Sosyalist Parti) Berlin Parlamento Fraksiyonu, Küba-Alman Dostluk Derneği

Ayrıca...

Erich Schmied (Film Yapımcısı-İsviçre), Wolfgang Jagnow (Müzisyen), Ruth Monas (Sosyal Görevli-Hollanda), Andreas Lutz (Teknisyen-Almanya), Nils Jensen (Özgür Halklar Bilgilendirme Merkezi Başkanı-Almanya);

Köln, Duisburg, Dortmund, Wuppertall, Bremen, Studgart, Münih, İngolstadt, Ulm, Hannover, Roterdam, Amsterdam, Lahey, Liege, Paris, Basel, Viyana, Lins, Salzburg, Ternitz, Londra Halk Kültür Dernekleri. ✪

yorum... yorum... yorum...

Kürt halkının yalnız olmadığını kanıtlamalıyız

✔ **MGK, Olağanüstü Hal'in 4, Çekiç Güç'ün kalma süresinin de 6 ay daha uzatılmasına karar verdi. Çıkması muhtemel tek karar da buydu kuşkusuz.**

Olağanüstü Hal Ulusal Baskının, Çekiç Güç ise Ulusal Onursuzluğun Politikası Olarak Sürdürülüyor: Olağanüstü Hal uygulaması açısından bakıldığında, oligarşi Kürdistan'da arzuladığı "çözüm"ün çok uzağındadır. Yapabileceği tek şey, baskı ve terörü süreklileştirmek, tırmandırmaktır. Ve bu noktada oligarşinin şimdilik Olağanüstü Hal'i uzatmak dışında bir alternatif üretmesi zaten mümkün değildir.

Çekiç Güç'ün "görev süresi"nin uzaması gerektiğini-uzayacağını ise ABD Dışişleri Bakanı Warren Christopher, 12 Haziran'da açıklamıştı. Hem de Ankara'da düzenlediği bir basın toplantısında "Çetin (TC Dışişleri Bakanı kastediliyor) ve ben, Çekiç Güç'ün görev süresinin TBMM tarafından uzatılmasını görüştük, sanırım uzatılacak." diyordu.

Kuşkusuz açıklamasının sonunda kullandığı "sanırım" sözcüğü, yalnızca diplomasinin bir gereği. Aslında sanmıyor, biliyor. Parmak kaldıracak olanların "Çekiç Güç'ü kaldıracağız" vadiyle iktidara gelen DYP ve SHP'den olması da kaygılandırmıyor onu. Direktifi getiren kendisidir ve TBMM'de de çoğunluğun parmağının bu direktif doğrultusunda kalkacağından emindir.

MGK, kararıyla ABD'nin bu direktifini "milli"leştirmiştir yalnızca. Elbette ABD'den böyle bir direktif gelmişken ve üstelik Christopher, bu 6 aylık uzatma karşısında "Kobra ve A-10 uçaklarının Türkiye'ye verilmesi için Kongre'ye başvurulacağını" açıklamışken, CIA'ya, Pentagon'la iç içe bir MGK'dan, ulusal onursuzluğu dış politika haline getiren bir iktidardan başka türlü karar da beklenemez.

"Şeytan Ayrıntılarda Gizli"; MGK Kararının Ayrıntısı Önümüzdeki Günlerin Politikasını Gösteriyor: MGK'nın uzatma kararında kalıplaşmış açıklama ve gerekçelerin dışında yer alan bir cümle, yaşanılan süreç açısından kararın kendisinden daha önemli görünüyor. Kararda hükümetten "Olağanüstü Hal'in 4 ay sonra kaldırılabilmesi için hükümetin gerekli yasal düzenlemeleri süratle yapması" da isteniyor. Bunun anlamı açıktır. Devlet bu süreçte genel anlamıyla Kürt halkının ulusal mücadelesini hangi yollarla, yöntemlerle olursa olsun bitirmeye çalışacaktır.

Kürdistan'daki katliamların alabildiğine yaygınlaştığı, köy ve mezra boşaltmaların özel bir politika olarak tüm hızıyla devam ettiği, kontrgerillanın yine çoğu kez Hizbullah adıyla "faili meçhul" cinayetlerine hız kazandırdığı, İran sınırına ve operasyon bölgelerine yeni özel timlerin; komando birliklerinin kaydırıldığı bir süreçte böyle bir kararın başka bir anlama gelmeyeceği açıktır.

ABD'nin Suriye-PKK ilişkisi konusunda ilk kez doğrudan devreye girerek Suriye'yi uyarması, Öcalan'ı ülkeden çıkarmasını istemesi ve PKK'nın Türkiye'deki –özellikle turistlere yönelebilecek– eylemlerinden Suriye'yi sorumlu tutacağını açıklaması, bu politikanın, ABD'nin de onay ve desteğiyle yürütüldüğünü gösteriyor. "Tek yanlı ateşkes" devlete böylesi bir politikaya başvurma cesareti vermiştir. Kuşkusuz devlet, gerillayı böylesi bir politikayla yok edemeyeceğini biliyor, ancak aynı zamanda PKK'yi siyasal olarak daha fazla geriletmenin hesaplarını yapıyor. Son süreçte yaşanan uzlaşma arayışları devletin bu yöndeki umudunun kaynağıdır.

Kürt Halkının Yalnız Olmadığını Gerilla Mücadelesini Yükselterek Göstermeliyiz: Bugün devlet, katliamlarla kendi "çözüm"ünü arıyor. Bu umudunu gerçekleştirmeye çalışıyor. Buna karşın biz halkın çözümünü dayatmak durumundayız. Gerilla mücadelesi ve halkların dayanışması, birliği bu çözümün anahtarıdır. Ve bu anlamda Kürt halkını desteklemenin, savaşan yanını sahiplenmenin ve devletin umutlarını yerle bir etmenin yolu, her iki noktada da pratik adımlar atmaktan geçiyor. Kürdistan'da halka sıkılan her kurşun ülke genelinde mücadelemizle, protestolarımızla yanıt bulmalıdır. Bu güncel görev yerine getirilmedikçe, gerçek çözümün, halklarımız arasında birlik ve güvenin yanından bile geçemeyiz.✪

HANİ

Korku ve tedirginliğin egemen kılınmak istendiği kent

Diyarbakır (Mücadele)-Tek taraflı "ateşkes" süresince Kürdistan'daki saldırılarını sürdüren devlet, "ateşkes"in bitimiyle var olan saldırılarını daha da tırmandırdı. Bu seferki hedef Diyarbakır'ın Hani ilçesiydi. 16 Haziran gecesi büyük bir saldırıyla karşı karşıya kaldı Hani. Saldırı boyunca evlerine kapanmak zorunda kalan ilçe halkı, saatlerce kurşun ve roket seslerini dinledi.

Muhabirimiz ilçedeki gelişmeleri yerinde izlemek için Hani'ye gitti, Hanililerle görüştü ve onları dinledi.

Hanililer olayın olduğu gece saat 19.00 sıralarından itibaren askerlerin stratejik önemdeki tepelere ağır silahlarıyla yerleşmeye başladıklarına tanık olmuşlar. Görünürde ilçeyi korumaya yönelik bir tedbir gibi yansıtılan bu durumun, hiç de böyle olmadığı gece yaşanan saldırıda daha iyi anlaşılmış. Hanililer, gece hiç alışık olmadıkları köpek ulumalarıyla bir anlık "niçin?" sorusunu sorsalar da, somut bir şey görmedikleri için, olağan yaşantılarını sürdürmeye devam etmişler. Ta ki, gece saat 22.00 sıralarında şiddetli silah seslerini yanı başlarında duymaya başlayana kadar. Şehir merkezindeki yerleşim birimlerini hedef alan kurşun sesleri üzerine, kahvehanelerden ve dükkanlarından fırlayan ilçe halkı, can havliyle bu tür yerleri süratle kapatıp evlerine koştu. Bu süre içinde insanların ölmemesi sadece tesadüftür.

Giderek şiddetlenen bu operasyon, panzerlerin de katılımıyla şehrin tüm sokaklarına yayılarak, yaklaşık bir buçuk saat sürdü. Silah seslerinin kesilmesiyle saldırının da bittiğini sanan Hani halkı, yanıldığını kısa sürede anladı. Çünkü bu kez kurşun seslerine roketatar ve havan sesleri de katılmıştı. İnsanların başlarını kaldırıp dışarıya bile bakamadığı, ev, işyeri ve araçlarının hedef alındığı saldırı kesik kesik üç buçuk saat sürdü.

İmha provasına benzer bu saldırının bir yaralıyla atlatılmasını bir şans olarak değerlendiren Hanililer, Nevzat Akşin'e ait olan baraka eve isabet eden bir roketin evin tamamının yanıp kül olmasına sebep olduğunu, içindeki hayvanların hepsinin öldüğünü, evin zamanında terk edilmesiyle insan kaybının önlendiğini belirtiyorlar.

Hani'deki tablo devletin açmazı ve çözümsüzlüğüdür.

Hani'deki Tablo Devletin Açmazı ve Çözümsüzlüğüdür

Hani'ye yönelik saldırıda yaklaşık 70 ev ve işyeri çeşitli düzeyde hasar gördü. Ev ve işyeri dışında, halkın ulaşım sorununu çözen ve geçim aracı olan midibüsler de hedef alındı. Birçoğunun lastikleri patlatılarak gövdeleri kurşun ve roketlerle parçalanıp kullanılmaz hale getirildi.

Saldırı tam bir talan mantığını ifade ediyor. Örneğin, şehrin tarandığı sırada Hani'ye gelmekte olan Mersin plakalı bir TIR'ın önünü kesen devlet güçleri, TIR'ı bilerek şehrin merkezine gönderdiler. Durumu fark eden şoförün aracını emniyetin önüne çekerek, askerlere teslim edip ayrılmasından hemen sonra, TIR askerlerin kurşun ve roketlerinin hedef tahtası haline getirildi. TIR'ını hiç yoktan kaybeden aracın şoförünün kaymakama başvurup derdini anlatmasının bedeli ise, iki günlük gözaltı ve işkence... İkinci günün sonunda, işkenceye dayanamayan şoför, TIR'ından ve şikayetinden vazgeçerek Hani'yi terk etmiştir.

Gece Hani'yi adeta yerle bir etmeye çalışan devlet güçleri, bir sonraki gün sabah saatlerinden itibaren, evlerin çatılarına çıkarak her yeri didik didik aradılar.

Gece şehir merkezine yönelik olarak yapılan bu saldırının Hani merkezliyle sınırlı olmadığını, aynı anda ilçenin civarında bulunan dağların ve köylerin de yoğun bir biçimde uçaksavar ve top mermileriyle dövüldüğünü belirten Hanililer, civarda bulunan Gürbudak, Sınıkale, Gömeç, Yukarı Turan, Kalaba Hani mezrası ve Lice'ye bağlı yukarı köylerin sürekli top ve uçaksavar atışı altında olduğunu söylüyorlar.

Gerek oligarşinin sözcülerinin, gerekse burjuva gazete ve TV'lerin olayı gerillalara yıkmaya yönelik açıklamalarının tamamen yalan olduğunu belirten Hani halkı, gerilla baskınlarında önce bir-iki defa hafif silahlarla işaret amaçlı ateş edildiğini, ardından da gerillanın roketatar, havan topu gibi ağır silahlarla –bu kez sapasağlam kalmış olan– emniyet ve kamu kuruluşları gibi stratejik noktaları hedef aldığını, baskın sırasında elektriklerin gerillalar tarafından kesildiğini, baskın sonrası ise, gerillaların propaganda yaptıklarını belirttiler. Yine gerilla baskınlarında (9 Kasım '92'de olduğu gibi) yerlerdeki mermi ve kovanları toplamaya gerek görmeyen devlet güçleri, kendi saldırılarında yerlerde bulunan MKE yapımı artıklarını alelacele toplama gereği duymuşlardı. Saldırganların kimliği Hanililer için sır değildir. İlçe akşam saatlerinden itibaren devlet güçlerince kuşatılmaya başlanmış ve bunu yüzlerce Hanili görmüştü.

"Ya Teslimiyet ya Göç", Ya da...

Şu anda Hani'nin cadde ve sokakları askeri devriyelerce tutulmuş durumda. Buna ek olarak ellerinde uzun namlulu silahlarıyla asker ve polis timleri sürekli dolaşarak panik havası yaratmaya çalışıyorlar. Tüm bunların sonucu olarak, saat 19.00'dan sonra Hani'nin sokaklarında hemen hemen hiç "sivil" görülmez oluyor. Hani'de halk korku ve tedirginliği yaşıyor. Ve bir an önce varını-yoğunu satıp ilçeden göç etmenin yollarını arıyor. Zaten devletin de yapmak istediği bu. "Ya sinersin, ya da göç edersin, ötesi ise ölüm"... Çevre köylerde de durum bundan farklı değildir.

Deprem konutları olarak yapılan konutlarda şu sıralar insanlar geceleri yatamaz durumdadır. Çünkü hem dayanıksız, hem de rahatlıkla kurşun geçirebiliyor. Burada yaşayanlar gecelerini akraba ve yakınlarının yanında geçirmeyi tercih ediyorlar. Hani-Lice yol ayrımında bulunan Duru Jandarma Karakolu'na bağlı birliklerse gece 21.00-22.00'den itibaren yola kütük yığarak panzerler eşliğinde hiçbir sivil aracın geçişine izin vermiyorlar. Hanililer yöre halkının perişan durumda olduğunu, açılıkla karşı karşıya kaldığını belirtiyorlar. Ve bu kadar baskı ve terör altında yaşamaktansa, dağlara çıkmak yeğdir demeyi de unutmuyorlar.✪

MEHMET ÇOLAK

Dersim'de 23 Nisan günü şehit edilen ve yalnızca kod ismiyle belirtilen Devrimci Sol gerillasının gerçek kimliğinin Mehmet Çolak olduğu açıklandı.

"Ölüm böyle güzel"

Mehmet samimi, açık, dost yanlısı, kendine has sohbetiyle dikkati çeken sımsıcak bir insandı. Duygularını sözcüklerle ifade edemediğinde yazıya dökerdi. Şiir yazmayı severdi. Böyle zamanlarda duygularını, düşüncelerini şiirlerle ifade ederdi. Çok okurdu. Okumaktan, öğrendiklerini öğretmekten ve uygulamaktan büyük zevk alıyordu. Yurtsever harekete sempati duyduğunda henüz bizleri tanımamıştı. Bizi tanımaya başladığında biz de onu tanıyor ve her geçen gün kendisiyle biraz daha kaynaşıyorduk. 12 Temmuz sonrası süreç onun savaşçılığını daha da öne çıkaran bir dönem oldu.

Hasan'ı kaybetmek ayrı bir burukluk yarattı onda. Ama hiçbir zaman duygusallığa kapılmadı. Artık kır gerillası olmak, savaşmak istiyordu. Kırlara gitmek onda bir tutku haline gelmişti. Espriyle karışık, diğer sohbetlere girmez, beni savaş, gerilla ilgilendiriyor, onunla ilgili sohbette varım derdi.

Çalışkandı, proleterce bir yaşamı vardı. Yalın, sade bir yaşamdı onunki. İnşaatlardaki işçiler, seyyar satıcılar, tesisatçılar hep onun dostu oldu. Sırdaşı kabul ettiler Mehmet'i. Malatya'da 12 Eylül yılgınlığının mücadeleye dönüştüğü dönemde onun çok emeği vardı. Mehmet için anası ayrı bir yere sahipti. Onu çok severdi. Ama hiçbir zaman da bu sevgiyi mücadelesinin önünde tutmadı. Kırlara gitmeden önce anasına artık bir Devrimci Sol savaşçısı olduğunu anlattı. Şimdi savaşma zamanı gelmişti. Aramızdan sürekli gülen gözleriyle, o hoş sohbetlerini kırlara taşıyarak ayrıldı. Kararlılığını, savaşma coşkusunu, çalışkanlığını, fedakarlığını kırlara taşımıştı. Cezaevindeki Devrimci Solcularla konuşmak, tartışmak, onlarla yazışmak Mehmet'in çok sevdiği işlerdendi. Bundan büyük bir mutluluk duyuyordu. Tutsakların kendisine yazdığı her mektubun, hemen her satırını defalarca okur, sindirmeye çalışırdı. 12 Temmuz ve 16-17 Nisan'dan sonra "Ölüm İşte Böyle Güzel" diyordu. Evet, Mehmet "Ölüm böyle güzel"... Tıpkı seninki gibi.

Sohbetini, sıcacık dostluğunu arayacağız. Boşluğunu her savaşçımız gibi hissedeceğiz. Ama içimizdeki düşmana da, oligarşiye de mücadelemizde, kavgamızda savaşçılığımızı yaşatacağız, and olsun.

ŞİMDİ DAĞLARINDADIR HAYAT

Gözlerinde parlayınca isyan
tabloları
ve alaca şafak
Fena şey kardeşim dağları
dağlarda
Dağ gibi düşünmek
Pek sefası düşünülmez dağlarda
hayatın
Alaca şafağına vurulmuş
prangadır nalet ellerin yapısı
zulüm
dağlarında...
Ve umarsızlığın yarattığı bir yüz
yetim çocuk ve vurulmuş serçe
Umut ve öfke
Ve yürek patlamaya hazır volkan
kıştan bir soğuk
Dağlarındadır şimdi.
çekilir
Yarını müjdeleyen devcileyin
umudun gülümseyişiyle
Çekilir tetik patlar öfkem
Dağılır karabasanların beyni...
Dört bir yandan söylenir
ŞİMDİ DAĞLARINDADIR
HAYAT
GÜLÜMSE!

Mehmet Çolak

Kepenk kapatmaya devlet saldırısı

Diyarbakır (Mücadele)-17 Haziran günü, Diyarbakır merkezi ve Bismil, Hazro, Lice ilçelerinde, devlet güçleri tarafından gerçekleştirilen katliamları, operasyonları ve sivil halka yönelik baskıları protesto etmek için kepenk kapatma eylemi gerçekleştirildi.

Diyarbakır merkezde yüzde 90 katılımla gerçekleştirilen eylem sırasında, şehirlerarası otobüs işletmelerinin de kontak kapatarak çalışmadığı görüldü. Eylem günü, şehrin merkezi yerlerine yerleştirilen panzer, polis otoları ve kepenklerin açılması yönünde yapılan anonslar dışında farklı bir gelişme olmazken, ertesi gün sistemli bir biçimde misillemeye geçildi. Esnafı tek tek dolaşarak tutanak tutan polis, pek çok esnafı tutuklatacağız diyerek gözaltına alırken, kimlik kontrolleri sırasında da benzer bir tavır sergiledi.

Ayrıca, şehirlerarası sefer yapan otobüslere, başta "Diyarbakır Sur" firması olmak üzere, şehir girişinde durduran trafik polisleri tarafından ağır para cezaları kesildi. Otobüs firmalarının bazı çalışanlarını da gözaltına alıp daha sonra serbest bıraktıkları öğrenildi.

Lice: Devlet Güçleri, Kapalı Kepenkleri Kırdı; İlçe Tarandı

17 Haziran günü gerçekleştirilen kepenk kapatma eylemine, devlet güçlerinin tahammülsüzlüğünden yol açtığı bir saldırganlıkla karşılık verdikleri ortaya çıktı.

Aynı gün askerler ilçede dolaşarak, kapalı bulunan bazı işyerlerinin kepenklerini kırdılar ve işyerlerini tahrip ettiler. Saat 12.00'ye kadar süren bu saldırı yüzünden birçok esnaf kepenklerini açmak zorunda kaldı. Daha sonra bütün kepenklerin açılmasıyla eylem fiili olarak sona ermiş oldu.

O gün gece yarısına doğru da devlet güçlerince ilçenin tek tarafı olarak iki saat kadar tarandığı öğrenildi. Görgü tanıklarının anlatımlarına göre, gece saat 23.50'den 02.00'ye kadar, önce bir el ateş edildi, daha sonra ise seri bir şekilde ilçe merkezinde bulunan işyerleri ve evler tarandı. Birçok ev ve işyeri zarar gördü. Ertesi gün sabah ise, askerlerin ilçe içinde dolaşarak insanlara "Ölünüz var mı?" şeklinde sorular sordukları öğrenildi.

Taramaya ilişkin olarak görüştüğümüz bir Liceli, gazetemize şu açıklamayı yaptı: "İlk ateş hastaneye yakın bir yerden açıldı. Hastane civarındaki tek yer ise askerlerin yerleşmiş oldukları yatılı bölge okuludur. Olay çatışma değildi. Devlet güçleri tarafından kepenk kapatma eylemine misilleme olarak yapılmış bir saldırıdır."

İlçeden aldığımız bir diğer habere göre, Lice'ye bağlı civar köyleri ve dağlık kesimler de aynı akşam top ateşine tutuldu. Bölge askeri abluka altında olduğundan, sağlıklı haber alınamazken, köylülerle telefonla yapılan görüşmede, köylülerin evlerinden çıkamadıkları ve kimsenin kimseden haber alamadığı, ayrıca yardım isteyen seslerin sürekli olarak geldiği bildiriliyor.

İlçede uzun bir zamandan beri yüzbaşı olarak görev yapan Nevzat Arık'ın şu anda kaymakamlık görevini de üstlendiği ve özellikle ilçede görev yapan memurlara yoğun baskılar uyguladığı ve tehditler savurduğu öğrenildi. Örneğin hasta olduğu halde yanına giden memurlara sevk vermeyip ilçeden çıkışlarını engellediği söylendi. Yüzbaşı Arık'ın baskı ve komplolarına geçen sayılarımızda da yer vermiştik.

Hazro'da Zorla Kepenk Açtırıldı, Ertesi Gün Zorla Kapattırıldı

17 Haziran günü sabah saatlerinde ilçede bütün işyerlerinin kapalı olması nedeniyle, ilçeye giriş çıkışların askeri denetim altına alındığı ve var olan yol aramalarının daha da sıklaştırıldığı öğrenildi.

Bu durum yaklaşık saat 11.00'e kadar sürerken, bu saatten sonra askerler ilçede dolaşarak işyerlerinin önünde oturan esnafa dayak atıp, tehdit ederek dükkanlarını zorla açtırmaya başladılar ve akşama doğru hemen hemen bütün işyerleri bu yöntemle açtırıldı.

Ertesi gün ise, kepenk kapatan esnafa baskı yapılarak "Madem dün PKK için kepenk kapattınız, bugün de bizim için kapatacaksınız" denilerek, Çarşıiçi denilen semtteki bütün işyerlerinin zorla kapattırıldığı öğrenildi. Dükkanlara bakmakta olan 11-12 yaşlarındaki çocukların işyerinde gözaltına alındığı, ayrıca olanlara bulunamayan dükkan sahiplerinin bulunanlarından gözaltına alındığı öğrenildi. Çarşıiçi'nde rastgele yapılan kimlik kontrollerinde de, yine çok sayıda gözaltı oldu. Hazro Jandarma Karakolu bahçesinin gözaltına alınan insanlarla dolduğu görüldü. Keyfi gözaltılardan bir kişi tutuklandıktan sonra, diğerleri serbest bırakıldı. Kontak kapatma eyleminin de öğle saatlerine kadar sürdürülebildiği gelen bilgiler arasında. 19 Haziran'da ise, Ülgen Market'e giden askerler burayı dağıtarak talan ettiler. Devletin baskısı her geçen gün boyutlanarak artıyor. Bu saldırılarda ise ne hedef gözetiliyor, ne de ayrım yapılıyor. Sadece vahşice saldırılıyor.

Doğubayazıt Kaymakamının kendi yasalarını çiğneyen genelgesi

Ateşkesin bitiminden sonra, gerillaların Doğubayazıt ilçesinde eylemlerini artırmaları, oligarşinin çaresizliğini bir kez daha açığa çıkardı. Gerillalarca yakılan ilkokul sayısının yirmiye yaklaşması, oligarşinin temsilcilerinin tehdit, zor yöntemleriyle yeni "önlemler almaya" başlamalarına yol açtı.

Doğubayazıt Kaymakamı Nazmi Günlü imzalı, 10 Haziran 1993 gün ve "Kişiye Özel" ibareli "İlçe Milli Eğitim Müdürlüğüne" hitaben yazılan "Güvenlik Tedbirleri" konulu resmi yazıda:

"Son günlerde ilçemiz okullarına karşı sabotaj eylemleri düzenlendiği bilinmekte ve bu eylemlerin devam edebileceği değerlendirilmektedir. Bu nedenle, ilçemiz merkezinde bulunan okullarda alınan güvenlik önlemlerinin artırılarak devamı gerekli görülmüştür.

"Gece bekçisi bulunan okullardaki görevliler, daha dikkatli bulunmaları hususunda Milli Eğitim Müdürlüğünce uyarılacaktır. Gece bekçisi olmayan okullarda, yardımcı hizmetliler sırayla gece bekçisi olarak görevlendirilecektir. Bu görevliler okul idareleri tarafından sık sık kontrol edilecektir.

"İlçe Emniyet Müdürlüğünce oluşturulacak motorize ekip devamlı okulları devriye şeklinde kontrol edecek ve bu kontrollerde bekçileri denetleyecektir." deniyordu.

Oysa bu uygulama kendi yasalarıyla da çelişmektedir. Resmi Gazete'nin 7.8.1992 tarihli, 21.308 sayılı nüshasında "Milli Eğitim Bakanlığı İlköğretim Kurumları Yönetmeliği"nin 101. maddesine göre, hizmetli sayısı iki ve daha az olan okullarda gece bekçiliği görevi yürütülemez diye belirtilmişti.

Doğubayazıt'ta ilköğretim okullarındaki hizmetli sayısı bir olup, onların da gece nöbetine kalması, hizmetlilerin kendi görevlerine ağır bir ek "görev" eklemektedir. Bu da doğal olarak hizmetlileri, kendi görevlerini yapamaz duruma getirmektedir.

Görevli hizmetliler ise, örgütsüz oldukları için bu haksız uygulamaya şimdilik sessiz kalıp, sürdürmeye devam ediyorlar.

Turbo işçilerinin zaferi Türkiye işçi sınıfının zaferi olacak

Turbo Filtre işçilerinin "ölmek var dönmek yok" şiarıyla başlattıkları onurlu direniş devam ediyor. Fabrikanın önündeki "direniş çadırı"nda "Haklıyız ve mutlaka kazanacağız" sözüyle başlatılan açlık grevi direnişi, Mersin DEP il binasında sürdürülüyor.

Direniş 45. gününe girdi. Direnişin başladığı günden bugüne işçiler, işverenin ahlaksızlığını, ikiyüzlülüğünü, hak alma mücadelesi karşısında nasıl azgınca saldırgaşlaştığını yaşayarak öğreniyorlar. Eylemi desteklemek adına, bu onurlu direnişe eleştiriler yağdırıp akıl hocalığına soyunan ve başka da bir şey yapmayan oportünizmi tanıyorlar. Koltuk sevdasına kapılmış ve destek vermemek için köşe bucak kaçan sarı, reformist sendikacılığı ve sendika ağalarını daha yakından tanıyorlar. Bu arada, Mersin Vali Yardımcısı, Sarıbıbrahimli Belediye Başkanı ve jandarmanın direnişi kırmak için baskı ve saldırıları giderek artıyor. Çeşitli işçi ve memur sendikalarının, siyasi parti ve DKÖ'lerin direnişin ilk günlerinde verdikleri destek, önemli ölçüde azalmış durumda.

Bütün bunlara karşın, Liman-İş ve Sağlık-Sen gibi devrimci sendikaların kendilerini bir an olsun yalnız bırakmamaları, Turbo işçilerinin mücadele azimlerini güçlendiriyor ve kazanacaklarına olan inançlarını pekiştiriyor.

İşçilerin sağlık durumu gittikçe ağırlaşıyor. Direnişin 40. gününde durumunun iyice ağırlaşması üzerine, komite-

nin aldığı kararla Yusuf Biçer tedavi altına alındı. Direnişi başından sonuna sıcağı sıcağına yaşayan Yusuf Biçer'in "Gönlüm sizlerle, sizlerin yanındayım" sözleri, direnişi yaşamanın güzelliğini ve bundan istemeyerek de olsa kopmanın burukluğunu ifade ediyor. Yusuf Biçer'in tedavi altına alınması, kimi sol çevrelerde karamsarlık yarattı. Hatta kimileri "işte söylediğimiz gibi oldu, direniş bitti." diyerek felaket tellallığı yaparken, işçiler büyük bir azimle direnişe daha sıkı sarılmaya başladılar.

İşçilerin kararlılığı karşısında, işveren geri adım atmak zorunda kaldı. Eylemin 43. gününde, bazı sendika temsilcileri ve avukatlarla işveren avukatı arasında görüşme yapıldı. Yapılan görüşmede işveren avukatının, 100 işçinin işe geri alınacağını, ancak direnişte olan dört işçinin işe alınmayacağını söylemesi üzerine, sendika temsilcilerinin verdiği cevap açık ve netti. Direnişte olan dört işçiyi de işe geri almadan direnişin bitirilmesinin söz konusu olmayacağı belirtildi. Görüşmeler devam ediyor.

Direnişin devam ettiği günlerde, 18 Haziran'da fabrika önünde çıkan bir çatışmada bir bekçi öldü, iki bekçi yaralandı. Bu fırsatı kaçırmayan işveren ve jandarma ise, işçileri suçlu göstermek için işten atılanların evlerini basarak birçok işçiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınan işçilerden dört kişi daha sonra tutuklandı.

Turbo işçisi kazanacak. Yaratılan direniş geleneğiyle zafer Turbo işçilerinin ve tüm Türkiye işçi sınıfının olacaktır. Turbo işçilerinin direnişinin zaferle sonuçlanmasını istiyorsak, tüm devrimci-demokrat ve emekçi kesimler bu sonuç için seferber olmalı ve desteğimizi daha da yoğunlaştırmalıyız. Aksi halde başarısızlığın sorumlusu bu onurlu direnişe desteğini sunmayanlar olacaktır.

Cezaevlerinden destek

Malatya Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar, Turbo Filtre, Kağıthane ve Buca Cezaevi'ndeki direnişlere destek amacıyla iki günlük açlık grevine gideceklerini bildirdiler ve "Güzel günlere olan inanç ve kararlılığımızla direnişi kucaklıyoruz." dediler.

Bursa Özel Tip Cezaevi'ndeki Devrimci Sol, TDKP ve TKP/ML-TİKKO davası tutsakları iki günlük, Aydın Özel Tip Cezaevi'ndeki Devrimci Sol Davası tutsakları ise üç günlük açlık grevi ile Kağıthane ve Turbo Filtre işçilerine destek verdiler.

Devrimci Sol Güçlerden Molotoflama

Devrimci Sol Güçler, Turbo Filtre işçilerinin direnişin desteklemek için 19 Haziran'da İş Bankası Adana/Barajyolu bankamatiği ve Ziraat Bankası Kanal şubesine molotoflu saldırı gerçekleştirdiler.

Özgür Karadeniz gazetesi çıktı

ÖZGÜR KARADENİZ
ZAMLAR KADERİMİZ DEĞİLDİR!..
FUHUŞ AHLAKSIZLIKTIR

Doğu Karadeniz bölgesinde yayınlanmaya başlayan ÖZGÜR KARADENİZ, 21 Haziran günü birinci sayısıyla okurlarına merhaba dedi.

Özgür Karadeniz, yayın ilkelerini "Tarafız. Ezenin-ezilenin, haksızın-haklının, egemen güçlerin-halkın saflaştığı yerde tarafsızlığın olmayacağı bilinciyle, ezilenden, haklıdan, halktan yana tarafız. Tarafımızı ve geleceğimizi, "Halkız Haklıyız Kazanacağız" diyerek ifade ediyoruz." şeklinde açıkladı.

Özgür Karadeniz birinci sayısında yargısız infazlara, zamlara, küçük üreticilere, İşçilere, memurlara ve bölgesel sorunlara yer verdi.

Mersin Turbo Filtre işçileri yalnız değildir

Devrimci Sol'un 22 Haziran 1993 tarihli ve 58 sayılı Haber Bülteni'nde Turbo Filtre işçilerinin yalnız olmadığı belirtilerek;

"Bu ülkede işçilerin sendikalaşması yasal bir haktır. Sendikal çalışma nedeniyle işten atılmak, işçiye baskı yapmak burjuva yasalarına göre suçtur. Ancak tüm bunlar sadece kağıt üzerindedir. Gerçekte, Mersin Turbo işçilerinde olduğu gibi, sendikal hak mücadelesi egemen sınıflarca her türlü zorbalığa başvurularak yok edilmeye çalışılır.

"Turbo fabrikasında sendikal çalışmayı engellemek için, işçileri sokağa atan, açlığa mahkum eden işveren, amacına ulaşamamanın hırçınlığıyla saldırı üstüne saldırı düzenlemektedir. Birçok defa işçi düşmanı yüzünü ortaya sermiş bu asalak, açlık grevi direnişinde ölüm sınırına gelen işçilerin üzerine jandarmayı saldırtacak kadar gözü dönmüş bir kan emicidir... İşten atılmaları protesto etmek, atılan işçilerin yeniden işine dönmesini sağlamak amacıyla yürütülen açlık grevi direnişinin 36. gününde, direnişçi işçiler jandarma dipçikleriyle ve yerlerde süründürülerek gözaltına alınmış, işkenceli sorgulardan geçirilmiştir.

Örgütümüz Devrimci Sol, bu vahşeti protesto etmek, işçi düşmanlığında sınır tanımayan Turbo işverenini uyarmak, işçilerin haklarının takipçisi olduğunu göstermek için, 20 Haziran 1993 tarihinde Turbo fabrikasına yönelik bir devrimci şiddet eylemi düzenlemiştir.

Eylemimizin hedefi fabrika nakil araçlarını tahrip ederek, işverene maddi zarar vermek yoluyla uyarıda bulunmaktı. Ancak yoldaşlarımıza engel olmaya çalışan ve silahı çekmeye yelteneen fabrika bekçileri Hasan Yıldırım, Ercan Karaca ve Raşettin Daşlı cezalandırılmak zorunda kalınmıştır. Bu kişiler eylemimizin doğrudan hedefi olmasalar da, işçilerin direnişi kırmada, direnişçi işçilere baskı yapmada aktif rol oynamaları nedeniyle cezalandırılmayı defalarca hak etmiş kişilerdir." *denildi.*

Açıklamaya "Birçok kez uyardık, yine uyarıyoruz! Kan emici asalaklar ve onların terör güçleri şunu iyice kafalarına kazımalıdırlar ki, emekçi halka karşı işlediğiniz hiçbir suç cezasız kalmayacaktır. Halka yönelik her saldırının bedeli er ya da geç sorulacaktır.

"Eylemimiz sonrasında, çevre köylere kadar saldırısını genişleten, kadın, çocuk demeden gözaltına alıp işkence yapan, faşist güçlerin çabası boşunadır... Turbo işvereni eğer namlularının doğrudan hedefi olmak istemiyorsa, aklını başına toplamalı, işçilere ve çevre köylerdeki halka yönelik saldırılara derhal son vermelidir. Halkın ve işçilerin üzerine saldırtığı terör çetelerinin iplerini geri çekmelidir. İşçilerin ve emekçi halkın çaresiz olmadığını görmeli, hak gasplarına ve işten atılmalara son vermelidir." *diye devam edildi. Devrimci Sol Mersin Halk Milislerinin açıklamasında ayrıca;*

"İŞÇİLER, EMEKÇİLER, TÜM HALKIMIZ!

"Önümüzdeki günler işçi sınıfı ve emekçi halklar için mücadele günleridir. Oligarşi, bütün direniş ve protestolara karşın, işten atılmaların ve özelleştirmelerin devam edeceğini ilan ediyor. Bu binlerce işçinin açlığa ve sefalete mahkum edilmesi demektir... Buna karşı direnmeliyiz...

"Oligarşinin tek korkusu emekçi sınıfların direnmesi ve politikalarını boşa çıkarmasıdır. O her türlü sömürüye ve zorbalığa sessizce boyun eğen bir toplum istiyor. Ölüm sınırına varan açlık grevleriyle oligarşinin bu politikasına karşı koyan Kağıthane belediye işçilerinin ve Mersin Turbo Filtre fabrikası işçilerinin direnişlerini bu nedenle bir an önce kırmak istiyor. Onların işçilere örnek olmalarını, daha büyük kitlesel direnişlere öncülük etmelerini engellemeye çalışıyor.

"Bu direnişleri yaşatmalıyız. Yaygınlaştırmalı ve zafere ulaşması için her türlü desteği sunmalıyız.

"Bu ülkede tüm değerleri yaratan ve üreten bizleriz. Ülkemizin her karış toprağında bizim alın terimiz, emeğimiz vardır.

"Ülkemizin zenginliklerini kendi malı sayan, bizim emeğimiz, alın terimiz üzerinde keyif süren bir avuç işbirlikçi, sömürücü zorba karşısında çaresiz kalamayız. Sömürücü egemen sınıflar ülkemizi öyle bir hale getirmiştir ki, yargısız infazlar, tank ve toplarla köylerin, kasabaların yıkılması, halka yönelik baskı, şiddet uygulamaları, işkenceler günlük, sıradan olaylar sayılmaktadır. Oligarşi içine düştüğü krizi bir nebze hafifletebilmek için emekçi halklara karşı hiçbir yasa-kural tanımamaktadır.

"Buna karşı emekçi halkın şiddetini örgütlemek, şiddete şiddetle karşılık vermekten başka yol yoktur. Oligarşinin şiddetine karşı halkın şiddetiyle mücadele etmek en meşru hakkımızdır.

"Bunun için örgütlenelim. Devrimci Sol önderliğinde her alanda, her birimde halk milisleri kuralım.

"Örgütümüz Devrimci Sol, bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da direnen ve mücadele eden emekçi sınıfların sesi ve halkların koruyucusu olmaya devam edecektir... Ve ilan ediyoruz ki, Kağıthane ve Turbo işçilerinin direnişinde şehit düşen her işçinin hesabını oligarşi ağır ödeyecektir.

OLİGARŞİNİN EMEKÇİ HALKA YÖNELİK SALDIRILARININ HESABINI SORACAĞIZ!

EMPERYALİZME KARŞI BAĞIMSIZLIK, FAŞİZME KARŞI DEMOKRASİ, SÖMÜRÜYE KARŞI SOSYALİZM İÇİN SAVAŞIYORUZ!

YAŞASIN TURBO VE KAĞITHANE BELEDİYE İŞÇİLERİNİN ONURLU DİRENİŞİ"

sözlerine yer verildi.

Deri işçileri ayakta

Çorlu Deri İşçilerinin Direnişi Kazanımla Sonuçlandı

Çorlu'da atılan işçiler, direnişleri sonucunda işyerenlerin 17. madde uygulamasını kaldırmak zorunda kalmaları, 10 Haziran'da Hak Deri, 11 haziran'da Nobel Deri, 15 Haziran'da Alkan Deri, 16 Haziran'da Bağır Deri'de atılan işçilerin geri alınmasını sağladı. İşçilerden ayrıca sendika üyeleri arasından temsilci seçilmesini ve işçilerin direnişte geçen süre içindeki ücretlerini ödemeyi de kabul ettiler.

Çorlu'da 5 işyerinde direnişin kazanımla bitmesinin yanında, Erlüx Deri, Yiğitler Deri ve Tokcan Deri'de direniş sürüyor.

Görüştüğümüz Deri-İş Sendikası Trakya Bölge Temsilcisi Hüseyin Ateş, "İşçi arkadaşlar kararı davrandılar. Yasal hakların kullandılar. Direnişleri sonucunda işçiler örgütlü davranmanın başarısını elde ettiler." dedi.

Halen Çorlu Deri Sanayi Bölgesi'nde üretimde olan 80 işyeri mevcut. Deri-İş Sendikası ise 20-25 işyerinde örgütlenmiş durumda.

Tuzla Deri İşçileri Grev kararı Astılar

Asgari ücretten çalışan deri işçilerine işverenler % 65 oranında zam verirken, Deri-İş Sendikası brüt 7.300.000 TL. teklif etti. İşverenlerin bunu kabul etmemesi sonucu daha önce iş bırakarak uyarı eylemi yapan deri işçileri greve çıkacaklarını açıkladılar.

17 Haziran günü Top Deri ve Birlik Deri'nin önünde toplanan işçilere Deri-İş Sendikası Kazlıçeşme Şube Başkanı Musa Servi bir konuşma yaptı. Konuşmasında işverenleri "Akıllarını başlarına toplasınlar. 6 işgünü sonra üretimden gelen gücümüzü kullanacağız" diye uyaran Musa Servi'nin konuşması zaman zaman "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Yaşasın Tuzla Direnişimiz", sloganlarıyla kesildi. Daha sonra Musa Servi, aynı işverene ait: Top Deri ve Birlik Deri'nin girişine grev kararı astı. Grev kararı ayrıca 18 işyerine asıldı. Bunun üzerine işverenler ise lokavt kararını astılar.

Deri İşçileri Üretimi Durdurdu

Aydınlıköy Organize deri Sanayi Bölgesi'nde deri işçileri 24 Haziran Perşembe günü üretimden gelen güçlerini kullanarak tüm işyerlerinde üretimi durdurdular. Yaklaşık 60 işyerinde çalışan işçiler, Türkiye Deri Sanayii İşverenleri Sendikası ile 1.3.1993 tarihinde başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması ve resmi arabulucu nezdinde devam eden görüşmelerden sonuç alamayınca grev kararı aldılar.

Sendikanın grev kararından sonra işveren sendikasının lokavt ilan etmesi ve 23 Haziran'da yapılan görüşmelerden de bir sonuç alınamayınca işçiler tüm işyerlerinde üretimi durdurdular.

Soğanlıköy Tabakhane İşçileri İşçi Kıyımına Karşı Direniyor

İşverenin ve polisin tüm baskılarına rağmen, deri işçileri direnişlerinde altmışı günlere girdiler. Ülke genelinde en kârlı işkollarından biri olmasına rağmen, örgütsüzlüğün yaygın olduğu deri sektöründe işverenler bu durumdan yararlanarak, direnen ve hakkını arayan işçileri işten atıyor, diğer işçileri ise işten atmakla tehdit ediyorlar.

Soğanlıköy Tabakhane işçileri 140 arkadaşlarının işten atılmalarını protesto etmek ve geri alınmasını sağlamak için direnişe geçtiler.

Deri işçilerinin örgütlenmesini engellemek için işveren, işçi kıyımına başvuruyor. Deri işçileri, işverenin bu tavrına karşı tabakhanelerde ve Bursa merkezinde yaptıkları eylemliliklerle mücadelelerine ve arkadaşlarına sahip çıkacaklarını gösterdiler. İşçilerin bu direnişi karşısında rahatsız olan polis, işçilere saldırıp, gözaltına alarak psikolojik olarak yıpratmak ve direnişi çıkarmaya çalışıyor. Gözaltına aldığı işçilere "Sizlere 'İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız' sloganını kim attırıyor? Arkanızda hangi örgüt var? Kimden destek aliyorsunuz?" sorularını sorarak, gözdağı vermeye çalışıyor.

Özyükselen Deri Sanayii'nde çalışan Nesime Bilgin, direnişe katıldığı için işveren ve 12 adamı tarafından hastanelik edilene kadar dövüldü. Olay yerine gelen polis, saldırganları yaralamak yerine, direnişteki 110 işçiyi gözaltına alarak gerçek yüzünü bir kez daha gösterdi. Gözaltına alınan işçiler 12 saat gözaltında kaldıktan sonra bırakıldılar. Polis saldırı sonrasında yaralanan işçiler, 5 günlük rapor almalarına ve tüm girişimlere rağmen hiçbir yasal işlem yaptıramadılar.

Bugün direnen deri işçileri, sorunların çözümünün düzen partilerinde olmadığını, hakların kazanılmasının ancak örgütlü mücadele ile gerçekleşeceğini, her geçen gün daha fazla anlıyorlar.

Avrupa'da Düzgün Aksakallı arkadaşımız şehit oldu

Devrimci Sol Güçlerden Düzgün Aksakallı 15 Haziran günü Paris'te uğradığı saldırıda şehit oldu. Biri faşist kökenli, diğeri devrimcilik kaçkını lümpen-mafyacı iki kişi tarafından düzenlenen silahlı saldırıda Düzgün Aksakallı şehit düşerken, hedef alınan bir kişi de yaralandı.

Olayla ilgili olarak Avrupa Devrimci Sol Güçler tarafından yapılan açıklamada, saldırının siyasi bir yönünün olmadığı, geçmişte kişisel bir ilişkiden kaynaklandığı belirtildi. Son birkaç ay içinde her türlü iç sorunun malzeme yapılmaya çalşıldığı vurgulanan açıklamada, "Olayların gelişimi içinde arkadaşlarımızın niteliklerini bile bile, kişisel hesaplaşma bahanesiyle de olsa gerek bizim insanlarımıza yapılan yol kesme, silahla etksizleştirip, fiziki saldırıda bulunma ve gerekse derneğimizin önünde kalleşçe ve insanlarımızı silahsız yakalayıp kurşunlamak doğrudan yapımıza ve devrimci onurumuza saldırıya dönüşmüştür. Herkes şunu iyi bilmeli ki, yapımıza ve insanlarımıza yapılacak her türlü saldırı ve yıkıcı tavır, üstünden seneler dahi geçse yanıtsız kalmayacak, hesabı sorulacaktır."

"Şehit düşen arkadaşımız Düzgün Aksakallı 1964 yılında tunceli ili Pülümür ilçesinde doğdu. Ekonomik nedenlerden dolayı ortaokuldan sonra okula devam edemedi. 1980'den sonra İstanbul'a yerleşerek konfeksiyon alanında çalıştı. 1988'de harekete sempati duymaya başladı. 17 Nisan şehitlerinden Hüseyin Kılıç aracılığıyla olanaklarını örgütlü mücadeleye kanalize etti. 1989'da yurtdışına çıktı. 1991'e kadar bir taraftar olarak sürdürdüğü çalışmalarını '91 sonlarında aktif mücadeleye dönüştürdü. O tarihten beri aktif bir şekilde mücadelideki yerini aldı.

Darbeciliğe karşı tavır alan Düzgün yoldaşımız o günden beri pratik faaliyetlerin tümünde en önde yer aldı. Dürüst, içten, fedakar ve devrimci tutumuyla geleceğe aday bir yoldaşımızdı. Anısını yaşatacak, ölümüne yol açan doğrudan ve dolaylı tüm etkenlerden hesap sorulacaktır." deniliyor.

Devrimci Sol'dan Özgür Gündem'e tekzip

Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği, Paris'te bir insanımızın şehit edilmesiyle ilgili 18 Haziran 1993 tarihli Özgür Gündem gazetesinde yer alan haberin yanlış olduğu ve gerçekle ilgisi olmadığını belirterek, gazetenin yazı işleri müdürlüğüne bir tekzip gönderdi. Tekzipte, olayın "Devrimci Sol'cular arasında" meydana gelmediği vurgulanarak, buna rağmen bir "iç şiddet, iç çatışma" gibi yansıtılmasının doğru olmadığı belirtildi. Açıklamada şöyle denildi:

"Haberin, ayrıca hareketimize karşı kirli bir savaş yürüten darbeci kaçaklar çetesine adeta kucak açan kimi sol çevrelerin çarpık açıklamaları ve bu çetenin 'Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği' adını kullanarak yayınladığı bildiriden alınıtılar yaparak verilmesi son derece ters ve üzücü bir tutumdur. İlerici basın böylesi dönemlerde ortaya çıkan, kimin ne yarar umduğu belli olmayan bu tür karanlık kafa yapılarına ve girişimlere alet olmamalıdır."

Kağıthane işçileri:

"Kazanmak zorundayız"

Kağıthane işçileri İstanbul'daki süresiz açlık grevini noktaladı. Şişli Belediyesi işçileri, direnişi desteklemek için 10 kişiyle başlattıkları açlık grevini sürdürüyorlar. Yıldız Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi öğrencileri ile Cevizli tütün Fabrikası işçileri, 24 Haziran günü Kağıthane'ye giderek işçilere destek ziyaretinde bulundular.

Direnişe Ankara'da devam eden Kağıthane belediye işçileri de meclis ve hükümet yetkilileri ile görüşmelerini sürdürüyor. İşçiler açlık grevinin 34. gününde kendileriyle yaptığımız görüşmede, "Bu direniş işçi sınıfının onur mücadelesi, onun için kazanmak zorundayız" dediler.

İşçilerden Hasan Bayar, "Biz baştan kazanmak için yola çıktık. Şimdi de kazanacağımıza olan inancımız sürüyor." dedi.

Cemal Akgüç adlı işçi de düşüncelerini "Kaybedeceğimiz hiçbir şey yok. Kazanmak zorundayız. Sınıf kardeşlerimiz adına kazanmak zorundayız. Kazanıncaya kadar direnişe devam edeceğiz." diye ifade etti. Cemal Akgüç, açlık grevinin 36. gününde Hüseyin Arslan adlı direnişçiyle birlikte fenalaşarak hastaneye kaldırıldı.

Öte yandan, gazetemizin yayına hazırlandığı 25 Haziran günü Belediye Meclisi'nin toplanacağı ve hazırlanan faaliyet raporunun oylamaya sunulacağı haberi elimize ulaştı.

Devrimci Sol Güçler Kağıthane İşçilerine Ankara'dan da destek verdiler.

Polatlı'da Kağıthane Direnişçilerine Destek ve Polisin Şaşkınlığı

Ankara Polatlı'da Kağıthane Belediye işçilerini desteklemek amacıyla asılan 12 Eylül sonrasının ilk pankartı polisi ve gerici yerel basını şaşkına çevirdi. Kentin merkezi yerlerinden Cumhuriyet Meydanı'na asılan "Kağıthane Direnişçisi Yalnız Değilsin-Devrimci Sol Güçler" yazılı pankartı indirmek için Ankara'dan uzman polis isteyen Polatlı emniyeti, halkla birlikte beş saat boyunca pankartı seyretmek zorunda kaldı.

Gerici yerel basın ertesi gün haberi panik içerisinde devrimcilere saldırarak verdi. "Şehrin göbeğinde eylem! Kağıthane işçisinden size ne?" manşetini kullanan Polatlı Postası adlı gazete, "Ne oluyoruz, 12 Eylül öncesine mi dönüyoruz?" diye feryat ediyordu. Aynı gazetenin yazarlarından Metin Özdemir de "Bu şehrin yüz karası" başlığıyla yazdığı yazıda devrimcileri karalamaya çalışıyordu. Devrimci Sol Güçler, işçilerin halkı direnişine saldıran Metin Özdemir'in arabasını tahrip ederek cezalandırdılar. Bunun üzerine Özdemir'in üç gün boyunca evinden dışarı çıkmadığı ve gazeteye gelmediği görüldü.

Bu arada, Polatlı'nın tüm semtlerinin Kağıthane direnişçilerini destekleyen afişlerle donatıldığı, Valilik duvarlarına "Cesaretiniz varsa bu tür yazılar yazdırmaya, yazmaya devam edin-Devrimci Sol Güçler" imzalı yazılar yazıldığı görüldü.

yorum... yorum... yorum...

İktidarın manevrası ve mücadele

"...Tüm kamu yetkililerinin, bu çalışmaların sonuçlarını beklemeksizin, kamu görevlilerinin sendika kurma, sendikaya üye alma, sendikal etkinliklerde bulunma yolundaki başvuru girişimlerini engellememesi, sendikaların genel kurul yapma, kendilerini ve çalışmalarını tanıtıcı yayınlar çıkarma, çeşitli toplantılar düzenleme, kültürel ve sanatsal etkinliklerde bulunmalarını kısıtlayıp yasaklamaması; sendika yönetici ve üyelerine sendikal çalışmaları nedeniyle disiplin cezaları uygulanması yoluna gitmemesi; sendikaların kuruluş ve etkinliklerine genel kollak yetkisini kullanarak müdahale etmemesi, sendikalarla diyalog içine girerek işbirliği yapması, görüş ve önerilerini alması hem anayasamızda yer alan insan haklarına saygı ve sosyal hukuk devleti ilkelerinin, hem de onayladığımız uluslararası sözleşmeler ile adli ve idari yargı organlarınca verilen kararların bir gereğidir."

İnönü 15 Haziran tarihli genelgesinde bunları söylüyor. Ne kadar da güzel! Memurlara uzun yıllar, dişe diş sürdürdükleri mücadele sürecinde yaşadıkları onca zorluğa, gözaltılara, tutuklamalara, yargılamalara, yasaklamalara, sürgünlere son veren(!) bu satırlar kamuoyunda "nihayet yolun sonuna" gelindiği izlenimi yaratmayı amaçlıyor. Böyle bir izlenim yaratmış olması bir yana, birçok işyerinde, memurların çeşitli kesimlerinde de, İnönü'nün bu sözlerinden sonra göze çarpar bir memnuniyet gözlemleniyor. Reformist ve revizyonist sendika yöneticilerinin yalan ve demagojiden ibaret olduğu açıkça ortada olan bu uydurak duruma bel bağlayan bir yaklaşım içinde olmaları, kamu emekçilerinin mücadelesini tehlikeye atmaktan başka bir anlamı taşımıyor.

Türkiye gerçeğini bilmeseydik, bu satırlar gerçekten sevindirici olabilirdi. Ancak biz şimdiye kadar yaşadığımız tüm örneklerde özgücümüze güvenmeyen, mücadeleye bel bağlamayan tüm politikaların hüsranla sonuçlandığını gördük. O yüzden de yine aynı yanılgı içine düşmemeliyiz.

İktidara gelirken, memurlara enflasyon üzerinde zam sözü verip, daha sonra "bundan başka veremeyiz" diyen, grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkımızı unutturmaya çalışan ve hak arayan, susmayan, boyun eğmeyen memura "balyoz gösteren"lerin ağzına yakışmayan bu sözlerin bizler için hiçbir anlamı yoktur.

İnönü'nün büyük bir iş yapmışçasına, neredeyse "yeregöğe sığdıramadığı" bu genelge çıktıktan sonra da değişen bir şey olmadı. SAĞLIK-SEN Ağrı Şubesi, daha faaliyete geçmeden Valilikçe kapatıldı. Memurların Elazığ'daki şöleni yasaklandı.

Sosyal-siyasal haklar cephesinde bunlar yaşanırken, ekonomik haklar açısından da durum farksızdı. İktidarların bu konudaki yaklaşımları "kaşık-kepçe ikileminin ötesinde değildir.

Aslında iktidarın kamu çalışanlarına gülücükler dağıtması, zamanlama olarak tesadüfi değildir. Tam aksine amaç, Temmuz eylemliliklerinin önünü kesmek, oluşan ve oluşmakta olan tepkileri nötralize etmek ve tepkileri alabildiğine geri bir noktaya çekmektir. Tabii bunun için de uzlaşmacı-revizyonist sendikalara mesajlar verilmekte, böylece de kitlenin bölünmesi, eylemlerin hedefinin bulanıklaştırılarak etkisizleştirilmesi amaçlanmaktadır. Uzlaşmacı anlayışların KÇP'de Ankara yürüyüşünü nasıl yumuşattığını, baştan savıldığını geçen sayımızda yazdık. Bu anlayış halen değişmiş değil. İstanbul'da şölen kararına rağmen, Şubeler Platformu'nun bu kararı piknik biçimine dönüştürmesi, bu anlayışın tipik bir göstergesi. Devrimci memurların bu karara itiraz edip, değiştirmeye çalışması da sonucu değiştirmedi.

Bütün bu olup bitenlerden sonra, deyim yerindeyse gözümüzü dört açmalı, Temmuz eylemliliklerinde tavsamaya, geri adım atmaya rıza göstermemeliyiz. Bugün önümüzde duran görev, "Temmuz'un hakkını verebilmek"tir. Bunu yapacak gücümüzün olduğunu biliyoruz. İstesek başarabileceğimizi de... Yeter ki özgücümüze güvenelim, örgütülülüklerimizi harekete geçirip, uzlaşmacı, geri eğilimlere mücadelemizle cevap verelim.

Çanakkale'de memur mitingi

Çanakkale Kamu Çalışanları Platformu 19 Haziran'da grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı için bir miting düzenledi. Mitinge EĞİT-SEN, TÜM BEL-SEN, TARIM-SEN, TÜM SAĞLIK-SEN, TÜM MALİYE-SEN, İHD, DİSK ve TÖDEF'li öğrenciler katıldı.

Miting, saat 14.30'da Hastane Bayırı Kız Yetiştirme Yurdu önünden yürüyüşe başladı. Yaklaşık 2000 kişinin katıldığı mitingte "Haklıyız Kazanacağız", "Memuruz Haklıyız Kazanacağız", "İşçi-Memur El Ele Genel Greve", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Yaşasın İnfazlara Son", "Kağıthane İşçisi Yalnız Değildir" sloganları atıldı.

Yürüyüşte, Çanakkale TÖDEF'li öğrenciler de Uğur ve Şengül'ün resimleriyle birlikte "Yargısız İnfazlara Son", "Uğur'lar, Şengül'ler Ölmedi, Savaş Sürüyor", "Paralı Eğitime Son" vb. sloganlar atarak kortejde yerlerini aldılar.

Miting devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başladı.

"Mahir, Hüseyin, Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganları miting alanında sıkça duyulan sloganların başında geliyordu.

Miting çeşitli sendikacıların yaptığı konuşmalarla devam etti. Konuşmacılardan EĞİT-SEN Başkanı Alaattin Özkuzukıran "Üç kişinin bir araya gelemediği günlerden geldik. Bugünü tarihi bir gün olarak algılamak gerekir. Çünkü verdiğimiz haklı mücadelenin sonucu buralara geldik. Önümüzdeki hedef toplu sözleşmeli sendikal haklar yasası çıkartmaktır. Yeter ki, örgütlenmeye katılalım" dedi.

Memurlar yürüyor. Bu yürüyüş dört bir yandan yeni yürüyüşlerle karşılık bulacak.

TÜM BEL-SEN Temsilcisi Yılmaz Kılıçlar da "Özgürlük, demokrasi ve barış mücadelesinde çağdaş, çoğulcu ve katılımcı bir mücadele veriyoruz. Siyasi partiler seçim meydanlarında, TV ekranlarında ve basında kulakları patlatırcasına vaatler dağıttılar. Bu vaatler tozlu raflarda kaldı. " dedi.

TÜM SOSYAL-SEN ve MALİYE-SEN'lilerin yaptığı konuşmalarla miting bitirildi. Miting boyunca sendikalar ve DKÖ'ler hak alma mücadelesini içeren pankart ve dövizler taşırken, TÜM BEL-SEN Şubesi'nin 5 metrelik Türk bayrağıyla yürümesi dikkati çekti.

Polisin tahammülsüzlüğü

Miting Tertip Komitesi'ne saldırı

KÇP'nin "Demokratik ve Sendikal Haklar" mitingi başvurusu için sendikalar masasına giden tertip komitesi üyelerini bir sürpriz bekliyordu. BEM-SEN Anadolu Yakası Şube Sekreteri Ercan Özülkü, polislerce sorguya çekildi, saldırıya uğradı ve tepki göstermesi üzerine de tokatlandı. TÜM SAĞLIK-SEN Anadolu Örgütlenme Sekreteri Nazife Koyar'a yönelik tehdıtler, "göstereceğiz"ler birbiri ardına geldi.

Bunun üzerine gerek BEM-SEN Genel Merkezi, gerekse KÇP İstanbul Şubeler Platformu saldırıyı protesto ettiler.

EĞİT-SEN'li öğretmenlere saldırı

Adana (Mücadele)- Elbistan'a bağlı İğde kasabasında görev yapan EĞİT-SEN üyesi Ali Çoban, Meryem Karbuz, Nurgün Çoban, Betül Bayık ve Cemil Bayık 17 Haziran günü okul bahçesinde 20-25 kişilik Refah Partisi yanlısı gerici grubun saldırısına uğradılar.

Gerici-bağnaz grup, türbana karşı oldukları gerekçesiyle "Bu İslam düşmanları öldürülmeli" diye bağırarak Ali Çoban adlı öğretmene saldırmaya başladı. Olaya müdahale etmek isteyen Meryem Karbuz Betül Bayık, Nurgün Çoban ve Cemil Bayık da bu saldırıdan nasibini aldılar. Saldırı sırasında hamile olan Betül Bayık ise fenalık geçirdi.

Bütün bu gelişmeler, öğrencilere tecavüz etmekten ve görev yaptığı okulda bayan öğretmenlere sarkıntıklıktan 6 ay cezaevinde kalmış olan okul müdürü Hacı Mustafa Şakalı'nın gözü önünde gerçekleşti.

Saldırganlardan 7 kişi yakalanırken, diğerleri İğde kasabasının RP'li belediye başkanının yardırnıyla kaçtılar. Yakalanan 7 kişi de Elbistan Kaymakamı'nın isteği üzerine serbest bırakıldı. Suç duyurusunda bulunmak için İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne giden öğretmenler suçlu durumuna düşürtilerek aşağılanmak istendi. Öğretmenler bu tavra tepki gösterdiler ve okul müdürünü kınayarak Milli Eğitim binasını terk etti'ler.

Memurlardan kısa... kısa...

İstanbul'da memurlar alanda

KÇP İstanbul Şubeler Platformu'nun "Demokrasi ve Sendikal Haklar Mitingi"ne izin verildi. 27 Haziran Pazar günü Abide-i Hürriyet Meydanı'nda saat 13.00'te başlayacak olan mitinge, BEM-SEN ve SAĞLIK-SEN, tüm memurları çağırdı. İktidara gücümüzü göstermenin bir adımı olacak bu mitingde yer almak, Ankara'ya giden yolun önemli bir aşaması olacaktır.

■ ■ ■

ASİM-SEN Sıvas Şubesi açıldı

19 Haziran günü ASİM-SEN (Askeri İşyerlerinde Çalışan Sivil Memurlar Sendikası) Sıvas Şubesi törenle açıldı. 189 kayıtlı üyesi bulunan ASİM-SEN'in açılış törenınde yapılan konuşmada teşkilatlanma çalışmaları bittiğinde 550 civarında üye tabanına ulaşılacağı açıklandı. Ardından ASİM-SEN Kocaeli, Konya, Eskişehir, Diyarbakır, İstanbul, Çorlu il teşkilatlarından, Demiryol-Sen ve Mücadele gazetesinden gelen mesajlar okundu. Açılışa çeşitli demokratik kuruluşlardan temsilciler katıldı.

■ ■ ■

Kamu çalışanlarına yönelik baskılar yoğunlaşıyor

23 Haziran 1993 tarihinde Adana'da EĞİT-SEN, SAĞLIK-SEN, TÜM BEL-SEN, MADEN-SEN, TÜM SOSYAL-SEN, DEMİRYOL-SEN, ORKAM-SEN, TÜM MALİYE-SEN, EKK (Emekçi Kadınlar Kurultayı) Girişim Komitesi Adana EĞİT-SEN Şubesi'nde ortak bir basın açıklaması düzenleyerek Diyarbakır'da Elif Livan ve Nuriye Akın'ın öldürülmesi, EĞİT-SEN üyesi İmam Taşçı'nın ve Elbistan'da 5-6 öğretmenin saldırıya uğraması, Tüm SAĞLIK-SEN üyesi Halit Pamuk'un öldürülmesi, İkrami Han'ın yaralanması vb. failli meçhul(!) cinayet ve yaralanmaları protesto ettiler.

Eğitim ve sağlık emekçilerinin yaşamlarını kasteden bu saldırganların derhal bulunup, cezalandırılmasını isteyen bu kuruluşların temsilcileri artık sessiz kalmayacaklarını belirttiler.

Azerbaycan: Sosyalizmin kazanımları, kapitalizm ve çıkarların çatışması

İsyan Bakü'de nasıl iktidar oldu?

"Azerbaycan iç savaşın eşiğinde."
"İsyan yayılıyor"
"Asi Albay Hüseyinov yönetime el koydu"

Azerbaycan'da son birkaç haftadaki gelişmeler gazete manşetlerine böyle yansıdı.

Şu anda yeni bir yönetim, yeni bir "otorite" var Azerbaycan'da. Ancak kitlelerin taleplerini doğrudan dile getirmediklerden, sosyalizme sahip çıkarak onu yeniden yönetim biçimi olarak benimseyen bir anlayışı olmadıktan sonra, Azerbaycan'da iktidar savaşının sona ereceğini söylemek mümkün değil. Hüseyinov, Elçibey, Aliyev, Mehmedov iktidar savaşının Azerbaycan'daki tarafları. Ne var ki, iktidar savaşının Azerbaycan dışında başka tarafları da var. Ankara, Tahran Moskova ve emperyalist merkezler de bu savaşın içinde.

Yönetime el koyan Hüseyinov'u kimse doğrudan desteklemiyor; ama başta Bakü olmak üzere, bu "isyan"a bir karşı koyma da yok. Şu anki iktidar değişik ittifaklarla yeniden biçimlenebilir. Ancak burjuva basında çoğu kez yapıldığı gibi, "kahinlik" yapmaya çalışmak yerine, isyanın hangi zemin üzerinde iktidara kadar uzanabildiğini incelemek, Azerbaycan'da, Rusya'da ve SB'den doğan diğer devletlerde yaşananları anlamak açısından da gereklidir.

Kapitalizmin neden olduğu olumsuzlukların tümü, ancak sosyalizmle ortadan kaldırılabilir.

"İsyan"ın Zemini, Sosyalizmin Unutturulamayan Kazanımlarıdır

"Bizim proletarya devrimimiz, dünyada halka yalnız politik sonuçlarını değil, maddi sonuçlarını da gösterebilmiş olan tek devrimdir. Tüm işçi devrimleri içinde, iyi kötü iktidara ulaşmış bir tek devrim biliyoruz. Bu, Paris Komünü'dür. Ama o uzun zaman yaşamadı. Onun, kapitalizmin zincirlerini kırmaya çaba gösterdiği doğrudur, ama bunu yapmaya vakti olmadı. Hele halka devrimin maddi iyiliklerini göstermeye hiç vakti olmadı. Bizim devrimimiz, kapitalizmin zincirlerini koparan, halka özgürlük veren ve halka kolay bir yaşam koşullarını vermeye vakti olan tek devrimdir. Devrimimizin gücü... burada yatar."

Stalin'in daha '30'ların ortalarında saptadığı bu olgu, bugün Rusya'da, SB'nin dağılmasıyla ortaya çıkan pek çok cumhuriyette hiçbir şeyin bir türlü yerli yerine oturmamasının nedenlerinden birini açıklıyor.

SB dağıldı. Kapitalist restorasyon ve emperyalizmle giderek bütünleşme, dağılan SB'de yaşayan halkları yeni bir sürece soktu. Bu yeni süreçte emperyalizm, halkları yeniden kapitalizmin zincirleriyle kuşatmaya çalışıyor. İlk başta bu çok kolay olacakmış gibi görünüyordu. "Sosyalizm öldü" diye attıkları zafer çığlıkları, aslında kendilerinin bile beklemediği ölçüde kolay ve çabuk bir zaferin ifadesiydi. Ama kısa sürede, sosyalizmin 70 yıllık bir birikime sahip olduğu bu topraklarda, bunun öyle kolay olmayacağı da ortaya çıktı.

Kapitalizmin vitrini ve sunduğu cazip "özgürlükler", restorasyon sürecinde halkı tepkisiz bıraknayı başarabilmişti. Ama vitrinin arkasına geçince pahalılıkla, enflasyonla, işsizlikle, açlıkla, sefaletle karşılaşan halk, yavaş yavaş kapitalizmin gerçek yüzünü yakından tanımaya başladı. Bugün Azerbaycan'da enflasyon oranı % 1300'dür.

Önce Kızıl Meydan'da Lenin, Stalin resimleriyle küçük topluluklar görüldü. Giderek bu toplulukler kalabalıklaşmaya, seslerini çıkartmaya başladılar. Azerbaycan'daki gelişmeler ve iktidar savaşı da bu zemin üzerinde hayat buldu.

Burjuva basın, Hüseyinov'un isyanının büyümesini ve bu güçlerin iktidara el koymasını –ve hatta Hüseyinov'la uzlaşmak için Aliyev'in Milli Meclis başkanlığına getirilmesini– Azerbaycan'da komünistlerin yeniden iktidar olması olarak değerlerdirdi. Burjuva basının böyle bir değerlendirme yapmasına yol açan olgular da vardı kuşkusuz.

Hüseyinov'un temel taleplerinden biri, dağıtılan Azerbaycan Yüksek Sovyet'inin yeniden toplanmasıydı. Yüksek Sovyet'te ise, çoğunluk komünistlerdeydi. (Ki, Azerbaycan Milli Meclisi, bu talep doğrultusunda Hüseyinov'un güçleri Bakü'ye girmeden önce Yüksek Sovyeti toplantıya çağırmayı kararlaştırdı.)

İsyancılar denetimlerine aldıkları yerlerdeki resmi binalara SB'nin orak-çekiçli bayraklarını astılar. İşte isyancıların Bakü'ye girişlerinde kimsenin onlara karşı koymamasının üzerinde de özellikle durmak gerekir. Elçibey'in Halk Cephesi bile bir "direniş" göstermemiş, böyle bir çağrı yapacak cesareti bulamamıştır.

Evet, Elçibey yönetimi ve onun kapitalist uygulamaları Azerbaycan halkına olumlu hiçbir şey vermemiştir. Kapitalizmin verdiği iki şey vardır yalnızca; emperyalistlerin çıkarları gereği uzayıp giden Ermeni-Azeri savaşı ve halkın günlük yaşamını felç eden pahalılık. Tabii bir de esas olarak kapitalizmin her şeyiyle kök salmasının sağlanması.

Bugün Azerbaycan halkı da dahil, dünkü SB'yi oluşturan tüm halkların ortak duygusu, ortak tepkisi "eskiye özlem"dir. Onlar şimdi sosyalizmin kazanımlarını arıyorlar. Kapitalizmden hoşnut değiller. Hüseyinov'un geçmişe kimi yanlarıyla da olsa sahip çıkar görünen isyanı, bu yüzden destek bulmuş, bu yüzden hükümet güçleri dahil hiçbir kesimin direnişiyle karşılaşmamış ve bu yüzden iktidar olabilmiştir.

Kuşkusuz Hüseyinov'un bir sosyalist iktidar savaşı vermediği açıktır. Bu anlamda halkın talepleriyle bütünleşen bir programa da sahip değildir. Ancak savaş ve pahalılık üzerinde derinleşen hoşnutsuzluk, onun isyanında kendini ifade edebilecek bir yol bulmuş ve bu da onu iktidara taşımıştır.

Türkiye: Şaşkın, Güçsüz, Bağımlı ve Çıkarcı

Gelişmeler karşısında TC hükümetinin tavrı, *"sorunlar demokrasi içinde çözülmelidir"* gibi genel-geçer demeçlerden öteye pek geçmedi. Geçemezdi de. Burjuva basında sıkça sözü edilen, "Dışişlerinin şahinleri, güvercinleri" gerçekte yalnızca bir yakıştırmadır; emperyalistler gibi politika yürütememenin avuntusudur. Sırpların Bosna-Herseklilere, Ermenilerin Azerilere saldırılarında Türkiye'de "askeri müdahale" sözleri gündemden hiç düşmemiştir. Ama ister askeri açıdan, ister ekonomik ya da siyasal açıdan olsun, yapılan hiçbir şey yoktur.

Azerbaycan'da süren Türkiye, İran, Rusya iktidar savaşı, Azerbaycan'a yardım etme isteğinden değil, Azerbaycan pazarından kimin daha fazla pay kapacağının, ihalelerde kime öncelik tanınacağının savaşıdır. Ama her durumda, aslan payının emperyalistlere gideceği kesindir.

Sorun bu yanıyla çıkarlardadır. Son gelişmeler karşısında TC'nin Elçibey'i elinin tersiyle itip hemen Aliyev'e yanaması ancak böyle açıklanabilir.

"Azerbaycan'ın toplam 640 milyon tonluk petrol rezervi İngiliz petrol şirketi British Petrol (BP), Amerikan şirketleri Amaco ve Pennzoil tarafından işletilecek."

"Bakü-Ceyhan boru hattı 25 milyon ton kapasiteli olacak."

Bu iki haber, emperyalizmin, Türkiye'nin ve diğerlerinin Azerbaycan sevgisinin asıl temelidir. Ve bugün Azerbaycan'da iktidar savaşı yürüten güçler ve bu iktidarlar üzerinde etkinlik sağlamaya çalışanların kimi Türkiye gibi halkın milliyetçi yanına seslenerek, kimi İran gibi dini duygularını kullanarak, kimisi de geçmişe, sosyalizme özlemi istismar ederek öne çıkmaya çalışıyor.

Birkaç yerde SB'nin orak-çekiçli bayrağının dalgalanması hepsinin korkusunu depreştiriyor. *"Yatırımcılar milyarlarca dolarlık kayıplara uğramanın endişesini yaşıyorlar."* Azerbaycan Dışişleri Bakanı Tevfik Kasımov "Bu hadise 1922'de Bolşevik kuvvetlerinin Bakü'yü işgaline benziyor" diye dile getiriyor korkusunu. Kuşkusuz bu zeminde gerçekten bir Bolşevik mücadele de gelişecektir.

Halkın kendi taleplerini kendi örgütlülük ve önderliğiyle dile getirdiği nokta, Azerbaycan'da gerçek anlamda iktidar savaşının, halkın iktidar savaşının da başlangıcı olacaktır.

Boby Sands: "Her şehitten sonra, yüzlerce İrlandalı IRA'ya katılacaktır"

20 Haziran 1993 günü, Londra Halk-Der'de İrlanda Özgürlük Hareketi (IFM) ve Devrimci Sol Güçler tarafından düzenlenen bir toplantıyla, Kuzey İrlanda'da emperyalist işgale karşı IRA tarafından yürütülen mücadele konusunda Türkiyelilere bilgi verildi.

Yaklaşık 100 kişi tarafından izlenen toplantıda, 1981'de gerçekleştirilen ve 10 İrlandalı tutsağın ölümüyle sonuçlanan ölüm orucunu anlatan video kaset gösterimi yapıldı. Toplantıda yapılan konuşmalarda, IRA'nın iyi bir yeraltı örgütüne sahip olması ve silahlı mücadele yürütmesinin hükümeti zor durumda bıraktığı, emperyalist işgale karşı yürütülen mücadele esnasında yüzlerce savaşçının tutsak edildiği ve çok kötü şartlarda cezaevinde tutulduğu, 1981'de tutsakların cezaevindeki uygulamaları protesto etmek amacıyla ölüm orucuna gittiği, dışarıda oluşturulan destek komiteleri ile tutsakların eylemlerinin destekleneerek protesto eylemleri yapıldığı, 1976'lardan günümüze dek cezaevlerinde verilen mücadelede toplam 70 tutsağın yaşamını yitirdiği anlatıldı.

Konuşmalarda ayrıca, polis ve askerin şehitlerin cenaze törenlerine de tahammülsüz olduğu, cenazelere saldırılarda yüzlerce insanın yaralandığı, sakat kaldığı, tutuklandığı, 1985'ten bu yana her yıl Ağustos ayında Londra'da "Askeri Birlikler İrlanda'dan Dışarı" şiarıyla ulusal yürüyüş düzenlendiği vurgulanırken, son söz olarak "İngiltere'nin bir barış koruyucusu ve uygarlık için bir güç olduğu bahanesi ardındaki zalimliğini İrlanda halkı yaşayarak öğrenmektedir." denildi.

❑ ❑ ❑

Emperyalizmin ekonomik krizinin yükünü işçi sınıfı çekiyor

Britanya'nın parçalarından olan İskoçya'nın Dundee şehrinde ücret artışı ve çeşitli sosyal haklarda artış isteğiyle greve giden Timex saat fabrikasında çalışan 343 işçi, 29 Ocak 1993'ten bu yana grevdeler. Lokavt uygulayan ve polisin de desteğiyle grev kırıcılarla fabrikayı işletmeye çalışan işveren, en son olarak fabrikayı kapatma tehdidinde bulunuyor.

"Timex Mallarını Boykot Et-Timex Saatlerini Alma" sloganıyla herkesi grevi desteklemeye ve Timex saatlerini boykot etmeye çağırarak mücadelelerine devam eden ve sendika ile işverenin en son önerisini de yüzde 90 çoğunlukla reddeden işçileri destek amacıyla, 19 Haziran günü fabrika önünde ve şehir içinde bir protesto ve destek yürüyüşü yapıldı. Devrimci Sol Güçler de pankartları ve sloganlarıyla yürüyüş ve gösteriye destek verdiler.

Önderlik mücadeley

Türkiye devrimi büyük derslerle yürüyor. Önderlik de bunlardan biri. Devrimci Sol dergisinin 6. sayısında bu konuya yer verilmiş. Büyük dersler içerdiğine inanarak aşağıda bu yazıyı yayınlıyoruz.

Sınıflar mücadelesinin tarihini yazmak isteyen, bu tarihe kölelerle, kölelerin isyanıyla ve Spartaküs'le başlıyor. Sınıflar mücadelesi Spartaküs'le başlamadı elbette. Spartaküs tek bir kişi olarak tarihi yazmaya yetmezdi. Ama önderdir o. Yüzyıllarca süren bir dönem, kölelerin isyanı onda somutlaşmış, onunla ifade edilmiştir. Çünkü o kölelerin yüzyıllardan süzülen öfkesini köleci düzene yönelte-bilmiş, kölelerin ayaklanmasında yol göstermiştir.

Önderlik tarihsel bir olgudur. Sınıflar mücadelesinin belli dönemlerinin ve bizzat devrimlerin kendisinin, önderlerinin adıyla anılmasında tarihsel gerçekliğe, Marksist-Leninist teoriye ters hiçbir şey yoktur. Tek tek isimler, tarihin yazımındaki rolleri ve işlevleriyle öne çıkmış, döneme damgalarını vurmuşlardır.

Tarihe baktığımızda görüyoruz ki, önderlerden, önderliklerden yalıtılmış bir tarih yazmak mümkün değildir. Bu bizim istemimizden bağımsız olarak böyledir.

Önder ve önderlik kavramları belli bir süreçten bu yana ülkemiz solunda da genel kullanımın ötesinde, özel ve somut anlamıyla giderek daha fazla kullanılmaya, literatürde daha fazla yer almaya başlamıştır. Bu elbetteki esas olarak mücadelenin giderek her alanda yaygınlaşması, gelişmesi ve gelişme içinde önderliklerin giderek daha işlevsel bir rol oynamasıyla ilgilidir. Ve bu gelişme de somut ifadesini yurtsever hareketin ve devrimci hareketin gelişmesinde ve kazanımlarında bulmuştur.

Ancak bugün bunların da ötesinde önderlik üzerindeki tartışmaları güncelleştiren iki gelişme söz konusudur. Bunlardan birincisi devrimci harekette önderliğe karşı geliştirilen darbe girişimi, ikincisi ise yurtsever hareketin süresiz ateşkes kararıdır. Her iki gelişmenin boyutları, muhtevası farklıdır elbette, ancak ikisinde de tartışmanın odağında "önderlik" yer almaktadır.

Evet, gelinen noktada "önderlik" sorunu üzerine yeniden eğilmekte yarar vardır. Burada amaç soyut teori değil, önderliğin bilince çıkarılması olmalıdır. Ve bu anlamda, burada, başlangıç olarak da olsa "önderler mi tarihi yaratır tarih mi önderleri?" gibi klasik bir tartışmaya girmeye, ya da klasiklerden uzun uzun alıntılarla açıklamalar yapmaya gerek yoktur. Çünkü bunun somut açısından, güncellik açısından fazlaca bir yararı olmayacaktır. Bu ve benzeri sorular sınıflar mücadelesinin yüzyıllardır süren pratiğinde yanıtlanmış ve aşılmış sorulardır. Ancak bu tarihselliğin somut içindeki ifadesi olan örnekler kuşkusuz açıklayıcı olacaktır. Marks'tan Lenin'e, Mao'dan Che'ye, Cabral'dan Castro'ya, Stalin'den Carpio'dan Fonseca'ya, Mahir Çayan'a değin tüm bu devrimci önderlerin yaşamlarının incelenmesi, önderlik gerçeğinin anlaşılması ve bilince çıkarılması anlamında gereklidir.

Kuşkusuz bu, tek bir yazının kapsamına sığacak bir iş değildir. Burada ancak bazılarından örnek olarak söz edilebilir. Ne var ki, her biri kendi özgülünde farklılıklar taşısa da onları önder yapan özelliklerinin, onların mücadele içinde oynadıkları rolün, örgütsel işleyişteki yerlerinin esprisi aynıdır. Onların somut pratikleri içinde bu espri kavrandığında önderlik sorunundaki bakış açısı da yerine oturmuş olacaktır.

ÖNDERLİK BİR MİSYONDUR

Önderler belirleyici olarak "dönemeç" olma özelliği taşıyan "kritik" anlarda sürece müdahaleleriyle, süreci şekillendirmeleriyle öne çıkarlar. Bu özel dönemlerde oynadıkları rol onları pratiğin ve devrimci yapılanmanın içinde özel bir yere koyar.

Kuşkusuz böylesi süreçlere müdahale edip yönlendirebilmek, belli özelliklere, niteliklere sahip olmayı gerekli kılıyor.

Önder her şeyden önce nesnelliğin üzerine çıkabilendir. Önderliğin devrimci iradesi kendisini ancak nesnelliğin üzerine çıkabildiği oranda hissettirir. Devrimci mücadeleyi sorumluluk düzeyinde omuzlayan her kadro için geçerli ve gerekli olan kararlılık, özveri, inanç, kendini her şeyiyle devrime verme ancak bu nitelikle bütünleştiğinde bir ayırt edicilik kazanır. Üretilen politikaların, taktiklerin nesnelliği aşamadığı, tersine nesnelliğe teslim olduğu noktada kuşkusuz yöneticilerin varlığından söz edilebilir, ancak doğru ve tartışmasız kabul edilen bir önderliğin varlığından söz edilemez. Türkiye solu, genel sekreterinden merkez komitesine, genel komitesine kadar anlı-şanlı pek çok kuruma sahip ama bir tek gerçek anlamda önderliğe sahip olmayan ve dolayısıyla süreci hep geriden takip eden, oligarşinin dayattığı gündemin dışına çıkamayan pek çok siyasi örgütlenmeye tanıktır.

Nesnelliğin üzerine çıkabilmek, kendi gündemini oluşturabilmekse, mücadeleye ve örgütlenmeye uzun vadeli ve geniş bakabilmeyi ve geleceği görebilmeyi gerekli kılıyor.

Önderlik misyonu süreçteki değişiklikler ışığında çizgiye yön vermekle; hareket içinde koşullardaki değişmelere bağlı olarak ortaya çıkan sapmalar karşısında hareketin doğrultusunu korumakla; her şeye karşın devrim yürüyüşünün sürmesini, iktidar perspektifinin gözden kaçırılmamasını sağlamakla ifade eder kendini.

Önderlik zor süreçlerin yol açıcısıdır. Koşulların değiştiği, güç dengelerinin altüst olduğu, hareketin güçlüklerle karşı karşıya kaldığı kesitlerde, tıkanıklıkların aşılmasında, hareketin yeni koşullarda manevra kabiliyeti kazanmasında belirleyici bir görev üstlenir ve bu görevi yerine getirdiği ölçüde de bu misyonun içini doldurmuş olur. Ve giderek kendisini kabul ettirir. Bir devrimci sürece damga vurmak önderlerin işidir.

Türkiye solunda "barış" koşullarının, "normal" zamanların önderliklerinin çoğunlukla sınıfta kaldığı bir derstir bu. Solda önderlik sıfatı yüklenen pek çok yönetici mekanizma, olağan koşulların bitip de olağanüstü koşulların gündeme geldiği böylesi dönemeçlerde deyim yerindeyse hep tökezlemiştir. Oysa önderlik misyonu tam da bu noktada, süreçteki değişiklikler ışığında çizgiye yön vermekle; hareket içinde koşullardaki değişmelere bağlı olarak ortaya çıkan sapmalar karşısında hareketin doğrultusunu korumakla; her şeye karşın devrim yürüyüşünün sürmesini, iktidar perspektifinin gözden kaçırılmamasını sağlamakla ifade eder kendini.

Bütün bunları sağlamak kuşkusuz zordur. Büyük oynayabilmeyi, büyük riskleri göze alabilmeyi, tereddütsüz olabilmeyi gerektirir önderlik. Başka bir deyişle, tarihsel koşulara öncülük edebilmek, gerektiğinde "yalnız" kalmayı göze alabilmektir. Önderler, kopuşların, ayrılıkların ilk adımında çoğu zaman yalnızdırlar, ya da "bir avuç".

Lenin'in Ekim Devrimi'nin önderi sıfatını kazandığı süreç bunun nerdeyse doğrudan bir örneği, kanıtıdır.

1834'te Narodniklere, "Halkın Dostları"na karşı mücadeleyle, onların ideolojik olarak mahkum edilmesiyle başlar onun önderlik misyonu.

1902'de "Ne Yapmalı"da ekonomistlere karşı mücadeleyi yükseltir.

1904'lerde "Marksizmin Rusya'daki peygamberi" Plehanov da, Menşevizmin ustaları Akselrod'un, Martov'un yanındadır. Plehanov otoritedir. Lenin, onun Marksizmden savrulduğu noktada ona karşı da Marksizmi savunmakta tereddüt etmez.

1905'te Menşevikler devrimci gelişmenin önünde engel olmaya başlarlar, Lenin onlara yönelir bu kez. Menşeviklerden burjuva liberallere kadar herkes umutsuzdur devrimden. Kimileri "erken" diyerek devrimin hızını kesmeye çalışır. O, cesaretle yürür işçi sınıfıyla birlikte.

Yeniligi döneminde 1906'larda, 1907'lerde Otzovistlerle, Machcılarla ideolojik mücadelenin, örgütü yeniden toparlamanın uğraşındadır.

1916'da sosyal-şovenlere karşı yorulmak bilmez bir tartışma yürütür.

1917'de RSDİP toplantısında Rusya'nın emperyalist paylaşım savaşından çekilip çekilmemesi tartışılmaktadır. Lenin barış anlaşması yapılmasını savunur ısrarla. Oylar birebir dengededir. Lenin kendini, siyasi kariyerini, her şeyini koyar ortaya. Çünkü bu karar devrimin geleceğini belirleyecektir. Savaş lehine karar çıkarsa artık "ben yokum" der. Ve toplantıdan Sovyet devriminin önünü açan barışı imzalama kararı çıkar.

1917'de, burjuva devrimin hemen ertesinde "sosyalist devrim" dediğinde herkes inanmaz gözlerle bakar ona. "Nisan Tezleri"ni sunduğunda yapayalnızdır Lenin. Ama onun yalnızlığı "haklı", "doğru" bir yalnızlıktır. Ve kısa sürede etrafında on binleri, yüz binleri, milyonları toplayacak bir yalnızlık. Öyle olur. Tarih yalnız kalmaya cesaret edebilmenin ödülünü verir.

Ekim Devrimi'nin ertesinde beklenen bir devrim devrimiydi. Olmadı. Sovyet devrimi yalnız kaldı. Yalnızlık tereddütü doğurdu. Ama devrimin önderliği için tereddüt ve sosyalizm yolundan dönüş yine söz konusu değildi.

Gerektiğinde her türlü ayrılığı göze almak, gerektiğinde birlik için eğilip bükülmek, gerektiğinde yalnız kalabilmeyi

Hareketin önderliği, kadroları, taraftarı rimci bakış açısından olması gereken y önderliğimiz "hareket" denen bütünü ol

göze almak, kendini her şeyiyle ortaya koyabilmek... önderlik misyonu tüm bunlarla kazanılabiliyor. Sınıf mücadelesinin somut pratiği dışında –ne seçimle, ne darbeyle, ne de başka bir yolla– önder olabilmek mümkün değildir. Bu misyon kimseye bahşedilmez, bu misyon kazanılır. Kazanmak için de emek ve sabırla mücadele edilir.

ÖNDERLİK KURUMU VE ÖNDERLER

Önderlik, yerine getirdiği misyonla siyasi hareketin yapılanması içinde bir kurumdur; örgütün kağıt üzerinde ifade edilen mekanizmalarından biri değildir ama böyle bir mekanizma işlevi görür.

Darbecilerin çok sevdikleri "önderlik kurum mudur, kişi midir?" tartışması bir demagojiden ibarettir. Önderlik, mücadelenin yürütülüşü içindeki yeriyle her zaman bir kurum işlevi görmüştür. Burada aslolan bu kurumun kaç kişilik olduğu, kaç kişiyle doldurulduğu değil, işlevidir.

...le kazanılır

Gerçek anlamda sınıf mücadelesinin ürünü olan ve o yeri dolduran önderler, sürecin belli bir noktasında bu misyonu bütünüyle yerine getirmeye başladıkları andan itibaren, varlıklarıyla, iradeleriyle mücadelenin güvencelerinden, motive edici güçlerinden biri haline gelirler. Ve yine bu andan itibaren, aynı nedenlerle oligarşinin de saldırı hedeflerinden biri, başlıcasıdırlar artık.

Belirleyici kriter önderlik işlevinin, misyonunun yerine getirilmesidir. Bu işlev bazen bir, bazen birkaç, bazen daha çok sayıda insan tarafından yerine getiriliyor olabilir. Örneğin bu işlev Sovyet devriminde, devrimin belli bir noktasından itibaren Lenin tarafından yerine getirilmiştir. Küba'da da Castro tarafından...

Küba'da önderlik uzun bir süre boyunca tek başına Castro'da somutlaşmıştır. Süreçlerin tanımlamasını yapan, politikaları, taktikleri belirleyen, hedefe ilişkin en büyük netliğe sahip olan Castro'dur. Che'nin bu konuda yazdıkları öğreticidir. "Sierra Maestra'ya çıktığımızda geleceği bir tek o görüyordu" diyor Che...

Castro 1960'ların sonunda kaleme aldığı bir yazısında şunları söylüyor:

"... gerçekten uzun bir zaman boyunca, devrimci yönetim kişisel idi. Bu onun, bir asi generalin malı oldu-

...r bütün oluşturur. Geleneğimizde önderlik dev-... hep. Çizgimiz, şehitlerimiz, geleneklerimiz ve ...ken, hep bu anlayışla hareket etti.

ğu anlamına gelmez. Asla! Fakat kararlar, uzun zamandan beri, devrim hükümetinin Başbakanına güvenerek, fiilen onun adına alınmış kararlardı ve bu durumda o kararlar kişisel olarak alınmıştı."

Devrimin geleceğinin gerçekten de uzun bir süre bir kişiye bağlı kalması devrim açısından bir gediktir. (Kuşkusuz bu Castro'nun yokluğunda devrimin geleceğinin mutlaka olumsuz olacağı anlamına gelmiyor, burada sözü edilen bir belirsizliktir ve var olan bir durumun ifadesidir.) Ve bu Castro'nun suçu değildir. Küba devriminde önderlik gerçeğini böyle saptayan Castro, aynı belirlemenin devamını da şöyle getiriyor:

"Söyledim, söylüyor ve tekrar ediyorum ki, bunun bir hata olduğuna iyice inanmaktayım. Bundan ötürü hiç de kendimi suçlamıyorum. Bu, sadece devrimin gidişatının bir sonucu olmuştur."

Kuşkusuz parti ve Castro, devrimin geleceği ve güvencesi için önderlik kurumunu beslemeyi, genişletmeyi düşünmüşler, bunun için çalışmış ve bunu başarmışlardır. *"Peki bu konuda ne düşünüyoruz"* diye devam ediyor Castro ve yanıtlıyor:

"Bir hata olduğunu düşünüyoruz. Hatta şefler sorununu düşünmekteydik: Aralarından bir tanesi ölseydi ne olurdu? Ya devrim başsız kalırsa idi? Neden? Bu durumdan mümkün olduğu kadar çabuk kurtulmalıydık..." (Castro, Sosyalist Devrim, sf.45)

Ama bu yine de yıllar almıştı. İşte bu noktada ideal olanla gerçek olanı ayırt etmek gerekir.

Burada benzer pek çok örnek arasından birini daha verebiliriz: Yugoslavya ve Tito örneği.

Tito 2. Paylaşım Savaşı'nda Yugoslavya halklarının faşizme karşı mücadelesine önderlik ederek kendisini kanıtlamış, bu savaşı başarıya ulaştırmış ve ölünceye kadar da Yugoslavya'nın lideri olarak kalmıştır. -İzlediği çizginin tartışılması bir yana- önderlik kapasitesi, karizması ve yetenekleriyle Yugoslavya Cumhuriyeti'ni oluşturan halkları bir araya getirmeyi ve bir arada tutmayı, üzerinde pek çok halkın yaşadığı bu topraklardan dünya siyasetinde etkili olabilen bir Yugoslavya olgusunu yaratmayı başarabilmiştir. Ölümünden sonra ise Yugoslavya'da bu misyonu yerine getirebilecek biri olmamış ve "kolektif liderlik" adı verilen, her cumhuriyetin temsilcisinin katılımıyla bir yönetim organı oluşturulması ve her birinin sırayla başkanlığı üstlenmesiyle şekillenen bir sisteme geçilmiştir. İşte bu, önderlikle herhangi bir yönetici organ arasındaki farktır.

Her örgütlenmenin hiyerarşik-örgütsel yapılanmasında bir Merkez Komite, bir Genel Kurul (ya da Genel Komite) vardır, Kongre, Konferans, Yürütme Komitesi vardır, ama "önderlik" diye bir hiyerarşik konum yoktur. Her örgütlenme her zaman bir Merkez Komitesi'ne sahiptir, ama her zaman bir öndere sahip olmayabilir. Ve yine işte bu yüzden MK'lar seçilir/atanır ama önderler seçilmez/atanmaz. Olay budur. Önderlerin doldurduğu yer herhangi bir yöneticinin doldurduğu yerin ötesindedir. Ve o yeri dolduruş biçimleri farklıdır.

Lenin'in Sverdlov'a ilişkin söyledikleri bu konuda net bir örnek sunuyor:

"Böylesine olağanüstü bir örgütleme yeteneğini geliştirmiş olan bu insanın yeri hiçbir zaman doldurulamaz; tabii eğer yerini doldurmak derken, yerini bütün bu özelliklere sahip tek bir insanla, tek bir yoldaşla doldurmayı anlıyorsak. Yakov Sverdlov'u yakından tanıyan ve onun çalışmalarını sürekli izlemiş bulunan bir kimse, onun bu anlamda yerinin doldurulamayacağından asla şüphe edemez. Örgütlenme, insanların seçimi ve onların çeşitli kesimlerdeki sorumlu görevlere atanması konusunda Sverdlov yoldaşın tek başına gerçekleştirdiği çalışmayı, onun tek başına yönettiği büyük faaliyet dallarından her birine onun çizdiği yoldan gidecek bir grup insan atasak ancak gerçekleştirebiliriz." (Lenin, Örgütlenme Üzerine, Sverdlov'un Anısına Söylev, s.227-228)

Lenin'in bu sözlerinde önderleri mücadele içinde, örgütlenme içinde nereye oturtuyoruz sorusunun yanıtı da var. Onların yeri hem doldurulamaz, hem de doldurulabilir. Bunların ikisi de doğrudur. Ve bu çelişkili gibi görünen yaklaşımların karşılığı sınıflar mücadelesinin "diyalektik" gelişimindedir.

"... Proletarya devriminin gücü, köklerinin derinde olmasında yatar. Biliriz ki, proletarya devrimi, mücadelede gözlerini kırpmadan hayatlarını feda edenlerin yerini dolduracak yeni insanlar yaratır. Bu insanlar başlangıçta daha az tecrübeli, daha az bilgili ve daha az eğitilmiş olabilirler, ama kitlelerle sıkı bağları vardır ve aramızdan ayrılmış bulunan dahilerin yerini alacak, onların davasını sürdürecek, onların yolunu izleyecek ve onların başladığı işleri tamamlayacak yeni insan grupları yaratabilirler." (Age, s.228)

Lenin'in Sverdlov üzerine söyledikleriyle devam ediyoruz.

"Bütün Rusya Merkez Yürütme Komitesi'nin ancak bir grup insanın üstesinden gelebileceği en önemli çalışmalarını o tek başına omuzlamasını bildi. O öyle bir mertebeye ulaşmıştı ki, örgütlenmeyle ilgili son derece büyük ve önemli birçok pratik sorunun toplantılara, resmi oylamalara gerek kalmadan tartışmasız ve kesin olarak çözülmesi için onun bir tek sözü yeterliydi. Ve herkes bu sorunların derin bir pratik bilgi ve örgütlenme sezgisi temelinde çözülmüş olduğuna ve dolayısıyla bu çözümün sadece yüzlerce ve binlerce ileri işçi tarafından değil, aynı zamanda kitleler tarafından da nihai çözüm olarak benimseneceğine yürekten inanırdı." (Age s.227)

Darbecilerin çok sevdikleri "önderlik kurum mudur, kişi midir?" tartışması bir demagojiden ibarettir. Önderlik, mücadelenin yürütülüşü içindeki yeriyle her zaman bir kurum işlevi görmüştür. Burada aslolan bu kurumun kaç kişilik olduğu, kaç kişiyle doldurulduğu değil, işlevidir.

İşte tek başına bir kurumdur burada Sverdlov'un işlevi.

Şimdi bu durumda, Sverdlov örneğinde, Sverdlov'un kolektiviteden uzaklaştığı, Lenin'in de buna övgüler dizdiği mi söylenecektir? Önderlik olgusunu kavramayanlar için kuşkusuz böyledir bu. Ama sınıflar mücadelesinin sıcaklığı içinde önderliği kavrayan, her adımlarında, mücadelenin her yeni evresinde önderleri hisseden, yaşayanlar için durum farklıdır. Ne Sverdlov'un kararlarında, ne de Lenin'in onu öven sözlerinde şaşılacak bir yan yoktur. Sverdlov'un pratiği ve Lenin'in onu tanımlayan sözleri yalnızca bir gerçekliğin ifadesidir: Önderlik gerçeğinin.

DEVRİMCİ HAREKETTE ÖNDERLİĞİN OLUŞUMU

Türkiye halklarının kurtuluş yolunun aydınlatılması anlamında önderlik gerçeğimiz Mahir Çayan'la başlar. Devrimci çizginin netleştirilmesi ve bu netleşmeye paralel olarak pratiğin yükseltilmesi Türkiye solunda Mahir'in önderliğinde tarihsel bir kopuştur. THKP-C'nin teorisi ve pratiğiyle Türkiye solu açısından, halklarımızın kurtuluş mücadelesi açısından yeni bir süreç başlamıştır.

Bizzat pratiğin, savaşın içinde olmasıyla Mahir Çayan önderlik geleneğinde yeni bir başlangıç olmuştur. Parti içinde ortaya çıkan sağ sapmaya karşı tavrı, savaşı her şeye rağmen sürdürme kararlılığı önderliğinin ayırt edici yanlarındandır.

Devrim yürüyüşümüz THKP-C'yle, Mahir Çayan'ın önderliğindeki THKP-C'nin savaşıyla başlamıştır.

Devrimci Sol önderliğinin misyonu ve tarihsel rolü de her şeyden önce bugün THKP-C çizgisinin, geleneğinin sürdürülüyor olmasında somutlanmaktadır.

Eğer bugün THKP-C yaşıyor, yaşatılıyorsa; halklarımız bu çizgi doğrultusunda kurtuluş savaşını sürdürüyorsa, bu devrimci hareketin Devrimci Yol'un P-C tasfiyeciliğine karşı tavır almasıyla, P-C'nin mirasının bulanıklaştırılmasına izin vermemesiyle mümkün olmuştur.

Bu süreç aynı zamanda devrimci hareketin önderliğinin de ortaya çıkış sürecidir. Önderlik bu süreçte, hem DY tasfiyeciliğine karşı ideolojik mücadelenin yürütülmesinde, hem de yeni baştan bir siyasi yapılanmanın örgütlendirilmesinde belirleyici bir rol oynamış ve kendini kanıtlamıştır.

DY'den ayrılık süreci bütünüyle ilkeli, kurallı, ayakları yere basan bir seyir izlemiş ve bunun sonucunda da Türkiye solunda var olan olumsuz "ayrılıklar zinciri"nden kendini kopararak bu noktada yeni-başarılı bir örnek sunmuştur. Gerçekten de o sürece bakıldığında Türkiye solundaki ayrılıkların hemen tamamı "suni ayrılık" nitelemesine denk düşecek ayrı-

lıklardır ve çoğunda "istim arkadan gelsin" misali ayrılığın ideolojik-teorik temeli sonradan oluşturulmaya çalışılmış ve bu zayıf temel nedeniyle de çoğu sonuçta "siyasetçikler", "grupçuklar" olmaktan kurtulamamışlardır. Devrimci Sol ise bu süreci farklı yaşamasının sonucunda, DY tasfiyeciliğinin tüm engellemelerine, provokasyonlarına, silahlı saldırılarına rağmen, kısa sürede kendini dosta-düşmana kabul ettiren bir siyasi hareket haline dönüşmüştür. Türkiye solunda benzer başka bir "ayrılık" örneği yoktur. Devrimci Sol'un DY'den ayrılışı kendi koşulları içinde bir kopuş ve devrimci çizgiyi sahiplenişidir. İşte devrimci hareketin önderliğinin kendini ortaya koyduğu, ilk büyük sınavını verdiği süreç budur.

Önderlik, sağlıklı, kurallı, sınıf mücadelesinin, pratiğin dışına düşmeyen bir ayrışma sürecini şekillendirmenin hemen ardından DY döneminden taşınan tüm zaaf ve eksikliklere, deşifrasyona karşın yeni bir siyasi hareketin örgütsel mekanizmalarını, kurumlarını yaratarak; hareketin ortaya çıkış sürecine denk düşen sıkıyönetim ilanına, yoğun faşist saldırı ve katliamlara rağmen kısa sürede sürecin ihtiyaçlarına yanıt veren bir mücadele hattını örgütleyerek misyonunu pekiştirmiştir. Bu süreç, devrimci hareketin, örgütlenmesiyle, anti-faşist mücadeleye bakış açısıyla, silahlı ve barışçıl mücadeleyi birleştirip şekillendirişiyle soldan farkını koyduğu ve o günkü koşullarda Devrimci Sol'u Devrimci Sol yapan süreçtir.

Devrimci hareket içinde sürdürdükleri hizip çalışması sonucunda ortaya çıkan ve o kesitte "platformcular" olarak adlandırılan hizibe karşı yürütülen mücadele, önderliğin ideolojik misyonunu, hareketin çizgisinden sapmalar ve hareketin mücadelesinin önüne dikilebilecek engeller karşısındaki iradesini ortaya koyduğu bir sınavdır.

Önderliğin oluşması, kurumlaşması, pekişmesi, giderek çizgiyle, hareketle özdeşleşmesi esas olarak "kritik" süreçlere oturur demiştik. Devrimci hareketin önderliği açısından da "platformcular"a karşı mücadele sınavından bugüne kadar süreç bu seyri izledi. Başka bir ifadeyle söylersek, devrimci harekette önderliğin oluşumu ve pekişmesi de tarihsel açılıma ve ilerleyişe uygun olmuştur.

'80 sonrası cuntaya karşı sürdürülen direniş çizgisi, cezaevlerinde hayata geçirilen dirençler; '89 sonrasının devrimci hareket için atılım yıllarına dönüştürülmesi önderlik açısından köşe taşı olan süreçlerdir. Önderlik, konumu, işlevi, misyonu açısından çeşitli vesilelerle değişik yazılarımızda uzunca açılan bu süreçlerde pekişmiş, eksikliklerini aşmayı, kendini yeniden yaratmayı da içeren bir tarzda yeniden şekillenmiştir.

Önderlik son sınavını darbeye karşı aldığı tavırda ve darbeciliğe karşı mücadelede vermiştir.

Darbeciler tarafından tutsak edildiği andan başlayarak, hareketin esenliği, çıkarları için sabır ve esneklikle sorunu çözmeye çalışmış, sorunun bu noktada çözülememesi karşısında giderek genişleyen bir tarzda kadrolara, taraftarlara açılması ve tartışılması sürecinde de kadrolara güvenerek, kitleye, devrimci hareketin çizgisine ve geleneklerine güvenerek, kendini, hareketi kadroların kararına teslim ederek, önderliği spekülasyonların üzerine çıkarmış; kadroların hareketi ve önderliği sahiplenmesiyle birlikte bu süreçten bölünmeden çıkılabilmesini sağlamıştır.

Önderlik bu süreçte "darbe" konusunda aşağıdaki satırlarla da önderliğinin farklı bir yanını ortaya koymuştur.

"Hareketimizin tarihi, kadrolara ve halka karşı açık ve dürüst olmak tarihidir. (...) Bu kültürün ve anlayışın gereği olarak hatalarımız, eksikliklerimiz, zaaflarımız konusunda gerek örgüt (sel düzeyde), gerekse önderiniz olarak hep açık oldum. Sizlerle paylaştım. Gelinen noktada kıyasıya mücadele ettiğimiz içimizdeki küçük-burjuva ideolojisinin direniş gücünü yeterince hesap edip buna karşı önlemler almadığım için hareketimiz böylesi bir durumla karşı karşıya kalmıştır. Bu, politikada saflık anlamına gelir.

Bu nedenle tarih ve sizler önünde hesap vermeye hazırım."

Evet, önderlik bir yerde de işte budur. Eksiklikler ve hatalar karşısında halka, kadrolara karşı açık olmak, özeleştiride ve bunları aşmada örnek olmaktır. Ve dahasıders çıkarabilmektir yaşananlardan.

Önderlik darbeye ve darbeciliğe karşı mücadele sürecinin ayrı zamanda da bir eğitim süreci olarak şekillendirilmesi gerektiği bakış açısını sunmuş, bu süreçte devrimci hareket saflarında darbecilere karşı oluşan duygusal tepkiler yine önderlik tarafından engellenmiş; darbecilere karşı tavır sağlıklı-sabırlı bir bilgilen(dir)me, tartışma sürecinin üzerine oturtulmuştur.

Türkiye halklarının kurtuluş yolunun aydınlatılması anlamında önderlik gerçeğimiz Mahir Çayan'la başlar. Devrimci çizginin netleştirilmesi ve bu netleşmeye paralel olarak pratiğin yükseltilmesi Türkiye solunda Mahir'in önderliğinde tarihsel bir kopuştur. THKP-C'nin teorisi ve pratiğiyle Türkiye solu açısından, halklarımızın kurtuluş mücadelesi açısından yeni bir süreç başlamıştır. Bizzat pratiğin, savaşın içinde olmasıyla Mahir Çayan önderlik geleneğinde yeni bir başlangıç olmuştur.

Castro: "Gerçekten uzun bir zaman boyunca devrimci yönetim kişisel idi. Bu onun, bir asi generalin malı olduğu anlamına gelmez."

Kısacası bu süreç devrimci hareketin saflarında önderlik ve örgüt bilincinin; örgüte ve önderliğe sahip çıkma sorumluluğunun daha bir pekiştiği, önderlik olgusunun bu yönüyle de yerine oturduğu bir süreç olmuştur.

ONAY BELGELERİNDE ÖNDERLİK

Devrimci hareket pek çok konuda olduğu gibi önderlik konusunda da yeni bir geleneğin yaratıcısı oldu.

Hareketimizin önderliği '89'da bir özgürlük eylemi sonucunda cezaevinden çıkıp sıcak mücadeleye, hareketin örgütsel/organik yapısına doğrudan katıldığında, o güne kadarki sürecin bir değerlendirmesini yaparak, bu değerlendirmeyi Merkezi Komitesi'nin onayı ile "hareketin yönetiminde yer almak için onay ve güven istemi"yle kadrolara sundu.

Onun yeri kuşkusuz belliydi. Böyle bir şeyi yapmaması durumunda onu böylesi bir yazı sunmaya zorlayacak bir kural da yoktu. Önderliğin bu yazısına verilen yanıtların pek çoğunda bu dile getirildi:

"Gerçekten de önder yoldaşımızın kaleme aldığı yazı, devrimci mütevazılığın ender bir örneği. Yoldaşımıza yakışan, ondan beklenen bir tavır. Beklenen derken, böyle bir yazıya ihtiyaç mı vardı ya da yazması mı gerekiyordu? Hayır. Yoldaşımızın hareket içerisindeki yeri ve bugün alması gereken sorumluluğu o denli net ki, bunu tartışmak bile çok gereksiz."

Kadrolar tarafından belirtilen bu "gereksizliğe" karşın gerçekte bu yeni bir geleneğin ilk adımı, kadrolarla önderlik arasındaki güven ilişkisine konan bir harçtı.

Onay ve güven isteminin, böylesi bir yazının gerekçesi, kadrolara sunulan bu yazıda oldukça yalın bir biçimde şöyle konulmuştu:

"(Önderlere) saldırı değişik boyutlarda da olsa sürecektir. Mücadele yükseldikçe b Devam edecektir. Ve hemen dünyanın her yerinde savaşan bir hareketin önderliği her zaman düşmanın ve sapkın akımların en çirkin saldırılarına uğramaktan kurtulamamıştır. Hedef, savaşan bir örgütü yok etmektir. Örgütün liderliği etrafında yapılan spekülasyonlar, karaçalmalar, yalan ve ahlaksızlıklar karşısında tereddüte düşmemek, "acaba" sorularını sormamak için, kararlı ve cesurca en radikal eylemleri yapabilmek için,

Tutarlı ve açık olabilmek için,

Örgütümüze güvenmek için,

Devrimci disiplinimizi sağlamlaştırmak için,

Tüm saldırılara cesaretle karşı koyabilmek için,

Bugün oligarşinin ideolojik saldırları oportünizm aracılığıyla yapılmaktadır. Bunlara karşı durabilmek için,

Sizlere önderlik ederken hiçbir liberal tavra girmemek için, örgüt önderliği ve ileri kadrolarla birlikte tüm kadrolarımızın güvenine ihtiyaç olduğuna inanıyorum."

Kadroların sunduğu onay yazıları ise önderlik gerçeğinin çeşitli yanlarının ifadesi olmuşlardır. Her birinde önderliğin Devrimci Sol pratiğindeki tarihsel oluşumunu, maddi zemini bulmak mümkündür.

"Hareketime;

Çok farklı koşullarda, üstlenilen görevlerin aksatıldığı anlarda; her şeyiyle o ana-anlara, boşluğa müdahalesini yaşadığım, tek başına irade olduğuna tanık olduğum önder yoldaş için düşünce belirtmeye kişi olarak hakkım olduğunu sanmıyorum. (...)

"Birincisi; böyle bir adımla bir kez daha gördüm ki, hareketimiz, başından beri işlettiği aşağıdan yukarı işleyiş, düşünce alma, değer verme, katılım vb. yanlarıyla, özel olarak Türkiye solu, genel olarak dünyadaki birçok hareketin -partinin çok önünde, saygın ve gerçek M-L değerlere oturan yerini alıyor.

"İkincisi; önder yoldaş, yaratılmasında, yaşatılmasında yadsınamayacak katkılarının olduğu hareketimizin genel çıkarlarını her şeyin üzerinde tutması noktasındaki duyarlılığı-hassasiyeti ve hiç düşünülmeyecek noktada dahi kendini ortaya sermesiyle bir kez daha, vazgeçilmez gerekliliğini yoldaşlara-bizlere gösteriyor."

"Önderliğimizin, liderliğimizin de insan olduğu gerçeğiyle; zaafa düşmediği, sıradanlaşmadığı, önderlik yeteneğini bir an bile yitirmediğine olan inancımız, güvencimiz hareketimizi bugünlere taşımıştır. Dağılmayıp tersine toparlandıysak; bölünmeyip tersine bütünleştiysek; pratikten silinmediysek, tersine pratiğe damgamızı vurduysak; mücadeleyi tatil etmeyip, tersine kesintisiz sürdürdüysek, eğer bunları yapabilmişsek -ki yaptık- örgütümüze, önderliğimize olan güvenimizle yaptık..."

"... Kendimizi çok şanslı görüyoruz. Bu bizim mitleştirmemiz değil, yoldaşlarımızın hakkıyla elde ettiği bir misyon. Türkiye solundaki diğer anlayışlar böyle zor koşullarda denenmiş ve ayakta kalmayı başarmış liderlere sahip değiller. Bize düşen yoldaşın liderliğini onaylamak değil, bu yönüyle onu örnek almaktır."

"... 12 Eylül karanlığında bana/bize direnç veren, hareketimizin gücü oranında savaşımını kararlılıkla sürdürmesinin yanında önderlerimizin ve yoldaşlarımızın en zorlu koşullarda, zindanlarda yarattığı direniş oldu. Bu direniş, sadece zindan duvarlarıyla sınırlı kalmayan, oligarşiyle siyasi ve tarihsel hesaplaşmanın en açık biçimiyle yapılmasının ifadesiydi.

"Dünü ve bugünüyle bütünlük oluşturan ve güven veren hareketimizin siyasi çizgisine ve onu oluşturan ve geliştiren siyasi önderliğimize güveni, zindanlarda yaşanan tarihsel hesaplaşmanın yarattığı güven perçinlemiştir. Şube tavrının ortaya çıkardığı durum, pratikte bütün her şeyiyle çoktan ve en kesin biçimiyle reddedilmiş, mahkum edilmiştir.

"Onay önderliğimizin pratiğiyle mücadele tarafından verilmiştir. Ben bunu sadece saygıyla selamlıyorum."

"Yoldaşlar,

Yoldaşımız yaşadığı pratik süreç içinde kendini yeniden yarattı. Bunu tüm Türkiye halkları gördü, tanık oldu.

"12 Eylül koşulları ağır koşullardı. Birçok şeyi aldı götürdü. Birçok devrimci bu süreç içerisinde kendini yenileyememenin, süreci taşıyamamanın sonucu kayboldu. Birçoğu altüst oluş içerisinde genlere düştü. Bu koşullarda tüm eksik ve hatalarına rağmen mücadeleyi omuzlayan ve kendini bu mücadele içerisinde yenileyenler, zaferi, yeniliği içinde yengiyi yaşadılar. Yoldaşımızın yetenek, kapasite ve mücadelede kararlılığı sizler tarafından mutlaka biliniyor. Onu böylesi bir göreve getiren hareketimize güveniyorum. (...)

"Hareketin güvenine layık görülen yoldaşımıza ben de güveniyorum.. Yoldaşımız kendini yenilemede, kendini aşmada hepimize örnek oluyor. Mücadelede daha atılgan, daha cesur ve daha bilinçli ilerleyeceğimize, daha örgütlü, daha yetkin mekanizmaları oluşturacağımıza bugün daha fazla inanıyorum. Bugün süreç bizi zorluyor, yarın biz süreci zorlayacağız..."

"Önderlikte, hareketimizin oluşumu-gelişimini yaşamış, yetkinleşmiş bir yoldaşımızın yer alıyor olması bizim için onurdur..."

"Ben hareketimizin en önemli birleştirici unsurlarından birinin yoldaşça güven olduğuna inanıyorum. Ve bunu sadece kendi düşünüşüm olarak değil, temel bir örgütlenme ilkesi olarak görüyorum...

"Bulunduğumuz noktada, yoldaşımız sürece yeniden katılırken, güven duygularının dile getirilmesine gereksinme duyulduğu anlaşılıyor...

"Gerek cunta öncesinde, gerekse tutsaklık koşullarında onun önderliğinde oluşturulan politik çizgi ve sürdürülen pratik, süreci tahlil etmede ve önerdiği çözüm yollarıyla toplumsal hareketi yönlendirmede yeteneklerini ortaya koymaktadır. Süreçle birlikte büyüyüp olgunlaşırken, eksikler yaşanmış olsa da belirleyici yanı budur. Koşullar gerektiğinde hayatını ortaya koyarak davaya bağlılığını bir kez daha kanıtlamıştır. Yıllarca tüm saldırılara cesaretle karşı koymuştur. Sorunları aşmak için bitmez tükenmez bir azim göstermiştir...

"Bu yüzden yoldaşımıza, onun önderlik yeteneklerine güveniyorum."

"Hareketimize ve önderliğe duyduğumuz güven altı boş, soyut lafızlara dayalı bir güven değildir. Önderlerimiz bu güveni pratikleriyle yarattılar. Çok net gözlemleyebildiğimiz tutsaklık koşullarındaki devrimci pratikleriyle önder yoldaşlarımızın hücre hücre yarattıkları "yeni insan", güvenimizin ete kemiğe bürünmüş halidir...

"Önderliğimizin pratiği, açıklık ve dürüstlüğü ortadadır. Güveniyoruz ve bu güvenin sağlam temelleri vardır..."

ÖRGÜT BİLİNCİ VE ÖNDERLİĞE SAHİP ÇIKMA

Eğer bir önderlik, Türkiye solunda örneği çokça görüldüğü gibi, yalnızca hiyerarşideki yerinden, ya da örneğin "eskilerden" olmasından dolayı "önderlik" olarak adlandırılmıyor; bu tanımı, mücadeledeki yerinden, kişisel özellik ve kapasitelerinden, politika üretebilmesinden ve bu politikalarla sürecin önünü açabilmesinden alıyorsa, orada önderlik örgütle, çizgiyle özdeşleşmiş demektir. Bu nokta aynı zamanda önderliğe sahip çıkmayla, harekete, çizgiye sahip çıkmanın çakıştığı noktadır.

Lenin, sosyalizmin düşmanlarına, sosyalist ilke, değer ve kurallara, sosyalist insana yönelik bütün saldırılara karşı tavizsiz bir önderdi.

Çünkü önderlik eğer "sözde" bir önderlik değil de sıralanan işlevleri yerine getiren bir misyonun sahibiyse, hareketin ideolojik-politik çizgisinin tespitinden, örgütsel yapısının oluşturulmasına kadar belirleyici bir payın sahibi demektir.

Gerçek anlamda sınıf mücadelesinin ürünü olan ve o yeri dolduran önderler, sürecin belli bir noktasında bu misyonu bütünüyle yerine getirmeye başladıkları andan itibaren, varlıklarıyla, iradeleriyle mücadelenin güvencelerinden, motive edici güçlerinden biri haline gelirler. Ve yine bu andan itibaren, ayrı nedenlerle oligarşinin de saldırı hedeflerinden biri, başlıcasıdırlar artık.

Oligarşinin saldırısını öncelikle mücadeleyi motive eden, mücadelenin gelişimi açısından bir "kar makinesi" işlevini gören önderlere yöneltmesi boşuna değildir. Önderlik nezdinde yıpratılmak, yok edilmek istenen, savaşan örgütün kendisidir. Oligarşinin tüm demagojilerine, tüm karalamalarına karşı önderliği tereddütsüz sahiplenip, savunmanın önemi de burada ortaya çıkar. Önderliği sahiplenmede gösterilecek her kararsızlık, gerçekte mücadeleyi, örgütü, değerlerimizi savunmada bir kararsızlığın yansıması olacaktır.

Önderlik, oluşturulmasında ve hayata geçirilmesinde belirleyici pay sahibi olduğu çizgiyi –yani kendini– reddetmedikçe, önderlik ve örgüt tek bir somutluk içinde ele alınmalıdır. Sahiplenme her durumda ikisini de içerecektir ve içermelidir.

Tüm Devrimci Sol kadroları en başta kendi yaşamlarında olmak üzere kendi alanlarında, inisiyatifleri, yetenekleri, disiplinleri, özverileri, politik üretkenlikleriyle, çözümleyicilikleriyle, önder olmak zorundadırlar. Devrim mücadelesine hız kazandırabilmek, her şeye, en olumsuz ihtimallere karşı örgütümüzü güvence altına alabilmek bir yanıyla da bunu başarabilmemize bağlıdır.

Örgüt bilinci, her koşul altında, bizi özel olarak denetleyen birinin ya da bir mekanizmanın yokluğunda bile örgütü hissedebilmek, onun sorumluluğuyla hareket edebilmektir. İlkeleri, kuralları, gelenekleri, talimatlarıyla, bize taşıdığı güvenle örgüt hep yanıbaşımızdadır. Önderlik bilinci de işte bu noktada benzer bir muhteva kazanır. Onay belgelerinde bunun dile getirilişi vardır. Önderliği böylesine hissedebilmek, önderliğe güvenebilmek, tutsaklık koşullarındaki direnişleri motive eden başlıca etken olmuştur.

"Darbe" gündeme geldiğinde kararsızlıkların, "orada da iyi arkadaşlar var, bu tarafta da" diye açıklayanların bir türlü kavrayamadıkları önderlik gerçeği budur. Önderlik nerede, kimde ve nasıl somutlanmıştır? Devrimci hareketin tarihinin ışığında bu sorunun yanıtını bilen herkesin böylesi bir noktada soracağı sorulardan biri de "önderlik ne diyor" olmalıydı. Kadrolarımızın çoğu açısından da böyle olmuştur zaten. Bu örgüt bilincidir aslında.

Bu bilince sahip olmak, oligarşinin, emperyalizmin ideologlarının dünyanın tüm devrimci önderlerine yönelttikleri saldırılar karşısında kararlı bir tavır almalımek açısından da önemlidir. Bu bilincin bir yanıyla bile olsa dumura uğraması, sonuçta kararsızlıkları, sapmaları çıkaracaktır ortaya.

Önderlik ve örgüt bilincini yeterince özümseyememiş solun Stalin'e saldırılar karşısında aldığı tavır bunun bir örneğidir. Stalin'i savunmanın Sovyet devrimini, dünya halklarının bu en büyük kazanımını ve sosyalizmi savunmak olduğunu anlayamayan kimileri, emperyalizmin yoğun ideolojik-demagojik propaganda bombardımanı altında, bir şeyler keşfetmişçesine emperyalizmin ideologlarıyla aynı zamanda Stalin eleştirilerine girişmişlerdir.

Emperyalizmin –ve oligarşilerin– önderlere saldırısı gerçekten çok yönlüdür.

Emperyalizmin ölen ama yok edemediği–unutturamadığı önderler için önceliklle tercih ettiği yöntem, onları, devrimci özlerinden, önder yapan asıl niteliklerinden soyutlayarak, içlerini boşaltarak kitlelere sunmaktır.

Yaşayan önderler için öncelikli yöntemleri ise, onları yalanlarla, iftiralarla gözden düşürmeye, komplolarla "devrimeye" çalışmaktır.

Ancak emperyalizmin önderlere saldırısı bunlarla da sınırlı değildir. Saldırının bunlardan daha etkili, daha sinsi bir başka boyutu, ideolojik boyutu vardır bir de. Emperyalizm tüm aşağılık yöntemlere başvururken, bir yandan da bireyciliği "birey özgürlüğünü" öne çıkararak, "Kişileri putlaştırmayalım" demagojisiyle, "Putları yıkalım", "Yeni tanrılara hayır" vb. sloganlarla önderlere olan inancın ve güvenin zeminini zayıflatmaya çalışır.

Sosyalizme saldırısını "Stalin kültünü yıkma" perdesinin arkasına gizleyerek bir taşla birkaç hedefe vurmayı gözetir. Önderlikten başlayarak, otoriteye, tüm ilkelere, kurallara karşı çıkmaya kadar götürülen bu teori, sonuçta örgütsüzlüğün sanvunulmasıyla sonuçlanır. Elbette bu sonuca ulaşılan noktada ne önderlik, ne sosyalizm, ne de devrim diye bir şey kalmaz. Ve emperyalizmin istediği de işte budur.

Emperyalizmin, oligarşinin saldırılarına, onun saldırdığı her noktada en kararlı barikatları örerek karşı çıkmanın, bir saldırısını bir başka cephedeki saldırısından ayrı görmemenin ve örgütü, önderliği, devrimi birlikte sahiplenip savunmanın önemi işte buradadır.

HER BİRİMİZ KENDİ ALANIMIZIN, KENDİ YAŞAMIMIZIN ÖNDERLERİ OLMALIYIZ

Her şey önderlikle başlayıp, önderlikle mi bitiyor? Kuşkusuz hayır.

Çünkü çok açıktır ki, "Devrimci bir önderlik kadrolarından, kadrolar önderlikten ayrı düşünülüp ele alınamaz." Ve kendi somutumuzda da bugüne değin izlediğimiz politika ve taktikler önderlikçe kadrolara sunularak, geniş bir katılımla şekillenmiş ve hayata geçmiştir. "Katılımcılık, açıklık, güven, sürecimizi karakterize eden temel öğeler olmuşlardır."

Hareketin önderliği, kadroları, taraftarlarıyla bir bütündür. Ve Castro'nun dediği gibi: "Bu hareket içimizden herhangi birinin olabileceğinden çok daha büyüktür."

Devrimci Sol geleneğinde önderlik devrimci bakış açısından olması gereken yerde olmuştur. Ne önderliğin kendisinde, ne de kadrolarda farklı bir şekillenme yaşanmamıştır. Nasıl ki şehitlerimiz, nasıl ki çizgimiz, nasıl ki geleneklerimiz "hareket" dediğimiz bütünü oluşturan –olmazsa olmaz– parçalarsa, önderlik gerçeğimiz de böyledir. Bu parçayı yok saymaya kalkan, zorunlu olarak tüm diğer parçaları da yok saymak durumundadır.

Önderler dört dörtlük, mükemmel, hatasız, eksiksiz, yanlışsız "devrimci ilahlar" mıdır? Kuşkusuz bu sorunun yanıtı da "hayır"dır.

Önderliğin Aralık '89'da kadrolara sunduğu yazıda da bir yanıt var bu soruya: "... acıları, sevinçleri, duyguları, hataları ve eksikleri olan bir insanım. Mitleştirmelerden, idealleştirmelerden kaçının ve liderliği bir insan olarak ele alın."

İşte böyle olduğu içindir ki, hiçbir kadro, hiçbir devrimci "Nasıl olsa doğru devrimci bir önderliğimiz var." kolaycılığına düşemez, düşmeye hakkı yoktur. Kadrolara düşen eleştirileriyle, önerileriyle, politik üretkenlikleriyle önderliği sarıp sarmalamaktır. Eleştiriden, öneriden, organlardan, uzman kadrolardan yoksun bir önderlik de eninde sonunda kısırlaşma tehlikesiyle yüz yüze kalacaktır çünkü.

Ve her kadro, bir önder için sıralanan tüm nitelikleri kendi önüne hedef olarak koymak durumundadır. Tüm Devrimci Sol kadroları en başta kendi yaşamlarında olmak üzere kendi alanlarında, inisiyatifleri, yetenekleri, disiplinleri, özverileri, politik üretkenlikleriyle, çözümleyicilikleriyle, önder olmak zorundadırlar. Devrim mücadelesine hız kazandırabilmek, her şeye, en olumsuz ihtimallere karşı örgütümüzü güvence altına alabilmek bir yanıyla da bunu başarabilmemize bağlıdır. ✪

Kontrgerilla yalan üretiyor

Oligarşi halka karşı yürüttüğü kirli savaşta aşağılık yöntemler kullanmaya devam ediyor. Devrimci-demokrat kişi ve örgütlenmelere yönelik yalanlarla, spekülasyonlarla yol almaya, halkı devrimcilerden soğutmaya çalışıyor. Bir yandan işkence ve katliamlarla saldırırken, öte yandan yalanlar ve öğreng iftiralarla devrimcilere duyulan saygı ve güveni yok etmeye çalışıyor.

19 Haziran tarihli "İç hesaplaşma Dev-Sol'u dağıttı" başlığıyla Hürriyet gazetesinde yayınlanan haberde, Murat Gül'ün polis tarafından katledildiği operasyonda gözaltına alınan Aysun Baykal'ın Murat Demir tarafından "tecavüze uğradığı" şeklinde ifade verdiği yazıldı. Polis ve burjuva basının bu ortak komplosu başta Halkın Hukuk Bürosu olmak üzere Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nden Devrimci Sol Davası bayan ve erkek tutsaklarıyla, Marmara ÖZGÜR-DER tarafından yayınlanan basın açıklamalarıyla yanıtlandı.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde tutuklu bulunan Aysun Baykal da 20 Haziran tarihinde yaptığı bir basın açıklamasıyla polisin ve basının senaryosunu protesto etti. 5 Haziran'da gözaltına alındığını ve gözaltında bulunduğu süre boyunca işkence gördüğünü, ölümle ve tecavüzle tehdit edildiğini anlatan Aysun Baykal; "Hürriyet gazetesi her zamanki tutumuyla 19 Haziran 1993 tarihli 'İç hesaplaşma Dev-Sol'u dağıttı' manşetli haberinde benimle ve avukatım Murat Demir'le ilgili asılsız senaryolar yayınlamış, haberini inandırıcı tutmak için adımın sadece baş harflerini kullanmıştır. Kendi iğrençliklerini, pisliklerini örtbas etme telaşıyla olsa gerek, haberin kaynağını, asılsız haberin sahibini yazmayı unutmuştur. (!)

(...)

'Hiçbir gazetecinin ulaşamadığı 'bu gerçekler' ulaşabilen satılık kalemşörün 'bu haberlere nasıl ulaştığını' açıklamasını istiyorum. 19.06.1993 tarihli haberde çıkan şeyleri söylemediğim gibi, ilk defa duyuyorum. Yapılan asılsız yalan haberin en kısa sürede düzeltilmesini ve açıklamamın yayınlanmasını Hürriyet gazetesinden istiyorum." dedi.

21 Haziran günü Çağdaş Hukukçular Derneği Ankara Şube Başkanı Avukat Kazım Genç Aysun Baykal'la görüşerek, kendisine yaptığı açıklamaları basına duyurdu. Kazım Genç ayrıca yaptığı açıklamada; "Üyemize yaptıkları bu iğreng saldırı nedeniyle Hürriyet ve Türkiye gazetelerini kınıyor, basın ahlak ve ilkelerine uymaya çağırıyoruz." dedi.

Av. Murat Demir'e yapılan bu saldırıyı kınayan ÇHD avukatları Baro'nun bu olaya müdahale etmesini istediler. ÇHD'li avukatlar Av. Murat Demir'in devrimci-demokrat hukukçu kimliğine sahip çıktığı için polisin ve onun kalemlerinin saldırısıyla karşı karşıya kaldığını belirterek, Av. Murat Demir'le davaları paylaşmaktan onur duyduklarını belirttiler. ÇHD'li avukatlar ayrıca 22 Haziran günü ortak bir dilekçeyle Ankara Barosu'na başvurarak, Baro Başkanı Erdal Merdal'dan tavır almasını istediler. Baro Başkanı olayı bildiğini belirterek, gerekli yerlere başvurıda bulunacağını belirtti.

Yine aynı gün Halkın Hukuk Bürosu ve ÇHD'li avukatlar Çağdaş Gazeteciler Derneği Başkanı Mustafa Ekmekçi'ye görüşerek basın ilke ve ahlakını ayaklar altına alan bu iğreng saldırıya basın emekçilerinin tavır alması, sessiz kalmaması gerektiğini belirttiler. Mustafa Ekmekçi basın emekçilerinin alet edildiği bu saldırıyı geçiştirmeye çalışarak umursamaz bir tavırla yetkili mercilere başvurabileceklerini söyledi.

Ölüm Orucu şehitleri anıldı

ADANA

17 Haziran'da TÖDEF'li öğrenciler ve Devrimci Proleter Gençlik Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesi Kantini'nde, Ölüm Orucu Şehitleri'ni Anma Haftası dolayısıyla bir forum düzenlediler. Yaklaşık 60 kişinin katıldığı forumda Ölüm Orucu şehitlerinin devrimci yaşamları ve cezaevi direnişleri anlatıldı. Grup Açelya foruma türküleri ve şiirleriyle katılarak öğrencilere bir dinleti verdi. Yaklaşık bir saat süren forumda "Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları atıldı.

Ayrıca forumun olduğu saatlerde Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde DEV-GENÇ imzalı "14 Haziran Şehitleri Yaşıyor, Savaşımız Sürüyor" yazılı bir pankart asıldı.

Gazetemizi Devrimci Sol Güçler adına arayan bir kişi aşağıda yazılı olan pankartları astıklarını ve Devrimci Sol Güçler olarak üstlendiklerini belirtti.

-15 Haziran'da demiryolu köprüsüne "Haziran Şehitleri Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor-Devrimci Sol Güçler",

-16 Haziran Çarşamba günü Karşıyaka Endüstri Meslek Lisesi'nin yanına "Kürdistan'daki Katliamların Hesabını Sorduk, Soracağız-Devrimci Sol Güçler",

-17 Haziran'da Adana Erkek Lisesi'ne "Haziran Şehitleri Ölümsüzdür-Liseli DEV-GENÇ",

-17 Haziran'da Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesi'ne "14 Haziran Şehitleri Yaşıyor, Savaşımız Sürüyor-DEV-GENÇ" yazılı pankartlar asıldı.

DİYARBAKIR

Dicle Üniversitesi'nde okuyan TÖDEF'li öğrenciler tarafından Ölüm Orucu şehitleri anıldı.

16-17 Haziran günleri okullara Ölüm Orucu şehitlerinin karanfillerle süslenmiş resimlerinin bulunduğu duvar gazeteleri ve Ölüm Orucunu anlatan dövizler asıldı.

Ayrıca 14 Haziran günü Mardinkapı ve Bağlar semtinde "Ölüm Orucu Şehitleri Yaşıyor", "Devrimci Sol Savaşıyor", "Biji Çepa Şoreşger" sloganlarının bulunduğu Devrimci Sol Güçler imzalı duvar yazılamaları yapıldı. 18 Haziran'da da Bağlar ve Melikahmet semtlerine "Ölüm Orucu Şehitleri Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor" yazılı Devrimci Sol Güçler imzalı iki ayrı pankart asıldı.

DERSİM

Dersim merkezde DLMK'li öğrenciler

Ölüm Orucu geleneği sürüyor. İnsanlarımız onlarla yaşıyor, onlarla mücadele ediyor.

ve Mücadele gazetesi okurları Ölüm Orucu şehitlerini anmak ve yargısız infazları protesto etmek için 18 Haziran'da bir piknik düzenlediler.

Piknikte devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra şiirler okundu. Ölüm Orucu şehitlerinin devrimci yaşamaları ve bugünkü mücadeledeki yerleri anlatıldı. Ayrıca giderek yoğunlaşan infazlara karşı duyarlı olunması ve daha aktif tavır alınması doğrultusunda konuşmalar yapıldı.

Ölüm Orucu ve yargısız infazlarla ilgili atılan sloganlar ve çekilen halaylarla coşkulu bir şekilde devam eden ve güzel bir dayanışma örneği olan piknik akşama kadar sürdü.

Öte yandan Dersim merkezinde bulunan Yeni Mahalle'ye 17 Haziran günü "Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür", "Yargısız İnfazlara Son" yazılı ve Devrimci Sol imzalı iki pankart asıldı.

İZMİR

29 Haziran'da İzmir'de Devrimci Sol Güçler, Ölüm Orucu Şehitleri Anma Haftası'nda bir piknik düzenlediler.

Pikniğin başlangıcında Ölüm Orucu şehitleri ve devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunulduktan sonra, Ölüm Orucunu, cezaevlerindeki direniş geleneğini ve bu geleneğin insanlar üzerinde yarattığı etkiyi anlatan konuşmalar yapıldı. EYÖ-DER'li öğrenciler Ölüm Orucu şehitleriyle ilgili müzik ve şiir dinletisi sundular. Konuşmalar ve dinleti sırasında sık sık "Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür", "12'ler Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" sloganları atıldı ve "Her Şey Birliğimiz ve Zaferimiz İçin-Devrimci Sol Güçler" yazılı bir pankart asıldı.

İSTANBUL

Devrimci Sol Güçler Ölüm Orucu şehitlerini anma amacıyla 20 Haziran günü bir piknik düzenlediler. Yaklaşık 750 kişinin katıldığı piknik, Grup Yorum'un müziği ile renklendi. Her parça halaylarla karşılık bulurken, atılan sloganların yoğunluğu her marş ve türküde giderek arttı. Marşlar, halaylar, sloganlar ve coşku iç içe girdi.

Devrimci hareket içindeki gelişmeler ve önümüzdeki sürecin görevlerinin tartışıldığı piknikte, çeşitli emekçi kesimlerin konuşmalarıyla mücadeleye olan azim, harekete olan güven ve kararlılık ifade edildi. Ölüm Orucu şehitlerinin bıraktığı geleneğin, bugünü aşmamızda bir meşale olmayı sürdürdüğü ifade edilen piknik, beklenenin de ötesinde bir coşku ile bitirildi.

Cezaevlerinde direniş sürüyor

Siyasi iktidar siyasi tutsaklar üzerindeki baskıların sürdürüyor. Uzunca bir süredir koğuşlara düzenlenen saldırılar, keyfi sevkler ve tutsakların açlık grevi direnişleriyle sarsılan cezaevleri gündemdeki yerini koruyor.

Buca Cezaevi'nde 31 Mayıs'ta başlayan açlık grevi direnişi halen sürüyor. 16 Haziran günü Buca Kapalı Cezaevi önünde bir basın açıklaması yapan tutsak aileleri cezaevindeki insanlık dışı uygulamalar ve bu uygulamaların sorumluları hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını ve sorumluların yakasını bırakmayacaklarını belirttiler.

Amasya Cezaevi

21 Haziran tarihinde Amasya Cezaevi'nde Devrimci Sol Davası tutsaklarından Kalender Kayapınar, TKEP Davası tutsaklarından Kenan İnci, TDKP Davası tutsaklarından Ali Savsa, Devrimci Yol Davası tutsaklarından Erdoğan Biçici, TKP/ML-TİKKO Davası tutsaklarından İmam Candan, PKK Davası tutsaklarından Sait Korkmaz tüm devrimci tutsaklar adına yaptıkları bir basın açıklamasıyla "Kürdistan'da gerçekleştirilen katliamlara, işçi sınıfı üzerindeki baskılara ve cezaevinde yaşanan saldırılara karşı dönüşümlü olarak açlık grevine başladıklarını" duyurdular.

22 Haziran günü tutuklu aileleri adına bir basın açıklaması yapan Gülseren Peker herkesi duyarlı olmaya çağırdı.

Sağmalcılar Özel Tip Cezaevi

21 Mayıs'ta Devrimci Sol, TİKB, TDKP/GKB, TKP-Kıvılcım davalarından yargılanan 11 tutsağın kendilerine destek veren 4 adli tutukluyla başlattıkları açlık grevi direnişi geçtiğimiz hafta içerisinde Sağmalcılar Cezaevi C Blok'a geçme taleplerinin kabul edilmesiyle sona erdi.

Gençlik mücadelesinin bir yılı

Daha güçlü adımlara ihtiyacımız var

1992-93 öğretim döneminde de öğrenci gençlik, iktidarın azgın baskı ve terör politikalarına rağmen, demokratik lise ve demokratik üniversite mücadelesinde adımlarına yenilerini ekledi.

DYP-SHP iktidarı tüm halk kesimlerine karşı olduğu gibi, öğrenci gençlik üzerindeki politikalarında da alabildiğine pervasız bir devlet terörünü hakim kılmaya çalıştı. Bunu gerçekleştirmek için katliamlarına hız verdi. Bir yıl önce daha kayıtlar döneminde İYÖ-DER'li Seher Şahin'i katleden, Hüsamettin Yaman ve Soner Gül'ü gözaltında "kaybeden", Murteza Kaya'yı kurşuna dizen İstanbul kontrgerillası, bu yıl da suçlarına yenilerini ekledi.

1992-93 öğretim yılı boyunca öğrenci gençlik üzerindeki devlet terörü öylesine boyutlandı ki, iktidar daha öğretim yılı başında adından sıkça söz edilen Özel Güvenlik Birimleri'ne bile birkaç üniversite dışında ihtiyaç duymadı.

Diğer yandan devlet, bu yıl üniversitelerin yanı sıra liseli gençlik üzerinde de baskı ve terörüne hız verdi. Bunun bir yanını gerici-faşist idareciler eliyle uygulanan dayak terörü oluştururken, diğer yanını da devlet destekli sivil-faşist çetelerin saldırıları oluşturdu.

Devlet öğrenci gençlik üzerindeki baskı ve terör politikalarını asıl olarak iki amaç doğrultusunda şekillendirdi. Bir yandan korku ve gözdağıyla geniş gençlik kitlesinin demokratik lise, demokratik üniversite mücadelesine katılımını engellemek, diğer yandan gençlik üzerindeki sömürü ve düzene ayak uyduran insanlar yetiştirmeyi amaçlayan politikalarını rahatça hayata geçirebilmek. İşte paralı eğitim, bu terör politikalarıyla aynı süreçte ve adım adım devreye sokuldu. Eylül-Ekim aylarında yüzde 1000'lere varan har(a)ç zamları, Şubat yarıyıl tatilinde tekrar yenilendi. Yemek zamları, hatta paralı tuvalet uygulaması bunu izledi.

Başaramadılar; mücadelemizin kesintisizliği onların başarısızlığıdır.

Eksikleriyle, hatalarıyla, başardıklarıyla ve başaramadıklarıyla bir yılı daha geride bırakan öğrenci gençlik, iktidarın baskı ve terörü karşısında yılmadığını, yılmayacağını da gösterdi.

Seher Şahin'in adıyla yürütülen Rehberlik ve Dayanışma Çalışmaları, alternatif açılış şenlikleri, 6 Kasım Genel Boykotu, 2. TÖDEF Kurultayı, polis-jandarma işgaline karşı yürütülen kampanya, paralı eğitime karşı geliştirilen eylemlilikler, Newroz kutlamaları, 30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Kampanyası ve "Umudu Katledemezsiniz" kampanyası öğrenci gençliğin bu yıl devrimci gençliğin öncülüğünde hayata geçirdiği faaliyetlerin başlıcalarıydı.

Kayıtlar döneminde yürütülen Seher Şahin Rehberlik ve Dayanışma Çalışmaları boyunca, tüm ülke üniversitelerinde demokratik üniversite mücadelesinin önemi ve ülkemiz üniversite gerçekliği gençliğe anlatıldı. Polis rehberlik masalarına saldırarak çeşitli üniversitelerde 53 kişiyi gözaltına aldı.

İktidar her yıl olduğu gibi bu yıl da üniversiteleri, öğrencilerin okula sokulmadığı törenlerle açtı. Buna karşılık öğrenci gençlik, alternatif açılış şenlikleri düzenleyerek, dostluğun, birlikteliğin, paylaşımın güzel bir örneğini sergiledi. Açılış şenlikleri boyunca da polis toplam 65 öğrenciyi gözaltına aldı.

Gençlik her yıl daha sağlam, daha kararlı olmanın getirdiği sonuçları görüyor ve örgütlü mücadeleye daha fazla sarılıyor.

'90 yılından bu yana neredeyse geleneksel hale gelen 6 Kasım Genel Boykotu, bu öğretim yılında da TÖDEF'in çağrısıyla, üniversiteler ve halk üzerindeki devlet terörünü protesto amacıyla gerçekleşti. 6 Kasım Genel Boykotu, çalışmaların yetersizliğinden kaynaklanan eksikliklerine rağmen, öğrenci gençlikte devlet terörüne karşı yoğun bir potansiyeli açığa çıkardı. 6 Kasım ve öncesi 200 öğrenci gözaltına alındı.

Türk ve Kürt öğrenci gençliğinin merkezi örgütlülüğü olan TÖDEF, Kasım ayının sonunda 2. Kuruluş Kurultayı'nı gerçekleştirdi. İstanbul polisinin kurultayın yapılacağı binayı abluka altına alması fayda etmedi ve Kurultay 29 ilden gelen 33 delege ve 24 gözlemcinin katılımıyla gerçekleşti. Polis ertesi gün yapılan Kurultay şenliğini basarak 30 öğrenciyi gözaltına aldı.

"Bilimsel Demokratik Üniversite Önündeki Polis-Jandarma Barikatını Aşacağız" adıyla düzenlenen kampanya da, Kasım ayı içerisinde sürdürülen çalışmalar arasında yer aldı. Kampanya boyunca üniversitelerde polis ve jandarma maketleri yakılarak, polis-jandarma noktalarına yönelik devrimci şiddet eylemleri hayata geçirildi.

Öğretim yılının ikinci yarısında, har(a)çlara yapılan zamlarla birlikte, birçok ilde paralı eğitime karşı tepkiler yükseldi.

Newroz kutlamalarının ardından tüm alanlarda yürütülen 30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Kampanyası gençlikte de ifadesini buldu. Seher'lerin, Birtan'ların, Hamiyet'lerin, Faruk'ların, Fatma'ların, Buluthan'ların anısı üniversitelerde yapılan forumlarda, asılan pankartlarda, bayraklarda yaşatıldı. Kampanya boyunca üniversitelerde on binlerce özel sayı ve bildiri dağıtıldı, Devrimci Sol bayrakları ve DEV-GENÇ pankartları asıldı.

Gençlik 1 Mayıs'ın coşkusunu yaşarken, 30 Nisan gecesi İYÖ-DER'li öğrenciler Şengül Yıldıran ve Uğur Yaşar Kılıç, Necdet Menzir'in emrindeki kiralık katiller tarafından katledildi. Öğrenci gençlik kendi içinde, yanı başında olan Uğur ve Şengül'ün katledilmesine sessiz kalmadı. İYÖ-DER'li öğrencilerin başlattığı protestolar birkaç gün içinde diğer kesimleri de harekete geçirdi. Üniversitelerde Uğur ve Şengül'ün anısına fidanlar dikildi, protesto yürüyüşleri ve açlık grevleri yapıldı. İşçilerin, memurların, şehit ve tutsak ailelerinin yanı sıra, devrimci tutsaklar, meslek odaları, sendikalar, SHP ve CHP'nin gençlik komisyonları da katliama karşı çeşitli eylemlilikler gerçekleştirdiler.

Daha İleri Adımlar Atmalıyız

Son bir yılda "Neyi hedefledik, ne ölçüde başarılı olduk" sorusunu yanıtladığımızda, aldığımız mesafenin istenilen düzeyde olmadığını, daha ileri ve güçlü adımlara ihtiyacımız olduğunu görmekteyiz. Öğrenci gençliğin mücadelesi, bu yıl da kitleselleşme, psikolojik-moral üstünlüğü ele geçirme, radikal kitle eylemliliklerini örgütleme, devrimci şiddeti yaygınlaştırma vb. gibi sorunların sancısını çekti. Yer yer hayata geçirilen ve genellikle polis-jandarma noktalarını hedef alan devrimci şiddet eylemleri öğrenci gençlik kitlesinde sempati toplarken, bu sempatinin örgütlenmesinde eksik kalındı. Yine devrimci şiddetin yaygınlaştırılması ve gençlik kitlesine güçlü bir silah olarak kavratılması noktasında yeterince başarılı olunduğunu söyleyemiyoruz. Ancak faşizmin baskı-terörüne karşı, devrimci şiddetin meşruluğu ve tek çare olduğu konusunda kitlelere belli mesajlar verdiğimizi söylemek yanlış olmayacaktır.

Diğer yandan 1992-93 öğretim yılı, liseli gençlik içerisindeki örgütlenmeye hazır potansiyelin açığa çıktığı, yer yer kendiliğinden patlamaların gündeme geldiği bir yıl oldu. Özellikle Aralık-Ocak aylarında dayağa karşı geliştirilen tepkiler, sokağa dökülen binlerce liseli genç, liseli gençlik içerisindeki örgütlenmelerimize daha fazla önem vermemiz ve var olan potansiyeli kucaklayabilecek örgütlülükleri yaratmamız gerektiğini bir kez daha gözler önüne serdi.

Gençlik mücadelesinin bu yıl istenilen düzeyde seyretmemesinde, devrimci hareket içinde meydana gelen darbe olayının da etkisi oldu. Devrimci Gençlik özellikle sön süreçte gündeminin büyük bölümünü darbeciliğe karşı mücadeleye ayırmak zorunda kaldı. Bu süreçte darbeciliğin mahkum edilmesi devrimci hareketin ve DEV-GENÇ'in gençlik kitlesine daha yakından kavratılması, devrimci kültürün aşılanması vb. faaliyetler ön plana çıkmıştır.

Özetle söylemek gerekirse, önümüzdeki yıl yine öğrenci gençlik mücadelesini kitleselleşme, geniş gençlik kitleleri içinde kök salacak örgütlülükleri oluşturma, var olan örgütlülükleri geliştirme ve merkezi örgütlülükleri güçlendirme gibi sorunlar bekliyor. Bu sorunların çözümü, yerine oturan, daha güçlü adımlar atmamızdan, buna bugünden başlamamızdan geçiyor. Gençlik her zaman bunu başaracak güçtedir.

Öğrenci gençlik üzerindeki polis-jandarma terörü

1992-93 eğitim yılında öğrenci gençlik devlet terörünü yoğun bir şekilde yaşadı. İstatistiğini çıkarmaya çalıştığımız devlet terörü kesin sonuçları vermek açısından yeterli değildir. Çünkü bugün için özellikle Kürdistan'da yaşanan devlet terörünü tam anlamıyla tespit etmemiz imkansızdır.

Gözaltına alınan öğrenci sayısı: *İstanbul, Ankara, Bursa, Adana, İzmir, Trabzon, Diyarbakır, Malatya, Aydın, Kütahya, Bolu, Eskişehir, Afyon, Edirne, Sivas, Van, Erzincan, Elazığ, Tekirdağ, İskenderun, Antakya, Samsun, Konya, Amasya, Tunceli, Siirt, Çanakkale, Düzce, Mersin, Kocaeli'nde toplam 1912 öğrenci gözaltına alındı.*

Kaybedilen öğrenci: *DYP-SHP iktidarı döneminde daha önce Hüsamettin Yaman ve Soner Gül adlı öğrenciler gözaltında kaybedilmişlerdi. Bu sene ise Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencisi Ayhan Efeoğlu 6 Ekim 1992 tarihinde gözaltına alınarak kaybedildi.*

Katledilen öğrenci sayısı: *Dicle Üniversitesi öğrencisi Cevat Canpolat 21 Ocak 1993'te katledildi. 1 Nisan 1993'te ise Hakkı Karahan, Ferda Civelek, Veysel Beysüren adlı öğrenciler İstanbul'da katledildi. 30 Nisan gecesi İYÖ-DER'li Şengül Yıldıran ve Uğur Yaşar Kılıç kaldıkları evde katledildiler.*

Sivil-faşist saldırılar: *İstanbul, Ankara, Elazığ, Malatya, İzmir, Diyarbakır, Rize, Amasya, Bursa, Kayseri, Tunceli, Samsun'da yaşanan sivil-faşist saldırılar sonucu 77 öğrenci yaralanırken, saldırıların ardından polisin yaptığı baskınlar sonucu 96 öğrenci gözaltına alındı.*

İşçilerden kısa... kısa...

Pancar Kooperatifi'nde işçi kıyımı

Eskişehir (Mücadele)- Eskişehir Pancar Kooperatifi'nde çalışan Tez Koop-İş Sendikası'na üye 6 işçi 11 Haziran günü gerekçesiz işten atıldı.

26 Mayıs'ta yapılan kooperatif genel kurulunda yönetime gelen Doğan Yücel'in ilk icraatlarından biri işçi kıyımı oldu. Geçtiğimiz seçim döneminde DYP milletvekili olan ve işverence de desteklenen Yücel, genel kurulda kendisini desteklemeyen altı demokrat işçinin iş akitlerini feshetti.

İşten atılan Gülsüm Yıldız, Kadir Akça, İbrahim Özşahin, Davut Ateş, Ramazan Sivri adlı işçiler, ilk olarak tüm kamuoyunu bu keyfi duruma duyarlı kalmaya çalışacaklarını söylüyorlar. "Kağıthane işçilerinin başına gelenleri biliyoruz. Belki bizim sayımız az ama önemli olan verdiğimiz mücadeleye inanmaktır. Sonuna kadar direneceğiz. Bu tür uygulamalara sessiz kalınmaması gerektiğini göstereceğim." diyen işçiler, önümüzdeki günlerde işyerleri önünde açlık grevine başlayacaklarını açıkladılar.

İşçilerin üyesi oldukları Tez Koop-İş Şube Başkanı Rauf Özel ise olayı kınadıklarını, işçilerin her türlü eylemine destek vereceklerini belirtti.

■ ■ ■

İşçi kıyımına karşı açlık grevi

Eskişehir (Mücadele)- Eskişehir Eti Sanayi Fabrikası'ndan atılan Tek Gıda-İş Sendikası'na üye 8 işçi iktidarın işçi kıyımı, taşeronlaşma, özelleştirme politikalarını ve insan hakları ihlallelerini kınamak için 3 günlük uyarı açlık grevi yaptılar. 23 Haziran günü Şeker-İş Sendikası'nda başlayan açlık grevine Şeker-İş Sendikası Yönetim Kurulu üyeleri, Harp-İş Sendikası'ndan Mehmet Altıntaş, Tarım-İş Sendikası Başkanı İbrahim Ergin ve Belediye-İş İdari Sekreteri Hasan Hüseyin Kara katıldılar

Şeker-İş yetkilileri "Açlık grevimiz son günlerde artan işçi kıyımı, taşeronlaşma ve anti-demokratik uygulamalara karşı bir uyarı niteliği taşıyor. Daha kitlesel ve daha uyarıcı eylemliliklere başvuracağız. Yani üretimden gelen gücümüzü kullanacağız. Bu uyarımız hem sermayeye, hem de onun işbirlikçileri olan parlamentoya ve bu uygulamalara sessiz kalmaması için Türk-İş'e." dedi. Ayrıca görüştüğümüz diğer sendika yetkilileri de eylemi desteklediklerini açıkladılar.

Açlık grevi yapan işçileri ziyaret eden AÜÖD'lü öğrenciler ve İç Anadolu Girişim Komitesi "Haklı mücadelenizi destekliyoruz. Haklıyız Kazanacağız şiarının her kesime mal olduğu bir dönemde her türlü desteği vermeye hazırız." dediler.

■ ■ ■

"Hakkımızı alana kadar direneceğiz"

Adana (Mücadele)- Gaziantep'te Organize Deri Sanayii'ndeki Gül-San Sentetik Çuval Fabrikası'nda çalışan 30 işçi 7 Haziran günü işten atıldılar. İşveren işçilerin işten atılmasına gerekçe olarak fazla zam istediklerini gösterse de, işçiler asıl nedenin DİSK-Teksif Sendikası'na geçmeleri olduğunu belirtiyorlar. Bundan bir süre önce de işyeri sahibi tarafından işçilere DİSK Teksif'ten ayrılmaları için baskı yapılmıştı. Tazminatları bile ödenmeden işten atılan işçiler bu durumu kabullenmeyerek "Hakkımızı alana kadar direneceğiz" diyorlar.

■ ■ ■

Sendikalaşma işsizlik getiriyor

İstanbul Güneşli İkitelli Organize Sanayi Bölgesi'nde Derby Lastik'e bağlı Bento AŞ'de işveren sendikalaşmayı önlemek için 19 işçiyi işten çıkardı. İşçiler arkadaşlarının işten atılmasını protesto etmek için 14 Haziran günü işbaşı yapmadılar. Bu işyerinde yaş ortalaması 18 ve çoğu işçi sendikaya üye olmadan önce sigortasız çalıştırılıyor.

Grev hazırlığındaki İskenderun Demir-Çelik işçileri:

"İşçinin işçiden başka dostu yok"

Adana (Mücadele)- Kamu işyerlerinde çalışan ve 620 bin işçiyi ilgilendiren toplu sözleşmelerin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine birçok işyerine grev kararı asıldı. Ülkenin dört bir yanında başlayan işçi eylemleri siyasi iktidarı köşeye sıkıştırıyor.

Adım adım büyüttükleri eylemlerini zaferle sonuçlandırmak istiyorlar.

TDÇ (Türkiye Demir-Çelik) İşletmeleri'nde çalışan yaklaşık 25 bin işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşme görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine, TDÇ İşletmeleri'nde örgütlü bulunan Özçelik-İş Sendikası 26 Haziran'da greve çıkmaya hazırlanıyor. İsdemir İşletmeleri'nde çalışan yaklaşık 11 bin işçi grev öncesi işvereni uyarmak amacıyla 15 Haziran'dan itibaren eylemlere başladı. Servis araçlarına binmeyen işçiler, karayolu olarak adlandırdıkları alana kadar yürüyerek, işvereni protesto ettiler. Bu arada eyleme yetişmeye çalışan İsmet Çak adındaki bir işçi kalp krizi geçirerek öldü. İşçiler 16 Haziran'da ise müessese müdürlüğü önüne gelerek oturma eylemi yaptılar. Aynı gün ise Devlet Bakanı Şerif Ercan TDÇİ Genel Müdürü Atilla Sezgin ve Özçelik-İş Genel Başkanı Metin Türker'le bir görüşme yaptı. Görüşme sırasında TDÇİ Genel Müdürü Atilla Sezgin sendikanın fedakarlık göstermesini ve zam talebinde bulunmamasını isterken, Şerif Ercan da TDÇ İşletmeleri'nin bir kuruş zam verecek durumda olmadığını, ancak birinci yıl için % 25 zam verebileceklerini belirtti. Devlet Bakanı Şerif Ercan özel sektörde çalışan işçileri nasıl % 25 zamma mahkum ediyorsa, TDÇ işçilerini de komik bir ücretle çalışmaya zorlamak istiyor.

İşverenin bu taktiklerine karşılık, sendikanın istediği birinci 6 ay için % 50, ikinci 6 ay için % 40 oranında zam, ikinci yıl ise DİE ve İTO'nun tespit ettiği enflasyon oranının ortalaması ve % 5 refah payı üzerinden pazarlık ediyor.

Özçelik-İş Sendikası İskenderun Şube Eğitim Sekreteri Hayati Çepni, "Bundan sonra yapacağımız eylem türleri ses getirecek şekilde olacaktır. Bu eylemleri yaparken de işçilerimizi sıkıntıya düşürmeyecek ve mağdur etmeyecek şekilde yapacağız" diyerek, eylemlerinin süreceğini ifade etti. Eylemlere kamuoyunun, basının ve TV'lerin ilgisiz kalmasından yakınan işçiler, "Biz artık şuna inanıyoruz. İşçinin işçiden ve sendikasından başka dostu yok. Mücadelemizi haklarımızı alana kadar sürdüreceğiz." dediler.

22 Haziran'da tekrar eyleme başlayan işçiler vardiya çıkış ve girişlerinde viziteye çıkarak işvereni protesto ettiler. İşçilerin vizite eyleminden rahatsız olan işveren 2822 sayılı yasayı gözönüne alarak, işçilerin yaptıkları eylemleri yasadışı göstermeye kalkışarak, eylemlerinin devam etmesi halinde bildirimsiz hizmet akitlerini feshetmekle tehdit etti.

İşçiler '89 yılında 137 günlük bir eylem tecrübeleri olduğundan, işverenin bu tehditlerinealdırmıyorlar.

23 Haziran'da saat 16.00 vardiyasından çıkan yaklaşık 7000 işçi, üç kilometre yürüyerek, protesto gösterisi yaptılar. Yürüyüş sırasında "İşçi-Memur El Ele Genel Greve", "Haklıyız Kazanacağız", "Hak Verilmez Alınır" sloganlarını attılar.

Adana Sümerbank işçileri haklarını aramaya devam ediyorlar

Adana (Mücadele)- *Sümerbank Pamuklu Dokuma Sanayii'nde çalışan ve Teksif Sendikası'na üye olan 1200 işçi, 9 ay önce imzalanan toplu sözleşme farklarını ve maaşlarını halen alamadılar. Haklarını alabilmek için 18 Mayıs ve 20 Mayıs'ta oturma eylemi yapan, 9 Haziran'da Teksif Sendikası'nı işlevsizlikle suçlayıp işgal eden işçiler, 18 Haziran'da da SHP il binasını işgal ettiler.*

07.00-15.00 vardiyasında çalışan işçiler işyerini terk etmeyerek oturma eylemine başladılar. İki saat süren oturma eyleminden sonra gündüz çalışan işçilerin de katılımıyla toplam 800 işçi servis arabalarına binerek, SHP il binasına gittiler. Burada işçiler, SHP il yönetimiyle görüşmek istediklerini belirterek "Biz buraya hakkımızı almaya geldik." dediler.

İşçilerin kararlılığı karşısında köşe bucak kaçan partiler, nereye kadar kaçabilecekler?..

Teksif Sendikası Yavuzlar Şube Sekreteri Mustafa Işıl ve işyeri temsilcisi Ahmet Tura başkanlığında oluşturulan heyet, SHP İl Yönetim Kurulu Üyesi Sabit Özşahin'le görüştüler. SHP'yi sorunlarına karşı duyarlı olmaya çağıran işçiler, dokuz aydır toplu sözleşme farklarını ve maaşlarını alamadıklarını belirttiler. Sabit Özşahin ise "Bizler SHP merkez yöneticileri olarak sizin hak arayışınıza destek veriyoruz. Sorunlarınızı Adana il yönetimi olarak aramızda görüşeceğiz ve Ankara'ya ileteceğiz, gereğinin yapılmasını isteyeceğiz." diyerek, oyalamaya çalıştı. İşçilerin kendisine "Zaten hep böyle oluyor. Ya görüşeceğiz deniliyor, ya da başka gerekçeler sunularak işçiler baştan defedilmeye çalışılıyor. Biz bir şey yapalım denilmiyor." demeleri üzerine, Sabiz Özşahin "Eğer bir hafta içerisinde bir cevap gelmezse, biz Adana yönetimi olarak işçilerin eylemlerine her türlü desteği basının önünde vereceğimize söz veriyoruz." açıklamasını yapmak zorunda kaldı.

İşçiler daha sonra SHP il binasından ayrılarak toplu demeç vermek için TRT il binasına kadar sessiz yürüyüş yaptılar. Yürüyüş sırasında polis tarafından "yasadışı eylem yapıyorsunuz" denilerek, dağıtılmaya çalışılan işçiler TRT Bölge Müdürü'yle görüşerek sorunlarının devlete ait olan TRT'de yayınlanmasını istediler. TRT Bölge Müdürü'nün "Bugün Kağıthane işçileri ölümün eşiğinde, TRT bunu yayınlamazken, sizin haberinizi hiç yayınlamaz. Ben yine de sizin haberinizi yapıp, merkeze gönderebilirim. Fakat çıkmaz." açıklaması üzerine, işçiler TRT'den ayrılarak DYP il binasına yürüyüşe geçtiler. DYP yöneticilerinin partiyi kapatarak kaçmaları üzerine, işçiler, "Daha siz bizden ne zamana kadar kaçabileceksiniz." şeklinde slogan atarak dağıldılar.

Çay üreticisi dert yumağı

Çay işletmelerine karşı örgütsüz olan çay üreticileri, yaşadıkları olumsuzlukların önünde savunmasız kalıyorlar. Hakların alınabilmesi için örgütlü olarak mücadele edilmesi gerektiği kendisini artık çok daha açık bir şekilde gösteriyor.

Çay onların her şeyi; üzüntüleri, sevinçleri, kaygıları. Ama çay üzerinde söz sahibi değiller.

Trabzon (Mücadele)- Karadeniz bölgesindeki temel gelir kaynaklarından biridir çay... Ancak uygulanan düşük taban fiyat politikasıyla artan sömürü, üretici için çayı ek gelir olma durumuna getirdi. Üreticiler ürünlerini yok pahasına ÇAYKUR'a veya özel sektöre satmak zorunda bırakılıyorlar.

Her yıl uygulanan taban fiyatlar üreticinin hiçbir söz hakkı olmadan, masa başında belirleniyor. Enflasyonun oldukça altında kalan yaş çay taban fiyatları, üreticinin her yıl daha da yoksullaşmasına neden oluyor.

Önceki yıllarda olduğu gibi bu yıl da yine yaş çay taban fiyatları beklenenin çok altında açıklandı. Brüt fiyatlar üzerinden belirlenen çay taban fiyatları 2 bin 250 liradan, 3 bin 400 liraya çıkarıldı. Bu miktar yapılan kesintilerle % 40'lık bir artışı ifade ediyor. % 70'lere varan enflasyon gözönüne alındığında yoksullaşmanın boyutu daha çarpıcı ortaya çıkıyor. Savunma Sanayi Destekleme Fonu, kooperatif kesintileri, stopaj vergisi vb.'nin yanında spor kulüplerine ve asker ailelerine yardım gibi kesintilerle üreticinin emeği ve alın teri gasp ediliyor.

ÇAY-KUR ve özel sektör çay işletmeleri, uyguladıkları program ile bu yıl yine üreticinin ürününü ucuza kapatıp, kâr oranlarını artırma peşindeler. Özel sektör, çay üreticileri ile hiçbir sözleşme yapmadan aldığı ürünün bedelini ya hiç vermemekte, ya da geciktirmektedir. Bu uygulamalar 1986-87 döneminde devletin şirket kurtarma politikaları ile başladı. Devletin politikalarıyla palazlanan özel sektör firmaları, bir yandan iflas gerekçesiyle devletten kredi alırken, diğer yandan üreticilerin ürün bedellerini ödemiyor.

KARÇAY "iflas ettim" dediği dönemde Fındıklı ilçesinde iki yüz ton kapasiteli bir işletme açtı. Yine AKFA da aynı yöntemle inşaat halindeki fabrikalarını kullanılır hale getirdi. Ürün bedelleri ise üreticiye bir yıl sonra ve gecikme faizi söz konusu olmadan ödendi.

1992 çay sezonunda iflas gerekçesi ile üreticiye ve işçisine para ödemeyen KARÇAY işletmesi, daha önce haciz kararı alınmış olduğundan 1993 çay alım sezonunda fabrikalarını açmadı. AKFA ise yine üreticiye olan borçlarını gerekçe göstererek 1993 sezonunda fabrikasını kapattı.

Her iki fabrikanın da üreticiye vermiş oldukları senetler ödenmiyor. Ne zaman ödeme yapılacağı konusunda da kesin bir açıklama yapılmış değil. Gecikmeden kaynaklı faiz farkının üreticiye ödenip ödenmeyeceği de belirsiz durumda.

1992 sezonunda Fındıklı'daki Altınkaya çay fabrikası daha farklı bir yöntemle tam bir dolandırıcılık örneği sergileyerek üreticilerin emeğini gasp etti. Bu fabrika el altından Doğu Çay Sanayii'ne satılarak üreticilerin parasını ödemedi. Fabrika hakkında savcılığa suç duyurusunda bulunan Çamlıhemşin'in Çayırdüzü köy üreticileri bugüne kadar bir sonuç alamadılar.

1992 yılında Ardeşen-Fırtına Çay Fabrikası da iflas gerekçesiyle üreticinin ürün bedellerini ödemeden faaliyetini durdurdu. Yeni sezon içinde fabrikanın durumu ile ilgili herhangi bir açıklama yapılmadı.

Diğer taraftan küçük çay işletmeleri bu yılki ürünü, –günlük karne ile 3 bin 400 lira olarak açıklanmasına rağmen– peşin para ödeme bahanesiyle 3 bin 150 liraya almaya başladılar. Bazı çay fabrikaları ise yaş çayın 10 kilosuna karşılık üreticiye bir kilo işlenmiş çay vererek, 'bir taşla iki kuş vurma'nın peşindeler.

Öte yandan ÇAYKUR tarafından açıklanan 1993 ürün alım programı üreticiyi özel sektörün "insafına" bırakmaktadır. ÇAYKUR'un ürün alım programına göre, çayın toplanmaya başladıktan 15 veya 18 gün içerisinde alım merkezine götürülmesi gerekiyor. Bu süre içerişinde metrekare başına belirlenen kontenjan ile ürün alınıyor. Kontenjan dağılımında görülen dengesizlikler bir yana, üreticinin bu süre içerisinde ürününü toplayabilmesi bir hayli güç görünüyor. Ayrıca kontenjan fazlası çayı ÇAYKUR'un almaması, üreticiyi çayı özel sektöre vermek zorunda bırakıyor.

Çay işletmelerine karşı örgütsüz olan üreticiler tüm bu olumsuzlukların önünde savunmasız kalıyorlar. Hakların alınabilmesi için örgütlü olarak mücadele edilmesi gerektiği kendisini artık çok daha açık bir şekilde gösteriyor.

Kars'ta Üçler ve Kaleiçi mahalleleri yeni bir katliamla karşı karşıya

Üçler Mahallesi heyelan tehdidi altında yaşıyor

Kars (Mücadele)-*Dağın eteğinde bulunan Üçler Mahallesi'nin kenarında yer alan 24 hanelik bölümü her an heyelan tehlikesiyle karşı karşıya. Bu tehlike karşısında mahalle halkının şikayetleri üzerine Bayındırlık Müdürlüğü bölgeyi afet bölgesi ilan etmiş. Heyelan bölgesindeki 24 evin başka bir bölgeye sevk edilmesi kararına rağmen yetkililer dört yıldır parmaklarını bile oynatmıyorlar.*

Bu konuda 1931 yılından beri Üçler Mahallesi'nde oturduğunu söyleyen Mevlüt Demirkıran bize şunları söyledi:

"Evlerimizin bulunduğu alan, dağın eteğinde, arkada kalan bölüm ise kayalık ve toprağı da gelen müfettişlerin söylediğine göre çürük toprak. Her an için toprak ve kayalar üzerimize gelebilir ve ölebiliriz. Elli metre ilerimizde evin üzerine toprak kaymış durumda. Eğer zamanında boşaltılmamış olsaydı, insanlar toprağın altında kalarak can verebilirlerdi. Bu konuda biz Bayındırlık Müdürlüğü'ne başvurduk. Başvurumuzdan sonra 1989 yılında Ankara'dan bir heyet gelerek incelemelerde bulundu. İncelemenin sonucunda 'oturulmanın sakıncalı' olduğu yönünde rapor verildi. Bu rapor doğrultusunda Bakanlar Kurulu'ndan bölgeden 24 evin boşaltılması ve bizlere uygun bir yerde ev verilmesi için bir karar çıkartıldı. Bu karardan sonra bizleri Emlak Bankası'na çağırarak, senetler imzalattılar ve borçlandırdılar. Bütün bürokratik işlemlerin bitmesine rağmen, halen bizlere verilecek evlere yerleşemedik. Ayrıca oturduğumuz evlerin imarı yasaklandığından, evlerimizin uçan yerlerini de onarmamıza belediye izin vermiyor. Ne bize ev veriyorlar, ne de evimizi tamir etmemize izin veriyorlar. Ne yapacağımızı şaşırdık. Eğer biz burada toprak ve taş altında kalarak ölürsek, sorumlusu devlettir."

Konuyla ilgili telefonla görüştüğümüz Bayındırlık Müdürü de bize şu açıklamayı yaptı.

"Onlara Digor yolu üzerinde ev vereceğiz. Ancak bunun için de bakanlığın istimlak ve projeler sorununu çözüp, ihaleyi aşmasından sonra imar işlerine başlayabileceğiz. Bu sorunun şimdiye kadar çözülmemesi Erzincan'daki depremden kaynaklanıyor. Üst düzeydeki yetkililerin yerleşim birimini boşaltmamaları bir faciaya neden olabilir.

Kars Kalesi'nden Kayan Kayalar Kaleiçi Yaşayanlarını Tehdit Ediyor

Yüksek bir tepe üzerinde bulunan Kars Kalesi'nin eteğinde kurulmuş olan Kaleiçi Mahallesi'nin Dersiçi Kümeleri adlı gecekondu bölgesi de, kaleden kopup gelecek büyük kayaların tehdidi altında.

Yetkililerin yıllardan beri "Buraları boşaltacağız. Sizlere başka bölgelerde ev vereceğiz." demeçleri hep lafta kalmış, gecekondu yaşayanları bu laflardan bıkmış. Kaleiçi ve Üçler mahallelerinde ölümle burun buruna bir yaşam sürdürmek zorunda bırakılan yoksul halk, kiraya çıkamadıklarını açıklayarak, yetkililerin bir an önce önlem almalarını istiyorlar. Sonu ölümle bitecek bir "facia" da olsa beklemek zorunda bırakılmışlar.

Çöp yine ölüm kusmak için Ege Mahallesi'nde pusuda

Ankara (Mücadele)-Ümraniye çöp faciasında çöken evler, yaşamlarını yitiren insanlar ve hala bulunamayan cesetler... Devlet erkanının timsah gözyaşları arasında suç topunu birbirlerine attıkları... Geçtiğimiz aylarda Ümraniye'de yaşanan facia ile bunlara tanık olmuştuk. Şimdi kimseden ses çıkmıyor. Devlet yetkilileri çözüm için olumlu hiçbir adım atmadıkları gibi, sorunu unutturdular. Ülkenin dört bir yanında Ümraniye gibi tehlike sinyalleri veriliyor. Şimdi Ümraniye çöplüğü gibi, diğer ilerdeki çöplükler de unutturuldu. Oysa her ilde, çöplükler yeni cinayetleri getirecek potansiyele gebe, sorumlular da o kadar ilgisiz.

Ankara'da çöplüklerde de aynı sorunlar yaşanıyor. Özellikle de Mamak'a bağlı Ege Mahallesi'nde yüz hane çöplüğün altında sıkışan metan gazının yoğun olduğu bir alan üzerinde kurulmuş. Geçtiğimiz günlerde bir ev çöktü. Yetkililer bölgeye gelip araştırma yaptılar. Metan gazının çok yoğun olduğunu bulup, evleri bir günlüğüne boşalttılar ve mahallede kanalizasyon kanallarının ağzını açtılar. Daha sonra olayla ilgili bir girişimde bulunmadılar. Oradaki metan gazının mahalleyi tamamen yok edecek derecede olması, yeni bir Ümraniye katliamı yaşanır mı sorusunu akıllarına hiç getirmedi. Bu sorunla ilgili tek bir adım atmadıkları gibi, mahalle sakinleri bu konuyla ilgili bilgilendirilmediler de.

Ege Mahallesi'ndeki bu gecekondu yerleşim bölgesi, kaderine terk edilmiş durumda. Tedbir alınmadığı durumda, en kısa zamanda Ümraniye'den daha büyük bir cinayet kapıda. Çöplüğün bulunduğu alan üzerinde Mamak kesimine gönderilen büyük bir de kömür deposu var. Çöplük kapatıldıktan sonra, yeni bir çöp alanı olarak da hemen 1 kilometre ilerisi seçilmiş durumda. '80'li yıllardan bu yana Ankara'nın bütün çöpü oraya dökülüyor. Bu çöplükte ise, onlarca insan çalışıyor. Yine Belko'nun kömür deposunda yüzlerce tonluk odun var. 500 metre gerisinde ise 350 tane otobüsü alabilen EGO (Elektrik, Gaz, Otobüs) garajı var. Böyle büyük bir olayın halka duyurulmaması ise büyük bir suçtur. Bundan doğacak zararlar ve olacak cinayetin tek sorumlusu devlet ve Mamak belediyesi olacaktır.

Öğrenci gençlik Ankara'ya yürüyor

İzmir (Mücadele)-Ege Üniversitesi'nde, üniversiteleri tam bir "kışla" olarak düşünen, okul yönetimlerine polislik görevi veren MGK kararlarının kaldırılması için yapılan eylemler zincirine bir yenisi daha eklendi. Ankara yürüyüşü. Ege Üniversitesi'ndeki baskıların artmasını ve MGK kararlarının üniversitelerde hayata geçirilmesini protesto etmek ve kararların kaldırılması için öğrenci gençlik 24 Haziran günü saat 12.00'de Ege Üniversitesi Rektörlüğü önünde toplandı. Yürüyüşe yaklaşık 45 kişi katıldı ve diğer illerle koordinasyon halinde olduklarını açıkladılar.

Ege Üniversitesi önünden hareket ederek İzmir çıkışına doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş sırasında "Yaşasın Ankara Yürüyüşümüz", "MGK Kararları Kaldırılsın", "Biz Kazanacağız", "Gerici Faşist Eğitime Son" sloganları atıldı. Bundan rahatsız olan polis, slogan atmamaları için öğrencileri uyardı. Öğrenciler sloganları ile yola devam ederek kararlı olduklarını bir kez daha gösterdiler.

Devrimci-demokrat öğrencilerden oluşan Ankara yürüyüş komitesi, Ankara'ya yürümekte kararlı olduklarını, hiçbir engelin bu yoldan kendilerini döndüremeyeceğini açıkladı. Öğrenciler İzmir çıkışında bir otobüse binerek ikinci durakları olan Manisa'ya hareket ettiler. Öğrenciler buraya arkadaşları tarafından sloganlarla uğurlandılar.

HEDEFLERİ BAŞKENT- Taleplerini, seslerini Ankara'ya taşıyorlar. Öğrenci gençlik onlarla.

Manisa'ya girdiklerinde, otobüsten inerek tekrar yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sırasında halkın kendilerini desteklediği gözlendi. Manisa'da yürüyüşe devam eden öğrenciler polis barikatı ile karşılaştılar. Polis yürüyüşe tahammül edemeyerek öğrencilere saldırdı.

Öğrenciler hep bir ağızdan "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" diye slogan atarak, bir kez daha işkencecilerin gerçek yüzlerini sergilediler. Saldırıdan sonra polis öğrencilerin kararlı direnişini görerek geri adım attı ve öğrencileri tek tek serbest bıraktı. Serbest bırakılan öğrenciler otobüse binerek tekrar yola çıktılar.

Öğrenciler yola çıktıktan sonra polis muhabirimizi gözaltına aldı. Muhabirimiz de bir saat sonra serbest bırakıldı.

19 Mayıs Üniversitesi'nde keyfi soruşturmalar

Samsun 19 Mayıs Üniversitesi'nde 50 kadar öğrenciye üniversitede yasadışı eylem yaptıkları, slogan attıkları, pankart açtıkları gerekçesiyle disiplin soruşturması açıldı. Bunlardan iki öğrenciye iki dönem, altı öğrenciye bir dönem uzaklaştırma cezası verildi. Üç öğrenciye iki defa disiplin soruşturması açılarak, "28 Nisan 1993'te üniversitenin Eğitim Fakültesi Kampusü'nde yasadışı eylem yapmak, bildiri dağıtmak, pankart asmak ve polisin müdahalesiyle gözaltına alınırken yasadışı örgüt sloganı atmakla" suçlanıldılar. Ceza alan Devrimci Gençlik dergisi okuru bir öğrenci de soruşturmada Devrimci Sol örgütü üyesi olmak ve örgüt adına üniversitede çalışma yapmakla suçlandı.

Öğrenciler soruşturmalardaki iddiaların tamamen asılsız olduğunu, belirtilen tarihte okulda böyle bir eylem yapılmadığını, ikinci defa soruşturma açılan üç öğrencininse belirtilen tarihte okulda dahi olmadıklarını söylediler.

Disiplin soruşturmalarında hızını alamayan idare, bir hafta izlemek için üniversiteye giden gazetemiz temsilcisi Hülya Tumgan'a da disiplin soruşturması açtı. Fakat olayın ilginç yanı ise temsilcimizin üniversiteden mezun olmasının üzerinden iki sene geçmiş.

Keyfi uygulamalar karşısında sessiz kalmayacaklarını belirten öğrenciler, 16 Haziran günü İnsan Hakları Demeği'nde yaptıkları polis-idare-sivil faşist işbirliğini protesto eden basın açıklamalarında, "Bizler devrimci-demokrat öğrenciler olarak, üniversitelerde uygulanan, bilimin karşısında olan, tamamen gerici, çağdışı uygulamalara karşı tüm devrimci-demokrat kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz." dediler.

Öğrenciler basın açıklamasından sonra tamamen keyfi olan bu cezalar karşısında İdari Mahkeme'ye başvuracaklarını söylediler.

Bilkent'te idare-sivil faşist işbirliği

Bilkent Üniversitesi Rektörü Mithat Çoruh, 29 Nisan gecesi silahlarla yurdu basan ve birçoğunun Bilkent'te okuduğu tespit edilen sivil faşistler hakkında onca tanığa ve delillere rağmen "delil yetersizliği" olduğunu iddia ederek, soruşturmaları kapattırdı. Keyflilikte eşi görülmemiş bir hız kaydeden Mithat Çoruh, öğrenci konseyine bağlı 8 kulübün imzaladığı ve konseyde onaylanan sivil faşistleri protesto içerikli bildirileri dağıtan iki demokrat öğrenci hakkında disiplin soruşturması açarak, okuldan atmaya çalışıyor.

Rektörün sivil faşistlerle işbirliğini ve arkadaşlarının okuldan atılmak istenmesini protesto eden Bilkent'li öğrenciler, 8 Haziran günü rektörlüğe bir yürüyüş yaptılar. Rektörü yerinde bulamayan öğrenciler yetkili biriyle görüşme yaparak, "Biz de soruşturma açılan iki arkadaşımız gibi aynı suçları işledik, işlemeye devam ediyoruz. Bizim de hakkımızda soruşturma açın, bu şekilde bizi yıldıramazsınız." diyerek, dayanışmanın, arkadaşlarına sahip çıkmanın güzel bir örneğini sergilediler.

Eylemlilikerini sürdüren öğrenciler 10 Haziran günü Tabldot Kafeterya'da yaptıkları basın açıklamasıyla idare-sivil faşist işbirliğini protesto ettiler.

Yargısız infazlara tepkiler sürüyor

Adana DLMK'lı öğrenciler kamuoyunu infazlara karşı duyarlı kılmak ve yargısız infazları protesto etmek amacıyla başlattıkları imza kampanyasını sona erdirdiler.

17 Haziran günü Adana ÖZGÜR-DER'de bir basın açıklaması yapan öğrenciler, her kesimi yargısız infazlara karşı duyarlı olmaya çağırarak, imza kampanyası hakkında bilgi verdiler. Yapılan basın açıklamasında 30 Nisan'da İstanbul'da gerçekleştiren yargısız infazın sorumlularının cezalandırılmasını isteyerek, "Hepimiz birer Uğur ve Şengül'üz. Hadi gelin bizi de öldürün", "Umudu Katledemezsiniz", "Yaşasın Demokratik Lise Mücadelemiz", "Haklıyız Kazanacağız" şiarlarıyla açıklamalarını bitirdiler. Basın açıklaması sonrası öğrenciler topladıkları imzaları TBMM Başkanlığı'na gönderdiler.

Sıra onlara gelmeden seslerini yükseltiyorlar. "UMUDU BÜYÜTECEĞİZ"

Sıvas'ta liseli gençlik üzerindeki baskılar devam ediyor

Sıvas polisi gelişen mücadeleyi engellemek amacıyla özellikle lise öğrencilerinin üzerinde yoğun bir baskı ve gözaltı politikası uyguluyor.

7 ve 8 Haziran tarihlerinde dördü lise öğrencisi 6 kişi gözaltına alındı. Savcılığa çıkarılan 6 kişiden öğrenci olan 4'ü tutuklanırken, diğerleri serbest bırakıldılar. Ancak polisin baskısı sadece keyfi gözaltılar ve tutuklamalarla gündeme gelmiyor. Aileleri tehdit ederek, çocuklarını mücadeleden uzak tutmalarını istiyor. Özellikle Mücadele gazetesi çalışanlarıyla öğrencilerin ailelerini karşı karşıya getirmek isteyen polis, "Çocuklarınızı kullanıyorlar, onların gözaltına alınıp, tutuklanmalarını sağlayarak, cezaevinde yetiştirmek istiyorlar..." türü sözlerle ailelerin kafalarını bulandırmaya çalışıyor. Ayrıca demokrat bilinen öğrencileri, tutuklanan liselilerin arkadaşlarını; öğretmenleri ve okul idarelerini işbirliğiyle tehdit ederek, muhbirlik teklif ediyorlar.

Tüm bu baskıların yanı sıra oportünizm de adeta polisle yarışırcasına, öğrencilerin ailelerine giderek, "'Onlar aileleri ile sorunları olan çocukları bulup kullanıyorlar, onları harcıyorlar." türü söylemlerle devrimcilere karşı kışkırtıyorlar.

■ ■ ■

"Her koşulda demokratik lise mücadelesini sürdüreceğiz"

Eskişehir DLMK'nın liselerde yaşanan sorunlar çerçevesinde öğrencilerin duyarlılığını sağlamak için Türkiye çapında başlattığı imza kampanyasına Ankara DLMK da katıldı.

16 Haziran günü Altındağ DSP'de bir basın açıklaması yapan DLMK'lı öğrenciler eğitim yılı boyunca karşılaştıkları baskıları anlattılar. Ayrıca imza kampanyası sırasında da Çankaya Lisesi'nden H.K. isimli öğrencinin müdür tarafından polise teslim edilip, gözaltına alındığını, Ayrancı Lisesi'nde de H.Ö. isimli arkadaşlarının müdür tarafından polise teslim edilmekle tehdit edildiğini vurguladılar.

DLMK'lı öğrenciler her koşulda demokratik lise mücadelesini sürdürecekleri mesajını bir kez daha tekrarlayarak topladıkları imzaları Milli Eğitim Bakanlığı'na gönderdiler.

■ ■ ■

Gaziantep'te liseli gençliğin yükselen sesi

Gaziantep'te 11 Haziran günü DLMK'lı öğrenciler tarafından Şehit Şahin Lisesi'nde yıl sonu şenliği yapıldı.

Polis işbirlikçisi olan, okuldaki faşist örgütlenmeye öncülük eden ve baskıcı kişiliğiyle tanınan Müdür Seyit Çapan'ın tüm tehdit ve engelleme çabalarına rağmen, davul-zurna ile okulun bahçesine giren DLMK'lı öğrenciler şenliği gerçekleştirdiler. Yaklaşık 300 öğrencinin katıldığı şenlik sırasında söylenen türküler eşliğinde coşkulu halaylar çekildi.

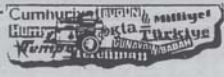

Sayfa sayfa namus timsalleri

Burjuva basın, gelişen mücadele karşısında büyük bir gayretkeşlik ve zorlamayla, devrimciler hakkında yalana, çarpıtmaya dayalı yazılar yayınlamaya devam ediyor.

Devrimcilere saldırmakta yeni yalan ve karalamalar bulamadıkları noktada, bir dönem en popüler karalama ve saldırı aracı olan kadın-erkek ilişkileri hakkında toplumun değer yargılarına ters düşecek yazılar yayınlıyorlar. 12 Eylül döneminde bu yoğun bir şekilde yapıldı. Hemen hemen her gazete, çeşitli senaryolarla devrimcilere birtakım pislikler atmanın yollarını arayıp saldırdılar.

Bu saldırılar süreç içinde azalsa da, bugüne kadar sürdü geldi. Burjuva basın, Adana'da şehit düşen Esma Polat'la ilgili her türlü pisliği üretmeye çalıştı. Ama sonuçta ellerine bir şey geçmedi.

Bugün ise, Hürriyet ve Türkiye gazeteleri, Murat Gül'ün katledilmesi ve 4 kişinin yakalanması ile ilgili verdiği haberlerde, eski maharetlerini sergilemeye çalışıyor. Güya operasyonda yakalanan Asuman Baykal, polise verdiği yazılı ifadede Avukat Murat Demir'in kendisine tecavüz ettiğini söylemiş. Bu gazetelerin yazdıkları şaşırtıcı değil, ama tiksindirici. Hürriyet ve Türkiye gazeteleri, bu haberleriyle sözde devrimcilerin "ahlaksız" olduğunu kanıtlamış oldular. Böylece, Türkiye halkları Hürriyet ve Türkiye gazetesinde çıkan yazılarla devrimcilerin "ahlaksız" olduğunu bir çırpıda öğreniverdi. Ne kadar da basitler!..

"Dünyanın bütün kanalizasyonları yer altından akar, ama Cağaloğlu'nda yer üstünden akar" deyişi boşuna değilmiş. Pislik sayfalarından akıyor.

Size sesleniyoruz sefiller! Hayatın her alanında bir gelenek yaratan devrimcilerin yaşamını, ahlak anlayışını, kadın-erkek ilişkilerine bakış açısını çok iyi biliyorsunuz.

Türkiye halkları sizi de çok iyi biliyor. Yaşantınız, ahlaksızlıklarınız kağıda dökülmek istense, binlerce sayfalık tefrikalar yayınlanabilir. Neleri sayıp dökelim ki?

Sayfalarınızda gururla sunduğunuz çıplak kadın fotoğrafları, özendirerek anlattığınız sapkınlıklar, özel ekleriniz, komplolarınız ve daha niceleri... Cinselliği malzeme yapıp satışlarınızı artırma çabalarınız ise ayyuka çıktı. Öyle ki, bir yandan kupon karşılığı dini yayınlar dağıtırken, kuponların olduğu sayfalarda çıplak kadın resimleri, rezalet fotoğrafları yayınladınız. Sizde iyi gazeteci, skandalları, seks partilerini, burjuvazinin sapık yaşantısını en iyi görüntüleyen, yazan, asparagas haber üreten kimse demektir. Haber anlayışınız, gazetecilik anlayışınız, batmakta olan gazeteleri kurtarmakla ünlü olan ustanızın bir elinde içki kadehi, diğer elinde çıplak kadın fotoğrafı olduğu halde "Bana bunun altına haber yapacak gazeteci lazım, benim yanıma onlar gelsin" sözlerinde somutlaştı. Yetiştirdiğiniz "iyi gazeteci"ler, acil servise getirilen yaralı kadınların üstündeki örtüyü kaldırıp fotoğraf çekmeyi alışkanlık haline getirdiler. Öyle namussuzlaştınız ki, kupon karşılığı kadın vermeye bile kalkıştınız.

Evet, sizler de Türkiye gerçeğinden ayrı değilsiniz. Saflarınızda yer aldığınız egemen sınıflar gibi nerenizden tutulursa tutulsun pisliksiniz.

Biliriz/sevgi/yaşam/ve ahlak yoksunudurlar
Biliriz/umuda/sevdaya/ve güneşe saldırırlar.

Evet, güneşe çamur atıyorsunuz. Sanmayın ki, yalanınız, iğrenç iftiralarınızla bir yere varacaksınız. Sanmayın ki, sizin attığınız çamurla kirlenecek devrimciler. Ve sanmayın ki, yanınıza kalacak! Şafağın sancısı gün ışığına vurduğunda, şafağın sahibi elbet tutacaktır sözünü.

ISIRGAN

Bir yıldır aranan Devrimci Sol üyesi yakalandı!

Uyanık Eskişehir polisi "suçluları" ve "zanlıları" kesinlikle elinden kaçırmıyor. Sanık ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kendisini yakalamak için gecesini gündüzüne katan kahraman Eskişehir polisinin pençesinden kurtulamıyor.

21 Haziran günü Eskişehir Temsilcimiz Durak Doğan'la birlikte gözaltına alınan eski temsilcimiz Devrim Dağtartan'ın bir yıldır Devrimci Sol üyeliği iddiası ile arandığı öğrenildi.

Firari olduğu bir yıl boyunca her gün düzenli olarak Eskişehir büromuza gidip gelen Devrim Dağtartan'ın evi defalarca polis tarafından basıldı, gözaltına alındı. Fakat ne yaparsa yapsın, Eskişehir polisinin elinden kaçamayarak yakalandı. Ancak arkadaşımız ertesi gün serbest bırakıldı. Üstlerine yaranamayan uyanık kahramanların da bir yıllık uğraşı sona ermiş oldu.

Demirel bir ayda 6 temel attı, 14 yabancı devlet adamı ile görüştü

■ Cumhurbaşkanı **Süleyman Demirel**, göreve başladığı 16 Mayıs tarihinden bugüne kadar geçen bir aylık Cumhurbaşkanlığı görevinde 11 yurtiçi gezisinde 6 temel atıp, 3 açılış yaparken, Çankaya Köşkü'nde 249 kişiyi kabul etti.

■ 5 defa İstanbul, 2 defa Antalya ve birer defa da Şanlıurfa, Isparta, Amasya ve Balıkesir'e olmak üzere 11 yurtiçi geziye çıkan ve bu gezilerinde 11 bin 720 kilometre kateden **Demirel**, çeşitli törenlerde 7 defa konuştu. 14 yabancı devlet adamı ve misafirle görüşen Cumhurbaşkanı, İspanya Kralı ve Almanya Başbakanı'nın karşılama ve uğurlama törenlerine katıldı.

Özal'ın rununu şad ediyor...

Eskişehir polisinde Grup Yorum korkusu

Özgürlük Türküsü konseri için Arı Sineması'na konuşmaya giden tertip komitesi üyeleri, sinema müdürünün ilginç yanıtıyla karşılaştılar. "Grup Yorum dışında herkes bu sinemada konser verebilir kardeşim. Adamlar geldiği zaman tüm Eskişehir karışıyor."

Bu tavrın nedeni daha sonraki konuşmalarda anlaşıldı. Meğer Eskişehir polisleri, her ay sinemaya giderek müdüre "Grup Yorum bugünlerde Eskişehir'e gelebilir. Sakın ola, sinemayı onlara kiralamayın." diyorlarmış.

Anlaşılan geçen yıl "Bu Yaşam Bizim-Sevgi ve Dostluk Şenliği" sonrası, aralarında Grup Yorum üyelerinin de bulunduğu onlarca kişi için tutuklama kararı çıkartmanın da işe yaramadığını gören polisler, yeni yöntemler geliştirmeye çalışıyorlar. Ne diyelim, korkunun ecele faydası yok.

Aç tavuk rüyasında kendini darı ambarında görür...

Özrü kabahatinden büyük

Grup Yorum'un Tokat konserinde Özgür Gelecek taraftarlarının konseri engelleme çabalarına rağmen, daha sonra konsere girmek için özeleştiri vermeleri karşısında huzursuz olan Özgür Gelecek dergisi, durumu kurtarmak için binbir dereden su getiriyor. Açıklama üzerine açıklama yapıyorlar.

Son sayılarında konsere özeleştiri vererek girdiklerini kabul etmekle birlikte, "siyasi kimliğimizle konsere girmedik" diyebiliyorlar.

Söylenecek söz yok. Özrü kabahatinden büyük. Sanki mağazada elbise denemek için üzerinden kazak çıkartıyorsun. Bu ülkede devrimciler siyasi kimliklerinden soyunmadıkları için, siyasi kimliklerini her koşulda savundukları için işkencelerden geçirildiler, ölüm oruçlarına yattılar.

Özgür Gelecek dergisi için her şey ne kadar da kolay. Yanlış bir şey yaptığını düşündüğün zaman kişisel yaptık, siyasi kimliğimiz yoktu diyeceksin, altı ayda bir özeleştiri vereceksin, hiç kimse de bu ne biçim devrimcilik demeyecek sanıyorlar. Sahi devrimcilik mi bu?

Çalışanlara para bulundu da, sıra işçilerde...

Bamteli

Çizerimiz Tarık Tolunay gözaltında bulunduğundan dolayı, bu sayımızda başka bir karikatürü yayınlarken, çizerimizin hiçbir gerekçe olmaksızın gözaltına alınmasını protesto ediyoruz.

Sıvas'ta Grup Yorum Konseri

Her şeye rağmen "umudu büyütüyoruz"

Sıvas polisinin ve oportünizmin tüm engelleme çabalarına rağmen, Grup Yorum 18 Haziran günü verdiği konserde, Sıvas halkıyla buluştu.

Oportünizm günler öncesinden konser çalışması yapanlara ve bilet satılan yerlere giderek, "Biz katılmama tavrı aldık, siz de bu tavra uyun" diyerek, konsere katılımı engellemeye çalıştı. Bununla da yetinmeyerek, "konserde olay çıkacak" gibi provokatif sözlerle yılgınlık yaratmaya kalkıştılar. Bu arada polis de boş durmadı. Konser çalışmalarını engelleyerek, organizasyon komitesine baskı yaparak konseri engellemeye çalıştı.

Oportünizmin ve polisin bütün engelleme çabalarına rağmen, konsere 2000 kişi katıldı. Konsere insanların gitmemesi için çalışanlardan iki kişi de, yaptığı çalışmayı unutmuşçasına konsere geldi. Bu kişilerden konser salonuna girmek için direten kişi, kendisine daha önce yaptığı ahlaksızlıklar hatırlatılarak "Eğer bir parça onurun varsa, bu salonu terk edersin" denmesi üzerine, "Ben buraya bireysel olarak geldim, biz bu karan yapısal olarak aldık. Ancak insanlara bireysel olarak katılım konusunda bir şey söylemedik." cevabını verdi. Oportünizm yüzsüzlükte sınır tanımaması, konsere katılanların hep bir ağızdan haykırdığı "Oportünistler Dışarı" ve "Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla teşhir edildi.

Konser salonuna "Yargısız İnfazlara Son-Cumhuriyet Üniversitesi-TÖDEF", "Uğur'u, Şengül'ü Katlettiniz, Umudu Asla-Cumhuriyet Üniversitesi-TÖDEF", "Haklıyız Kazanacağız-Şarkışlalı Devrimciler", "Her Şey Birliğimiz, Geleceğimiz ve Zaferimiz İçin-Tertip Komitesi" ve "Kanımızla Yazıyoruz Tarihi, Haklıyız Kazanacağız-Sıvas Mücadele" pankartları asıldı.

Devrim şehitleri için saygı duruşu ile başlayan konserde, "Haklıyız Kazanacağız" sloganı hiç eksik olmadı. Ayrıca, "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Murat Gül Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor", "Yaşasın Kır Gerilla Birliklerimiz", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Katil Polis Dışarı", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş", "Yaşasın Devrimci Sol", "Kahrolsun Darbeci İhanet Çetesi", "Yaşasın Dersim Direnişimiz" sloganları atıldı. Polisin salonda bulunması, video çekimi yapması da kitle tarafından protesto edildi ve zaman zaman polisin çekim yapması engellendi.

Ayrıca konser sırasında üzerinde Dursun Karataş'ın resmi ve "Devrimci Sol Güçler" imzası bulunan bir pankart açıldı. Konserin coşkusundan tedirgin olan polis, konser sonrasında gözüne kestirdiği kişilere ve tertip komitesine coplarla saldırdı. Gazetemiz muhabiri Hülya Dağlı ve Tıp Fakültesi öğrencisi Ünal Erden gözaltına alındı.

El sanatları, resim ve heykel sergileri

Yukarı Mezopotamya Kültür Merkezi'nde 15 gün sürecek olan, el sanatları, resim ve heykel sergileri 19 Haziran'da açıldı.

Serginin açılışında yapılan konuşmada, "Bir ulusun kültürü yok sayılıyordu. Biz buna karşı çıktık ve Kürt ulusunun kendisine has bir kültürü olduğunu göstermek istedik" denildi.

Mezopotamya Kültür Merkezi'nde açılan sergilerden biri ressam Fevzi Bilge'nin çamurdan yaptığı heykeller ve yağlıboya resim sergisi, Ressam Fevzi Bilge, bu sergide içindeki fırtınaları yansıtmaya çalıştığını, serginin 5-6 yıllık bir çalışmanın ürünü olduğunu ve birçok eser arasından seçilerek hazırlandığını söylüyor.

Fevzi Bilge'nin çalışmalarının konusunu kadınların toplumdaki yeri, yaşadıkları sorunlar, baskılar oluşturuyor.

Sergide ayrıca savaşan, halay çeken, direnen Kürt halkı anlatılıyor. Fevzi Bilge'nin çok yakında Diyarbakır'da bir heykel sergisi çalışmaları var.

Mezopotamya Kültür Merkezi'nde açılan bir diğer sergide Kürt el sanatları örnekleri yer alıyor. Kürt halkının günlük kıyafeti "Şal u Şepik", doksuna tezgahı "Dezgehe Haliça", değişik yörelere ait yastıklar, minderler, el işlemeleri sergide dikkat çeken ilginç eserler.

Mezopotamya Kültür Merkezi'nde süren etkinlikler Kürt halkının yok sayılması ve asimilasyonu politikalarına karşı Kürt kültürünün yaşatılması, tanıtılması doğrultusunda önemli bir çalışmayı içeriyor.

Tavır dergisinin 27. sayısı çıktı

Kültür ve Sanatta Tavır dergisinin Mayıs-Haziran sayısı çıktı. Derginin bu sayısının gündemini yargısız infazlar oluşturuyor.

Zozan Evindar, Dersim'de katledilen 12 Devrimci Sol gerillasının ardından duygularını yazmış "Ardıç'ta Çatlayan Tohum" yazısında.

13 yıllık devrimci tutsak Baki Altın'ın "Yenilenen insan" başlıklı yazısı, devrimci hareketle somutlaşan insan güzelliğini ve onu kirletmeye çalışanları ele alıyor.

Dersim dağlarında savaşan gerillaların gönderdiği bir şiir var derginin orta sayfasında. Şiir '92'nin Mart'ında Malatya dağlarına düşen Tuncay Geyik'in küçük kızı için yazılmış.

Tavır'ın bu sayısı yine devrimci kültür ve sanat ürünleriyle dopdolu.

GÜN İZİ

Gelecek, bütün bir halkın ve onun aydınlarının elindedir

Elif Sumru GÜREL

Bizim gibi baskının, sömürünün, zorun en yoğun biçimlerde yaşandığı yeni-sömürge ülkelerde, aydın kavramı, aydının toplumdaki yeri, işlevi, sınıf mücadelesinin neresinde yer aldığı, neresinde yer alması gerektiği her zaman tartışma konusu olmuştur.

Türkiye'de aydınlar, aydın olma sorumluluğunu kavrayamamış ve toplumsal gelişmeye ayak uyduramamıştır. Toplumsal mücadelede üstlendikleri olumsuz rolleri, ülkemiz aydınlarını halkın gözünde değersizleştirmiştir. Gerçek aydınlar, proleter aydınlar dışında kalanlar, düzenin sömürü ve zor uygulamalarına karşı çıkmak yerine, sessiz ve tarafsız kalmayı, giderek düzenle uzlaşmayı seçmişlerdir. Düzen aydınlara fazla seçenek bırakmamaktadır. Ya yeni bir dünya için mücadele edenlerden yana olacaksınız, kuracağınız eşitlik, bağımsızlık ve özgürlüğe karşılık düzenin matbaalarını, bankalarını, kolluk kuvvetlerini karşınıza alarak işkencelere ve hapishanelere layık görüleceksiniz, ya da sonuç olarak düzenin sürdürülmesine yardımcı olarak, kokmuş, çürümüş ne varsa onu içinize sindireceksiniz.

Ülkemiz aydınları inkarcıdır, dağınıktır, hatta başıbozuktur. Örgütten nefret eder, hem de örgütlenmeden hiçbir toplumsal etkinliğin gerçekleştirilemeyeceğini bilerek. Bencildir, kariyeristtir, halka sırtını dönerek yarattığı küçücük dünyada şan, şöhret budalalığıyla avunur. Kendini ayrıcalıklı olduğuna inandırmıştır, başkalarının da inanmasını bekler. Çok çabuk savrulur. Bir gün her yeri güllük-gülistanlık görür, bir başka gün karamsarlığa düşer ve kendini yalnızlaştırır.

Ülkemiz aydınları teslimiyetçiliği, işbirlikçiliği erdem saymıştır yıllar boyu. Şoveninsttir, ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında kör olmayı, sağır olmayı sürdürmüştür. Hem de burjuva temsilcilerinin bile gerisine düşen bir çizgide.

İnançsızlık, lafazanlık, pasifizm genel bir karakter gibidir. Aşılmaz, sarsılmaz sandıkları statüler kurmuşlardır. Bütün bir ülke, bütün bir halk acı çekmekte imiş, gençler sorgusuz sualsiz yargısız öldürülüyormuş, köyler, şehirler bombalanıyor, Kürt halkı katledilmek isteniyormuş, ne gam!

Burjuva ve küçük burjuva aydınlarına ve halk arasına sızmış uzantılarına karşı mücadelenin uzun soluklu olacağı kavranılmalıdır. Halk içindeki ilerici, aydın unsurlar sahiplenilip dönüştürülerek, küçük burjuva aydınlarının statülerine karşı amansızca mücadele edilmelidir. Küçük burjuva aydınlarının tarafsız, kuşkucu, bilinemezci, yamıltıcı tavırları teşhir edilmelidir.

Devrimci mücadele kendi aydınlarını yaratacaktır. Gerçek aydın, halkı daha güzel bir dünyaya layık görür ve bunun için yetenekleriyle, sanatıyla, örgütlü mücadeleyle, kısaca her şeyiyle mücadele eder. Yaratıcıdır, bilimsel bilgi kuramının rehberliğinde aklıyla mücadele eder. Halka bağlıdır, halka güvenir. Yılmaz, mücadeleyi terk etmeyi düşünmez. Gelecek, bütün bir halkın ve onların aydınlarının elindedir.

Sömürgeciliğin adı yeni dünya düzeni

Biraz medeniyet, biraz huzur adına emperyalist sömürgecilik ve ulusal onurun ayaklar altına alınması, bağımsızlıktan, özgürlükten vazgeçilmesi... Halklar hiçbir zaman bunu kabullenmedi. Bilinçler ne kadar çarpıtılmaya çalışılırsa çalışılsın, emperyalizm kendisine, elindeki medyalarla nasıl bir misyon yüklerse yüklesin, en önemlisi Birleşmiş Milletler emperyalizmin yaptıklarını meşrulaştırmak için nasıl yol açarsa açsın, bu gerçeği değiştirmek, halkları aldatmak hiç de kolay bir şey değildir. Emperyalizmin propaganda aygıtlarının yalanları ne yaparsa yapsın, bu gerçeği değiştiremeyecektir.

Emperyalizm, sömürgeciliğini hiçbir dönem böylesine açık açık pazarlamamış ve özellikle ABD emperyalistleri hiçbir dönem böylesine kurtarıcı ve barış meleği pozları takınarak istediği ülkeye müdahale etme hakkını kendisinde bulamamıştı.

İşleri şimdilerde çok kolaylaşmıştı. Birleşmiş Milletler de, ABD emperyalistlerinin yaptığı her işe uluslararası hukuk kılıfını geçirmeyi gönüllü üstlenmişti. ABD, sırtı kolay kolay yere gelmez bir suç ortağı bulmuştu. Ve ortağıyla her konuda anlaşıyordu. Ve üstelik "yeni dünya düzeni"nin mimarı "barış meleği"nin en kötü işi yaparken bile, karşısına çıkıp da frenleyecek bir güç yoktu artık. "Komünizm" korkusundan kurtulmuş, kendi yörüngesinde "tek kutuplu dünya"ya gidişin engellerini büyük ölçüde aşmıştı, ABD "üçüncü dünya" sınıfına soktuğu ülkelere ve halklarına istediğini yapmakta serbestti. Artık neredeyse dünyada her şey ondan sorulur olmuştu! Beyaz Saray'dan karar çıktı mı, hemen itirazsız Birleşmiş Milletler kararı haline geliyordu. Ve uluslararaşlaşarak, ABD'ye istediğini yapma yetkisiyle birlikte uygulanmak üzere teslim ediliyordu.

Tabii ki, sırtını dünyanın güçlü medyalarına dayayan bir güç için her şeyi istediği gibi yansıtmak, dünyaya olayları istediği gibi aktarmak kolay bir işti. Emperyalist medyalar, devrimci-demokrat güçlerin yalanlarını yüzlerine vuran ve gerçeği yansıtan kanalları azaldıkça, halkların bilinçlerini çarpıtmada, gözlerini boyamada güçlük çekmiyordu.

Emperyalizm sözcüğü kulaklara çarptığında elektrik çarpmışçasına nefret uyandırırdı. Halklar bütün kötülükleri ve çirkinlikleri emperyalizmle özdeşleştirmişlerdi. Emperyalizm, hele de ABD emperyalizmi denilince akla askeri darbeler, diktatörlükler, istilalar, işgaller, katliamlar, komplolar, provokasyonlar geliyordu. Sömürgecilik, yeni sömürgecilik, talan, yağma, soygun, sömürü geliyordu.

Şimdi emperyalizmin borusu ötüyor ve bir yerde dediği dedik oluyor. Emperyalistler her şeyi altüst edip istedikleri gibi kullanıyorlar. Kavramlar, sözcükler bile onların dilinde değişiyor. Ve değiştirilmiş, bozulmuş haliyle halklara kabul ettirilmeye kalkılıyor. Şimdilerde Amerikancılık moda. Amerikancılık özentisi ortalığı kaşıp kavuruyor. Herkes ABD'yi yanına almakla sırtının yere gelmeyeceğini düşünüyor. Adeta dünya Amerikanlaşıyor. Değişen ne? Emperyalizm mi yoksa sömürgeciliği mi? Soygun ve sömürü mü? Silah pazarlamadan ve bunun için savaş çıkarmadan yaşayamaması mı? Evet, değişen nedir? İki paylaşım savaşı çıkarmış ve binlerce bölgesel savaşa burnunu sokan ve sokmaya bütün hızıyla devam eden 40 yıllık emperyalizm hiç barışçı olabilir; dünya barışı için güvence sağlayabilir miydi? En üst aşaması emperyalizm aşamasına yüz yılın başında gelen kapitalizm o gün neyse şimdi de oydu. Ama şimdi, biçimsel bazı değişmeler yanında istediğini yapacak, yaptıracak ve yaptığı işe kimseyi karıştırmayacak bir fırsat geçirmişti. Yeni dünya düzeni için yolunu düzlemişti. Bunu kullanarak kendisini özgürlüküü, dünya demokrasisinin ve barışının kalesi olarak gösteriyordu. Ve bu çehreyle ülkeleri ve halkları birer birer kendisine bağlayıp sömürgeleştiriyordu.

ABD emperyalizminin yeni dünya düzeninde işte bunlar var. Değişen bir şey yok. Sadece emperyalizm ve sömürgeciliği frenleyen sosyalist bir dünyanın olmadığı bir yerde, emperyalizm istediği gibi at oynatıyor. Kendisini istediği gibi gösterebiliyor. Ve kimseye de hesap vermiyor.

Sömürgeciliğin nimetleri öve öve bitirilemiyor. Halkların geri kalmışlığı, emperyalizme nasıl muhtaç olduğu, emperyalizmin otorite, huzur ve güven getirdiği anlatılıyor. Emperyalizmin "3. dünya" dedikleri ülkeleri sömürgeleştirip her yönde kendine bağlayarak geliştirdiği, çağdaşlaştırdığı açık açık savunuluyor. Halkların hafızalarını silmek için medyaların rotatifleri, bobinleri, ekranları, kameraları ve her türlü haberleşme kanalları boş durmuyor. "Kahraman rambolar" da emperyalizmin kurtarıcılığını, gücünü simgeliyor. Neredeyse yoksulluk ve sefaletin batağında yaşayan "3. dünya ülkeleri" dedikleri geri bırakılmış ülkelerin halklarının kendilerini işgal etmeleri için nasıl yanıp tutuştukları bile anlatılıyor. Emperyalizm, sömürgecilik denilince, yaşanan gerçekliğin tersine akıllara özgürlük, bağımsızlık, demokrasi, barış, insan hakları gelmesi isteniyor. Ve medyalar bunun için durmadan yalan üretiyorlar.

Evet, onlara ve sömürgeciliğin ne kadar iyi olduğunun teorisini yapan emperyalizmin işbirlikçilerine, beslemelerine ve teorisyenlerine göre; "3. dünya ülkeleri"nin pek çoğunda hükümetler parça parça olmuşlardı. Uygar yaşamın en basit koşulları bile bu ülkelere uğramamıştı. Tek çare vardı, gelsin emperyalizm ve getirsin sömürgeciliğini ve "zavallı" halkları kurtarıversin!

Amerikan askerleri Somali'ye girdiğinde tarihi bir anın yaşandığını utanmazca söyleyiveriyorlar. "Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi"nin onayıyla yapılan bu müdahale yaşam ve mülkiyet hakkını korumak için yapılmış insancıl bir girişimdi." diyorlar. Eskiden dünya jandarması denirdi, şimdilerde bu da unutturulmak isteniyor. Şimdi katiller ordusu barış ve huzur götüren uluslararası birlik olarak tanıtılıyor. ABD'nin Somali'deki yarı sömürgeci rolü hiçbir çekince duyulmadan anlatılıyor ve övülüyor. ABD'nin yan sömürgeciliğinin Somali'yi kurtaracağı ortaya konuyor. Sömürgeciliğe övgü devam ediyor. Karşıt grupların başa geçmek için mücadele ettikleri Liberya'nın başkenti Monrovya'da, sıradan bir vatandaşın ABD büyükelçiliğinin kapısında nöbet tutmakta olan bir askere giderek "Tanrı aşkına gelip başımıza geçin" deyişindeki uşak ruhuna özen duyuluyor. "Keşke ABD bize de gelse, bizi de sömürgeleştirip kurtarsa" diye iç geçiriliyor. Ama Somali'de ABD huzur ve otorite için ortaklarıyla birlikte halkları kıymaya devam ediyor. Ne adına? ABD'nin imparatorluğunu ilan ettiği "yeni dünya düzeni" adına. Çünkü sömürge olmadan imparatorluk, hele de dünya imparatorluğu hiç olmaz.

ABD emperyalizmi "barış", "insan hakları" yalanlarıyla dünya halklarına kan ve gözyaşı sunuyor.

Bugün moda olanı, emperyalist efendilerce açıklanıyor. Kendilerine altın tepsi içinde sunulan "gelin bizi kurtarın" davetiyesi ve sömürgeciliğin faydaları ve gerekli olduğudur. Bağımsızlık mi, demokrasi mi, özgürlük mü, yoksa insan hakları mı; hemen emperyalizme koşacak ve CIA'nın kapısını çalacaksın, ne istiyorsan oradan alacaksın. Yani bağımsızlığın da, özgürlüğün de, emperyalizm ve CIA eliyle gelecek. Dünyanın efendiliğine, imparatorluğuna soyunanlar, sömürgeleştirme teorisini allayıp pullayıp pazarlayarak, sömürgeleştirdikleri ülkelere yenilerini ekleyip, medeniyetleri oralara taşımak için sabırsızlanıyorlar. 20. yüzyılın başından itibaren kovulmaya başlayan sömürgecilik, 20. yüzyılın sonunda yeniden davet ediliyor. Emperyalizm yeni dünya düzeni için sömürgeciliğe bel bağlamıştır. Sosyalist dünya çökmüştür, ama yetmemiştir. Şimdi sömürgeler zincirine ihtiyaç duyuyor ve sömürgeciliği kurtuluş görüyor.

Halklar hiçbir zaman onurunu satmayacaktır. Dün olduğu gibi bugün de, bağımsızlık özlemiyle savaşacaktır.

Biraz medeniyet, biraz huzur adına emperyalist sömürgecilik ve ulusal onurun ayaklar altına alınması, bağımsızlıktan, özgürlükten vazgeçilmesi... Halklar hiçbir zaman bunu kabullenmedi. Bilinçler ne kadar çarpıtılmaya çalışılırsa çalışılsın, emperyalizm kendisine, elindeki medyalarla nasıl bir misyon yüklerse yüklesin, en önemlisi Birleşmiş Milletler emperyalizmin yaptıklarını meşrulaştırmak için nasıl yol açarsa açsın, bu gerçeği değiştirmek, halkları aldatmak hiç de kolay bir şey değildir. Emperyalizmin propaganda aygıtlarının yalanları ne yaparsa yapsın, bu gerçeği değiştiremeyecektir.

Emperyalizm halklara ve "3. dünya" sınıfına soktuğu ülkelere iki şey sunuyor. Ya bağımsızlık, onurlu bir yaşam ve sömürgeciliğin reddi; ama bunun bedeli tecrit, abluka, ambargo ve yalnızlığa mahkumiyet içinde yoksulluğa terk edilmek oluyor. Ya da bağımlılık, sömürgeciliğe boyun eğmek, onursuzca ama emperyalizmden görünüşte bir şeyler alarak yaşamak.

Halklar hiçbir zaman onurlarını bağımsızlıklarını emperyalizmden alacaklarını 3-5 şeye satmadılar. Hiçbir zaman sömürgeciliği tercih etmediler. emperyalizm, sömürgeciliğini ve işgalciliğini ne kadar "medeniyet", "huzur", "istikrar", "otorite" diye pazarlamaya çalışırsa çalışsın, halklar emperyalizmin sömürgeciliğine karşı bağımsızlık bayrağını yükseltecekler.

Çünkü halklar emperyalizmin sömürgeciliğine, Amerikancılığa, işbirlikçiliğine değil, Küba'nın belki çok şeye sahip olmayan ama onurlu, bağımsız ve özgür yaşamına özeniyorlar. Somali, Liberya gibi değil, Küba gibi olmak istiyorlar.

2. Koalisyon protokolü hazır

Nikah tazeleyen iktidar saldırıya hazırlanıyor

❑ Tekelci burjuvazinin 20 ay önce nikahlayıp iktidara oturttuğu DYP-SHP ortaklığı "nikah tazeliyor". Yoğun bir reklam kampanyasıyla başbakanlığa çıkarılan Çiller, tekelci sermaye adına koalisyon protokolünü vaatlerle yenileyerek kalan yerden devam etmeye hazırlanıyor.

❑ Çiller'in programında ve 2. koalisyon protokolünde yeni hiçbir şey yok. Utanmadan "sıkıntıyı birlikte çekeceğiz" deniyor. Çiller mi, işbirlikçi tekellere peşkeş çekilecek KİT'lerin sokağa atacağı işçilerle aynı sıkıntıyı çekecektir? Hayır. İşçiler, emekçiler için iki seçenek var. Ya kemer biraz daha sıkılacak ya da direnilecek. İnsanca yaşayabilmek için tek çıkar yol artık sıkılacak hali kalmayan kemeri tekellerin boynuna dolamak için ayağa kalkmaktır.

Yazısı sayfa 3'te

Özverilerle, şehitlerle, mücadeleyle dolu bir dönem

Gençliğin bir yılı

Üniversiteler, liseler kapanıyor. Gençlik mücadelesi bu yıl da öğrenci gençliğin kampanyalar, boykotlar, yürüyüşler ve forumlarla yükselen sesine karşılık, devletin artan terörüne, katliamlarına tanık oldu.

Devrimci gençlik, geçtiğimiz yıl attığı adımlara bu yıl yenilerini ekledi. Ancak geriye dönüp bakıldığında, alınan yolun yetmediği, daha güçlü ve sağlam adımlara ihtiyaç olduğu görülüyor. Yaz dönemi önümüzdeki yıla daha güçlü ve örgütlü girmek için değerlendirilmelidir.

Devrimci mücadelenin yeni bir atılıma ve dönüşüme ihtiyaç duyduğu bir süreçte, devrimci gençlik de dönüşme ve dönüştürme çabalarına önem vermek, adımlarını hızlandırmak durumundadır. Dev-Genç geleneği ve ödediğimiz bedeller bunun başarılabileceğinin güvencesidir.

Yazısı sayfa 17'de

Sömürgeciliğin adı: Yeni Dünya Düzeni

Emperyalizm, sömürgeciliğini hiçbir dönem böylesine açık açık pazarlamamış ve özellikle ABD emperyalistleri hiçbir dönem böylesine kurtarıcı ve barış meleği pozları takınarak istediği ülkeye müdahale etme hakkını kendisinde bulamamıştı.

Yazısı sayfa 23'te

Olağanüstü Hal'e, Çekiç Güç'e ve katliamlara devam

Oligarşi çözümsüzlüğü tercih ediyor

MGK Olağanüstü Hal'in 4, Çekiç Güç'ün kalma süresinin 6 ay daha uzatılmasına karar verdi. Çıkması muhtemel tek karar buydu kuşkusuz. Olağanüstü Hal ulusal baskının, Çekiç Güç ise ulusal onursuzluğun politikası olarak sürdürülüyor.

MGK uzatma kararında iktidardan "Olağanüstü Hal'in 4 ay sonra kaldırılabilmesi için hükümetin gerekli yasal düzenlemeleri süratle yapmasını" istedi. Bunun anlamı açıktır. Devlet bu süreçte Kürt halkının kurtuluş mücadelesini hangi yolla olursa olsun bitirmeye çalışacak, katliamlar, faili meçhul cinayetler hız kazanacaktır.

Kürt halkının yalnız ve çaresiz olmadığı oligarşinin her saldırısında yeniden gösterilmelidir. Halkın çözümünü dayatmak zorundayız. Türk ve Kürt halklarının dayanışması, birliği ve gerilla mücadelesinin yükseltilmesi bu çözümün anahtarıdır. Kürt halkına sıkılan her kurşun, ülke genelinde mücadelemizle, protestolarımızla yanıt bulmalıdır.

Yazısı sayfa 6-7'de

HANİ: Korku ve tedirginliğin egemen kılınmak istendiği kent. Muhabirimizin Hani izlenimleri.

DİYARBAKIR: Lice ve Hazro'da kepenk kapatan esnafa karşı devlet terör estirdi.

Azerbaycan'da "isyan" henüz bitmedi

Azerbaycan'da sert bir iktidar savaşı yaşanıyor. İktidar savaşının dış cephesinde Ankara, Tahran, Moskova ve emperyalist merkezler var. İçteki taraflar ise Hüseyinov, Elçibey, Aliyev ve Mehmedov. Savaşın şimdiki galibi "asi albay" Suret Hüseyinov. Hüseyinov'un isyanı halkın kazanımlarının gasp edilmesine karşı duyduğu tepkiyi kullanarak iktidara ulaştı. Çünkü Azerbaycan halkının emperyalizmin politikalarıyla, kapitalist reçetelerle pahalılık ve savaştan başka bir şey getirmeyen Elçibey'i savunmak için hiçbir nedeni yoktu. Azerbaycan'da iç savaş, içteki çıkar çatışmalarının ve sosyalizmin kazanımlarıyla kapitalizmin çatışmasının bir yansımasıdır. "Sosyalizm öldü" diyenler, "kapitalizmi ebedi ve ezeli görenler" bu yaşananlarla birlikte tezlerini yeniden gözden geçirmek zorunda kalacaklardır.

Yazısı sayfa 11'de